

AZ UTOLSÓ NAPOK SZENTJEINEK JÉZUS KRISZTUS EGYHÁZA • 2013. MÁJUS

Liahóna

**Általános
konferenciai
beszéd**

**Új hetveneseket és
Fiatal Nők Általános
Elnökséget hívtak el**

**Két új templom
került bejelentésre**

© JOSEPH BRICKEY, MÁSOLATOK KÉSZÍTÉSE TILOS!

Silóah után kutatva. Készítette: Joseph Brickey

A Jeruzsálemben lévő Silóah-tó (Siloám) vizét a város falain kívül eredő patak vize táplálja.

Mivel a környéken ez volt az egyetlen édesvízű forrás, ezért Silóah vize már hosszú idők óta Isten óvó és fenntartó hatalma jelképének számított. Az Ésaías 8:6–8-ban található feljegyzés szerint Ésaías megjövendölte, hogy Izráel királysága elveti az Urat két király kedvéért. Ez be is következett. Az Ésaías idejében élő emberektől eltérően ez a nő szeretne meríteni Silóah friss vizéből, vagyis jelképesen Isten meg nem szűnő szeretetéből és védelméből.

SZOMBAT DÉLELŐTTI ÜLÉS

- 4 Üdvözlünk benneteket a konferencián!
Thomas S. Monson elnök
- 6 Ezeket biztosan tudom
Boyd K. Packer elnök
- 9 Biztos alap
Dean M. Davies püspök
- 12 Mennyei Atyánk lányai vagyunk
Elaine S. Dalton
- 15 A Szabadító meg akar bocsátani
Craig A. Cardon elder
- 18 „Ez munkám és dicsőségem”
M. Russell Ballard elder
- 22 „Öjjetek én hozzám”
Henry B. Eyring elnök

SZOMBAT DÉLUTÁNI ÜLÉS

- 26 Az egyházi tisztségviselők támogatása
Dieter F. Uchtdorf elnök
- 28 Az Egyházi Könyvvizsgálói Részleg 2012. évi jelentése
Robert W. Cantwell
- 28 A 2012. év statisztikai jelentése
Brook P. Hales
- 29 Otthonaink békességéért
Richard G. Scott elder
- 32 Személyes békesség: az igazlelkűség jutalma
Quentin L. Cook elder
- 36 Az Úr útja
Stanley G. Ellis elder
- 39 Evangélium az egész világ számára
John B. Dickson elder
- 41 Hiszünk abban, hogy erkölcsösnek kell lennünk
David A. Bednar elder
- 45 Lovagold meg a hullámot!
Russell M. Nelson elder

PAPSÁGI ÜLÉS

- 48 Álljatok rendíthetetlenül a szent helyeken!
Robert D. Hales elder
- 52 A papság hatalma a fiúban
Tad R. Callister elder
- 55 A szolgálatra irányuló szent kötelességetek
David L. Beck
- 58 Négy titulus
Dieter F. Uchtdorf elnök

- 62 Egyek vagyunk
Henry B. Eyring elnök
- 66 Gyertek, „Isten hű fia!”
Thomas S. Monson elnök

VASÁRNAP DÉLELŐTTI ÜLÉS

- 70 Isten világosságának reménye
Dieter F. Uchtdorf elnök
- 77 Ez egy csoda!
Neil L. Andersen elder
- 81 Kimondott szavaink
Rosemary M. Wixom
- 83 Házasság: Figyelj és tanulj!
L. Whitney Clayton elder
- 86 A törvény iránti engedelmesség szabadabbá tesz
L. Tom Perry elder
- 89 Az engedelmesség áldásokat eredményez
Thomas S. Monson elnök

VASÁRNAP DÉLUTÁNI ÜLÉS

- 93 „Hiszek Uram!”
Jeffrey R. Holland elder
- 96 Krisztus követői
Dallin H. Oaks elder
- 99 Az Atya és a Fiú
ifj. Christoffel Golden elder
- 102 Az otthon: az élet iskolája
Enrique R. Falabella elder
- 104 Az Úr elfogad minket
Erich W. Kopischke elder
- 107 Csodálatos reggelek
Bruce D. Porter elder
- 109 Megváltás
D. Todd Christofferson elder
- 113 Míg újra találkozunk
Thomas S. Monson elnök

ÁLTALÁNOS FIATAL NŐK GYŰLÉS

- 115 A ti szent helyeitek
Ann M. Dibb
- 118 Amikor megmentesz egy lányt, nemzedékeket mentesz meg
Mary N. Cook
- 121 Ne mozduljatok el!
Elaine S. Dalton
- 125 Hazafelé vezető csodálatos utazásotok
Dieter F. Uchtdorf elnök
- 72 Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza általános felhatalmazottjai
- 130 Ők szölköztek hozzánk: Életünk részévé tenni a konferenciát
- 132 Konferenciái történetek tárgymutatója
- 133 Tanítások napjainkra
- 133 Általános segédszervezeti elnökségek
- 134 Az egyház hírei

A 183. Éves Általános Konferencia összegzése

2013. ÁPRILIS 6., SZOMBAT DÉLELŐTT, ÁLTALÁNOS ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.

A gyűlést vezette: Dieter F. Uchtdorf elnök.

Nyitóima: Randall K. Bennett elder.

Záróima: Jean A. Stevens.

Zene: Tabernákulum Kórus; vezényelt: Mack Wilberg és Ryan Murphy; orgonán kísért: Richard Elliott és Andrew Unsworth. Izráel Szentje. *Himnuszok*, 6. sz.; "In Hymns of Praise," *Hymns*, no. 75; Most minden nemzet jól figyeljen! *Himnuszok*, 167. sz., feld. Wilberg; Bátran végezzük. *Himnuszok*, 158. sz.; A hit. *Gyermekek énekeskönyve*, 50., feld. Elliott, kiadatlan; Tudom, hogy Szabadítóm él. *Himnuszok*, 77. sz., feld. Wilberg, kiadatlan.

2013. ÁPRILIS 6., SZOMBAT DÉLUTÁN, ÁLTALÁNOS ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.

A gyűlést vezette: Henry B. Eyring elnök.

Nyitóima: Russell T. Osguthorpe.

Záróima: J. Devn Cornish elder.

Zene: a Brigham Young Egyetem összevont kórusa; vezényelt: Ronald Staheli és Rosalind Hall; orgonán kísért: Bonnie Goodliffe. Jézus, mikor Rád gondolok. *Himnuszok*, 83. sz., feld. Staheli, kiad. Jackman; Mondtál-e imát? *Himnuszok*, 82. sz., feld. Johnson, kiad. Johnson; Örvendj Királyodban! *Himnuszok*, 30. sz.; Több szentséget adjál. *Himnuszok*, 75. sz., feld. Staheli, kiad. Jackman.

2013. ÁPRILIS 6., SZOMBAT ESTE, PAPSÁGI ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.

A gyűlést vezette: Dieter F. Uchtdorf elnök.

Nyitóima: Ronald A. Rasband elder.

Záróima: Larry M. Gibson.

Zene: a Utah állambeli Salt Lake City cövekek területén élő fiatal egyedülálló felnőttek papsági kórusa; vezényelt: Justin Bills; orgonán kísért: Clay Christiansen. "Arise, O God, and Shine," *Hymns*, no. 265, feld. Wilberg, kiad. Oxford; Hadd legyenek, Istenem, közel Hozzád. *Himnuszok*, 52. sz., feld. Bills, kiadatlan; Izráel nagy reménysege. *Himnuszok*, 151. sz.; Ti, Izráel elderei. *Himnuszok*, 204. sz., feld. Bills, kiadatlan.

2013. ÁPRILIS 7., VASÁRNAP DÉLELŐTT, ÁLTALÁNOS ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.

A gyűlést vezette: Henry B. Eyring elnök.

Nyitóima: Steven E. Snow elder.

Záróima: O. Vincent Haleck elder.

Zene: Tabernákulum Kórus; vezényelt: Mack Wilberg; orgonán kísért: Andrew Unsworth és Clay Christiansen. Menj, hittel hirdesd. *Himnuszok*, 169. sz.; "Let Zion in Her Beauty Rise," *Hymns*, no. 41, feld. Kasen, kiad. Jackman; Kövessetek! *Himnuszok*, 64. sz., feld. Wilberg, kiadatlan; Vezess minket, Jehova! *Himnuszok*, 39. sz.; A szeretet szól. *Gyermekek énekeskönyve*, 102., feld. Cardon, kiadatlan; Fel, szentek, fel. *Himnuszok*, 19. sz., feld. Wilberg, kiadatlan.

2013. ÁPRILIS 7., VASÁRNAP DÉLUTÁN, ÁLTALÁNOS ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.

A gyűlést vezette: Dieter F. Uchtdorf elnök.

Nyitóima: Carole M. Stephens.

Záróima: Larry Y. Wilson elder.

Zene: Tabernákulum Kórus; vezényelt: Mack Wilberg és Ryan Murphy; orgonán kísért: Linda Margetts és Bonnie Goodliffe. Urunk hű gyermekei. *Himnuszok*, 24. sz., feld. Murphy, kiadatlan; Mesélj most Jézusról. *Gyermekek énekeskönyve*, 36., feld. Murphy, kiadatlan; Örvendezzünk együtt. *Himnuszok*, 3. sz.; Urunk, áldással bocsáss el. *Himnuszok*, 97. sz., feld. Wilberg, kiadatlan.

2013. MÁRCIUS 30., SZOMBAT ESTE, ÁLTALÁNOS FIATAL NŐK GYŰLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.

A gyűlést vezette: Elaine S. Dalton.

Nyitóima: Ella Edgley.

Záróima: Emily Maxwell.

Zene: a Utah állambeli Highland cövekeinek Fiatal Nők kórusa; vezényelt: Merrilee Webb; orgonán kísért: Linda Margetts. Fenn a magas hegyen. *Himnuszok*, 5. sz. "In That Holy Place," DeFord, kiad. DeFord; Több szentséget adjál. *Himnuszok*, 75. sz., feld. Goates, kiadatlan; "O Thou Rock of Our Salvation," *Hymns*, no. 258, arr. Kasen, pub. Jackman; "Let Zion in Her Beauty Rise," *Hymns*, no. 41, feld. Webb, kiadatlan.

KONFERENCIAI BESZÉDEK AZ INTERNETEN

Az általános konferenciai beszédek számos nyelven elérhetők az interneten a conference.lds.org címen. Itt ki kell választani a kívánt nyelvet. A hanganyagot általában a konferenciát követő két hónapon belül lehet beszerezni az elosztóközpontokból.

HÁZI- ÉS LÁTOGATÓTANÍTÓI ÜZENETEK

Házi- és látogatótanítói üzenetnek azt a beszédet válassza ki, amelyik a leginkább megfelel a látogatottak szükségleteinek.

BORÍTÓ

Címoldal fotó: Leslie Nilsson.

Hátoldal fotó: Leslie Nilsson.

KONFERENCIAI FÉNYKÉPEK

Az általános konferencia eseményeiről a fényképeket Salt Lake Cityben Cody Bell, Randy Collier, Weston Colton, Scott Davis, Craig Dimond, Lloyd Eldredge, Sarah Jensen, Collin King, Ashlee Larsen és Leslie Nilsson; az USA-beli Arizonában Mindy Sue Evans; Ausztráliában Colin Ligertwood; a brazíliai Brasíliában Tomé Siqueira; a braziliai Sobrálban Francisco Flávio Dias Carneiro; az USA-beli Kaliforniában Rhonda Harris; Chilében Oscar Schmittner; Dániában Ann-Mari Lindberg; Ecuadorban Jimmy Padilla Pin; Salvadorban Josué Peña; az USA-beli New Yorkban Mark Weinberg; Skóciában Sylvia Mary Brown; és Dél-Afrikában Jeremy Rakotomamonjy készítette.

2013. MÁJUS XXI. ÉVFOLYAM 3. SZÁM

LIAHONA 10785 135

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza nemzetközi folyóirata

Az Első Elnökség: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

A Tizenkét Apostol Kóvruma: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Szerkesztő: Craig A. Cardon

Tanácsadók: Shayne M. Bowen, Bradley D. Foster, ifj. Christoffel Golden, Anthony D. Perkins

Ügyvezető igazgató: David T. Warner

Család- és egyháztag-támogatási igazgató:

Vincent A. Vaughn

Egyházi Folyóiratok igazgatója: Allan R. Loyborg

Üzleti igazgató: Garff Cannon

Ügyvezető szerkesztő: R. Val Johnson

Ügyvezető szerkesztő asszisztensei: Ryan Carr,

LaRene Porter Gaunt

Kiadási asszisztens: Melissa Zenteno

Alkotói és szerkesztői csoport: Susan Barrett, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman, Lori Fuller, Garrett H. Garff, Jennifer Grace Jones, Hikari Loftus, Michael R. Morris, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Julia Woodbury

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Tadd R. Peterson

Dizájn csoport: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Thomas Child, Kerry Lynn C. Herrin, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy, Brad Teare

Szellemi tulajdonjogi koordinátor: Collette Nebeker Aune

Gyártási igazgató: Jane Ann Peters

Gyártási csoport: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Nyomdai előkészítő: Jeff L. Martin

Nyomatási igazgató: Craig K. Sedgwick

Terjesztési igazgató: Stephen R. Christiansen

Fordítás: Böröcz Attila

Terjesztés:

Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési információ:

Előfizetéshez vagy címváltozás bejelentéséhez vegye fel a kapcsolatot az Ügyfélszolgálatlal.

Díjmentes telefonszám: 00800 2950 2950

Telefonszám: +49 6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online store internetes áruház: store.lds.org

Az előfizetés éves díja: 1.90 euró

A kéziratokat és kérdéseket adják le online a liahona.lds.org-on, vagy a következő címre küldjék el: Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vagy e-mailben: liahona@ldschurch.org.

A *Liahona* (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel és „iránytűt” vagy „iránymutatót” jelent) a következő nyelveken jelenik meg: albán, angol, biszlamta, bolgár, cseh, dán, észt, fidzsi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi, japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, magyar, malgas, marshall-szigeteki, mongol, német, norvég, olasz, orosz, örmény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuano, szlovén, szuahéli, tagalog, tahiti, thai, tongai, ukrán, urdu és vietnami. (A megjelenés gyakorisága országonként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2013. Minden jog fenntartva. Printed in the United States of America.

A *Liahonában* megjelent szövegekről és képekről készíthető másolat esetenként, nem kereskedelmi, egyházi vagy otthoni használatra. Nem lehet azonban másolatokat készíteni azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fel lett tüntetve! A szerzői joggal kapcsolatos kérdéseiket a következő címre küldhetik: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; vagy e-mailben: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2013 Vol. 21 No. 3. LIAHONA (USPS 311-480) Hungarian (ISSN 1085-3847) is published six times a year (January, April, May, July, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$5.00 per year; Canada, \$6.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

BESZÉLŐK BETÜRENDENBEN

Andersen, Neil L. 77
Ballard, M. Russell 18
Beck, David L. 55
Bednar, David A. 41
Callister, Tad R. 52
Cardon, Craig A. 15
Christofferson, D. Todd 109
Clayton, L. Whitney 83
Cook, Mary N. 118
Cook, Quentin L. 32
Dalton, Elaine S. 12, 121
Davies, Dean M. 9
Dibb, Ann M. 115
Dickson, John B. 39
Ellis, Stanley G. 36
Eyring, Henry B. 22, 62
Falabella, Enrique R. 102
Golden, Christoffel, ifj. 99
Hales, Robert D. 48
Holland, Jeffrey R. 93
Kopischke, Erich W. 104
Monson, Thomas S. 4, 66, 89, 113
Nelson, Russell M. 45
Oaks, Dallin H. 96
Packer, Boyd K. 6
Perry, L. Tom 86
Porter, Bruce D. 107
Scott, Richard G. 29
Uchtdorf, Dieter F. 26, 58, 70, 125
Wixom, Rosemary M. 81

TÁRGYMUTATÓ

aktivizálás 55
alázatosság 83, 104
áldozat 104
békesség 29, 32
bizalom 52
bizonyosság 18, 66, 93
bűnbánat 15, 41, 83, 109
család 6, 18, 29, 55, 83, 102, 118
családtörténet 118
egyházi növekedés 39
egység 62
engedelmesség 48, 86, 89
engesztelés 12, 109, 121
erkölcsösség 6, 41, 121
felkészülés 66
Fiatál Nők 12
figyelés 81
gyermek 81, 102
gyógyulás 58, 70
hála 113
halál 118
halandóság 125
halandóság előtti lét 125
házasság 83, 102
hit 83, 93
hűség 83
igazság 89
ima 9, 113
Isten, az Atya 36, 99
isten természet 12, 18, 58

Jézus Krisztus 22, 29, 48, 70, 89, 96, 99, 107, 109
kinyilatkoztatás 52
kommunikáció 81
megbocsátás 15
megpróbáltatás 12, 70, 107, 118
misszionáriusi munka 4, 39, 45, 62, 66, 77
Mormon könyve 45
normák 48
otthon 29, 102
önrendelkezés 86
papság 18, 52, 55, 62
parancsolatok 86, 89
próféták 36
remény 70, 107
szabadítás terve 41, 125
szentírások 66, 102
szentírás-tanulmányozás 9
Szentlélek 6, 115
szentség 115
szeretet 66, 83, 125
szolgálat 22, 55, 58, 109
szövetségek 104
tanítványság 58
templomok 4, 32, 121
tisztlet 83
úrvacsora 9
vezetés 52
visszaállítás 45

Thomas S. Monson elnök

Üdvözlünk benneteket a konferencián!

Arra buzdítalak benneteket, hogy hallgassátok figyelmesen és nyitott szívvel a hamarosan elhangzó üzeneteket. Azért imádkozom, hogy mindannyian így tegyünk.

Szeretett fivéreim és nőtestvéreim! Mily örömmel köszöntelek benneteket az egyház 183. éves általános konferenciáján!

Az előző találkozásunk óta eltelt 6 hónap során lehetőségem volt utazgatni egy kicsit és meglátogatni néhány nyatokat a hazátokban. Az októberi általános konferenciát követően jártam Németországban és Ausztria egyes részein, ahol kiváltságomban állt több helyszínen is találkozni a szentekkel.

Október végén felszenteltem az Albertai Calgary templomot Kanadában; velem tartott M. Russell Ballard elder és kedves felesége, Craig C. Christensen elder és felesége, valamint William R. Walker elder és felesége is. Novemberben újraszenteltem az Idahói Boise templomot. Erre az útra elkísért és szintén részt vett a felszentelésben David A. Bednar elder és felesége, Craig C. Christensen elder és felesége, valamint William R. Walker elder és felesége is.

Mindkét felszentelést kísérő kulturális ünnepség pompás volt! Jómagam nem vettem részt személyesen a

Calgaryban tartott kulturális ünnepségen, mivel aznap volt Monson nőtestvér 85. születésnapja, és úgy éreztem, inkább vele kellene lennem, azonban kiváltságunkban állt zárt rendszerű közvetítés segítségével otthon megtekinteni az ünnepséget, majd másnap reggel én is elutaztam a felszentelésre Calgaryba. Boiseban a templomkerületből több mint 9000 fiatal szerepelt a kulturális ünnepségen. Olyan sok fiatal közreműködött, hogy a fellépésnek helyet biztosító csarnokba nem is fértek be a családtagjaik.

Múlt hónapban Dieter F. Uchtdorf elnök és felesége, továbbá Jeffrey R. Holland elder és felesége, valamint Gregory A. Schwitzer elder és felesége Hondurasba utaztak, ahol felszentelték a Tegucigalpában újonnan elkészült templomunkat. A felszentelés előtti estén káprázatos ünnepséget tartottak a fiatalok részvételével.

Vannak korábban már bejelentett templomok is, az előkészítő munkálatok, illetve az építkezés különböző szakaszaiban.

Ma délelőtt pedig kiváltságomban

áll bejelenteni két további templomot, melyek építésére az elkövetkezendő hónapokban és években kerül sor, ezeken a helyszíneken: Utah, Cedar City és Brazília, Rio de Janeiro. Fivérek és nőtestvérek, a templomépítés rendületlenül halad tovább.

Mint tudjátok, az októberi általános konferencián bejelentettem néhány változást, melynek értelmében a fiatal férfiak és a fiatal nők korábban kezdenek meg teljes idejű misszionáriusi

szolgáltatukat: a fiatal férfiak 18, a fiatal nők pedig 19 évesen.

Fiataljaink reakciója figyelemre méltó és ösztönző. Az április 4-i – két nappal ezelőtti – adatok szerint jelenleg 65 634 teljes idejű misszionárius szolgál; rajtuk kívül több mint 20 000-en vannak, akik már kézhez kapták elhívásukat, de még nem léptek be valamely misszionárius-képző központba, illetve több mint 6000 azok száma, akik a püspökkel és a cövekelnökkel folytatott interjúzásai

folyamatnál járnak. 58 új missziót kellett létrehozunk annak érdekében, hogy el tudjuk helyezni a misszionáriusok e hatalmas seregét.

E misszionáriusi erő fenntartásának elősegítésére, és mivel sok misszionáriusunk szerény körülmények közül érkeznek, arra kérünk benneteket, hogy lehetőségeitekhez mérten tegyetek nagylelkű hozzájárulásokat az egyház Általános Misszionáriusi Alapjába.

Most pedig, fivéreim és nőtestvéreim,

sugalmazott üzeneteket fogunk hallani a mai és a holnapi nap folyamán. Mindazok, akik hozzánk szólnak majd, imádságos lélekkel törekedtek arra, hogy megtudják, mit szeretne az Úr, mit halljunk ez alkalommal.

Arra buzdítalak benneteket, hogy hallgassátok figyelmesen és nyitott szívvel a hamarosan elhangzó üzeneteket. Azért imádkozom, hogy mindannyian így tegyünk, az Úr Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Boyd K. Packer elnök
a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke

Ezeket biztosan tudom

Mindazon túl, amit olvastam, tanítottam és tanultam, a legbecsesebb és legszentebb igazság, melyet adhatok nektek, az a Jézus Krisztusról való különleges tanúságom.

A mikor 1992-ben 68 éves lettem, már kilenc évet szolgáltam a Tizenkettek segédjeként és 22 évet a Tizenkettek tagjaként. Ekkor késztetést éreztem, hogy elkezdjek írni valamit, amit aztán csak Befejezetlen költeménynek neveztem. E költeményem első része így hangzik:

*Egy gondolat szállt meg az egyik este,
Egy igen mélyeszántó gondolat.
Akkor jött, mikor ott ültem leverten,
Az alváshoz is túl fáradtan.*

*Egy hosszú, sűrű nap után
A sorsomon töprengtem.
A gondolat pedig ennyi volt:
Addig voltam fiatal, amíg 68 nem lettem.*

*Még nem jártam sántítva;
Sőt, a vállam sem fájt.
Ha egy sort kétszer elolvastam,
Utána fejből fújtam már.*

*Képes voltam túlórázni,
Szinte meg sem álltam.
Ami pedig most már nem megy,
Akkor még szinte vártam.*

*Az évek múlását, ha visszafordíthatnám,
Hogyha egyszer így tehetnék,*

*Öregkorom ifjú évekre biztos nem váltanám,
Azzal túl sokat veszítenék.*

*Boldogan haladok előre,
Ifjúságomról ím, lemondva.
Mert visszatérve pont azt veszíteném el,
Ami most a tudásomat adja.*

Tíz évvel később úgy döntöttem, hogy hozzáírok még néhány sort a versemhez:

*Tíz év szállt el, és ki tudja hova lett,
Sok fájdalom is elmúlt már.
Fém csípővel nem sántítok,
A testem újra egyenesen jár.*

*Egy másik lemez nyakam tartja –
Mily csodás szerkezet!
Régi kórnak nyoma sincs már;
Én is merevnyakú lettem.*

*Az idő vasfoga engem sem kímélt.
Mindez már jobb nem lesz.
Az egyetlen, miben egyre jobb vagyok,
Az, hogy mindent jobban elfelejtek.*

*„Megismersz-e?” – kérdezed –,
„Hát persze, nem változtál.”
De ne vedd nagyon zokon tőlem,
Ha nevedre nem emlékszem már.*

*Persze sok olyat is tanultam,
Amit nem akartam tudni,
De az idő múlásával drága igazságok jöttek
Melyek segítettek a léleknek fejlődni.*

*Az összes áldásom közül
A legjobb az életemben
Drága felségem, vigasztaló társam,
Aki velem van mindenben.*

*A gyermekeink mind házasok,
Saját családjuk van,
Gyermekekkel, unokákkal,
Kik mind felnőnek gyorsan.*

*Arra azóta sem vágyom,
Hogy visszanyerjem ifjúságom,
Mert az igazságról való ismeretet
Csak időszóval szerezhethük meg.*

*„Mit hoz majd a jövő? – kérded.
– Mondd, mi lesz a sorsom?”
Tovább megyek panasz nélkül.
Majd kérdezz, ha a 88-at elértem.*

Tavaly pedig a következő sorokat írtam hozzá:

*Látod, 88 éves lettem.
Ó évek, gyorsan elszálltatok.
Sántítva és bottal közlekedtem,
De most végre száguldhatok.*

*Időnként el-el szundítok,
De a papság hatalma megmarad.
Mert ugyan van néhány fizikai korlátom,
A lelki dolgok egyre gyarapszanak.*

*A világot már körbejártam,
Többször is, mint gondolnád.
A műholdak segítségével pedig
Egyre csak megyek tovább.*

*Most már biztosan állíthatom,
Ismerem és szeretem az Urat.*

*Bizonyságom a múlt prófétáihoz adom,
Míg az Ő szent szavát prédikálom.*

*A Gecsemánében tudom, hogy mit érzett
Ezt még felfogni is fáj.
Tudom, hogy ez mind értünk volt;
Számunkra nincs nagyszerűbb Barát.*

*Tudom, hogy Ő újra eljön
Hatalommal s dicsőségben.
Tudom, hogy egy nap majd újra látom,
Amikor életem történetét befejeztem.*

*A sebzett lába előtt térdelek majd;
És érzem, ahogy Lelke rám ragyog
Suttogó, remegő hangon szólok hozzá,
„Én Uram, én Istenem, én tudom!”¹*

És ez így van, valóban tudom!

A házunk hátsó ablakai egy kis virágoskertre, valamint egy kis patakot körülölelő erdőre nyújtanak kilátást. A házunknak a kerttel szomszédos egyik falát sűrű vadborostyán lepi be. A borostyán között már évek óta költenek a pinyek. Az indák közé rakott fészük megvédi őket a vadászó rókáktól, mosómedvéktől és macskáktól.

Az egyik nap a vadborostyán felől hatalmas lárma hallatszott. Az ott élő madarak kétségbeesett hívószavára 8–10 másik pinyt is odasietett a szomszédos erdőből, hogy megnézzék, mi történhetett. Hamarosan én is láttam, mi áll a riadalom hátterében. Egy kígyó tekergett ki félig a borostyán közül és az ablak előtt lógott, pont annyira, hogy le tudtam onnan rántani. A kígyó testének közepén két kitüremkedés volt látható, mely félreérthetetlenül azt bizonyította, hogy két fiókat elkapott a fészekből. Az 50 év alatt, amióta ott laktunk, még soha nem láttunk ehhez foghatót. Olyan élmény volt ez, mely talán csak egyszer adatik azt életben – legalábbis mi azt hittük.

Néhány nappal később egy másik riadalomra lettünk figyelmesek. Ezúttal

a kutyánkat láttuk elszaladni, borostyánnal a hátán. Ugyanazt a riadt csivitelést hallottuk a madarak részéről, és újra ugyanúgy odaszállt a többi szomszédos pinyt is. Mi tudtuk, hogy milyen ragadozó támadt rájuk. Az egyik unokánk kimászott a kutya keneljének a tetejére, és kihúzott onnan egy kígyót, mely még mindig szorosan az anyamadár köré volt tekeredve, akit a fészekben kapott el és ölt meg.

„Mi folyik itt? – kérdeztem magamban. Az Éden kertjét megint megtámadták?”

Akkor eszembe jutottak a próféták figyelmeztetései. Nem leszünk mindig biztonságban a gonosz hatásától, még a saját otthonunkban sem. Meg kell védenünk a fiókáinkat.

Nagyon veszélyes világban élünk, mely a leglelkibb dolgokat fenyegeti. A család, mely létfontosságú szervezet az időben és az örökkévalóságban is, látható és láthatatlan erők támadásainak van kitéve. A gonosz igenis jelen van. Az ő célja az, hogy sérüléseket okozzon. Ha meg tudja gyengíteni és el tudja pusztítani a családot, akkor sikerrel járt.

Az utolsó napi szentek felismerik

a család páratlan fontosságát, és igyekeznek úgy élni, hogy a gonosz ne tudjon beosonni az otthonaikba. A családjainkkal csak akkor vagyunk biztonságban, ha tiszteletben tartjuk a szövetségeket, melyeket kötöttünk, és a hétköznapjainkban engedelmesget tanúsítunk, mely Krisztus minden követőjétől megköveteltetik.

Ésaiás azt mondta: „És lesz az igazság műve békesség, és az igazság gyümölcse nyugalom és biztonság mindörökké.”²

Ezt a megígért békességet az Úr is kinyilatkoztatta: „...ha fel vagytok készülve, akkor nem fogtok félni”³.

A papság mindent felölelő hatalma azért adatott, hogy megvédje az otthonát és annak lakóit. Az apának felhatalmazása van rá és felelőssége, hogy tanítsa a gyermekeit, hogy megáldja őket és biztosítsa számukra az evangélium szertartásait, valamint minden más szükséges papsági védelmet. Szeretetet és hűséget kell tanúsítania, és tisztelnie kell az édesanyját, hogy a gyermekei is láthassák ezt a szeretetet.

Idővel rájöttem arra, hogy a hit valódi hatalom, és nem csupán egy kifejezés vagy meggyőződés. Kevés olyan

dolog van, amely erőteljesebb lenne egy igazlelkű anya hithű imáinál.

Tanuljatok a Szentlélek ajándékáról és Jézus Krisztus engeszteléséről, és tanítsátok erről a családtagjaitokat is. Az örökkévalóságra is kiható, leghatalmasabb munkát az otthonunk falain belül fogjuk elvégezni.

Tudjuk, hogy mennyei szülők lélekgyermekei vagyunk, akik azért vannak itt a földön, hogy halandó testet kapjanak és próbára tétessenek. Nekünk, halandó testtel rendelkező személyeknek, hatalmunk van az olyan lények felett, akiknek nincs testük.⁴ Szabadon dönthetünk és választhatjuk meg cselekedeteinket, azok következményeit azonban nem. Azok jönnek majd maguktól.

Az önrendelkezést a szentírások „erkölcsi önrendelkezésként” határozzák meg, ami azt jelenti, hogy választhatunk a jó és a gonosz között. Sátán arra igyekszik rávenni bennünket, hogy ne használjuk helyesen az erkölcsi önrendelkezésünket.

A szentírások tanításai szerint az önrendelkezés azért adatott, hogy „minden ember cselekedhessen az eljövendőt illető tan és tantétel terén, azon erkölcsi önrendelkezés szerint, amelyet neki adtam, hogy minden embert felelősségre lehessen vonni saját bűneiert az ítélet napján”⁵.

Alma azt tanította, hogy „az Úr a legcsekélyebb mértékű elnézéssel sem

tekinthet a bűnre”⁶. Ennek megértéséhez külön kell választanunk a bűnt és a bűnöst.

Például, amikor egy paráznságon kapott, nyilvánvalóan bűnös asszonyt vittek a Szabadító elé, Ő a következő hat szóval zárta le az ügyet: „Eredj el és többé ne vétkezzél!”⁷ Ez az Ő szolgálatának lelkülete.

A dolgok eltérése erény. Azonban – akárcsak a többi erény esetében –, ha túlzásba visszük, akkor károsává válik. Vigyázzunk, nehogy a „túlzott tolerancia” csapdájába essünk, nehogy az felemésszen bennünket. Az engedékenységet, melyet a világi törvények meggyengülése okozott az erkölcstelenség legalizálása következtében, nem ment fel az Isten erkölcsi tisztaságra vonatkozó törvénye megszegéséből fakadó komoly lelki következmények alól.

Mindannyian Krisztus világosságával születünk, azzal a bennünket vezérlő hatással, mely által minden ember képes megkülönböztetni a jót a rossztól. A halandó próbatételünk részét képezi az, hogy mit teszünk ezzel a világossággal, és miként reagálunk azokra a sugalmazásokra, melyek az igazlelkű életre indítanak.

„Mert íme, Krisztus Lelke minden embernek megadatott, hogy különbséget tehessen jó és gonosz között; megmutatom tehát nektek, hogy mi módon ítélkezzetek; mert minden

dolog, mely jócselekedetre hív, és arra ösztönöz, hogy higgyünk Krisztusban, azt Krisztus hatalma és ajándéka küldi, tehát tökéletes tudással tudhatjátok, hogy Istentől való.”⁸

Formában kell tartanunk magunkat, hogy képesek legyünk reagálni a Szentlélek sugalmazásaira és készleteire. Az Úr ért hozzá, hogy tiszta értelmet öntsön az elménkbe, hogy készítsen bennünket, utat mutasson, tanítson és figyelmeztessen minket. Isten minden fia és leánya képes meg tudni mindazt, amit az adott pillanatban azonnal tudnia kell. Tanuljátok meg cselekedetekre váltani a sugalmazást és a kinyilatkoztatást.

Mindazon túl, amit olvastam, tanítottam és tanultam, a legbecsesebb és legszentebb igazság, melyet adhatok nektek, az a Jézus Krisztusról való különleges tanúságom. Ő él. Tudom, hogy Ő él. Én az Ő tanúja vagyok. És tanúbizonyságot tudok tenni róla. Ő a mi Szabadítónk és Megváltónk. Ebben biztos vagyok. Erről teszek bizonyosságot Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Boyd K. Packer: Befejezetlen költemény. 2012.
2. Ésaías 32:17.
3. Tan és a szövetségek 38:30.
4. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith (2007)*. 220.
5. Tan és a szövetségek 101:78.
6. Alma 45:16.
7. János 8:11.
8. Moróni 7:16.

Dean M. Davies püspök
második tanácsos az Elnöklő Püspökségben

Biztos alap

*Fogadjuk el a Szabadító meghívását, hogy jöjjünk Őhozzá.
Építsük életünket biztonságos és biztos alapra.*

A kaliforniai San Franciscóban 1989. október 17-én, miközben munka után autóval hazaindultam, a Market és a Beale Street kereszteződésében piros lámpát kaptam. Abban a pillanatban éreztem, ahogy az autó megrázkódik. Azt gondoltam, biztos defektet kaptam. Ahogy az autó tovább rázkódott, észrevettem magam mellett egy buszt, mely túl közel volt hozzám. Azt gondoltam, biztos ez a busz jött nekem! Ezután az autó egyre jobban és jobban rázkódott, mire az jutott eszembe, hogy biztosan mind a négy kerekem defektet kapott! De nem volt szó defektről, és nem is a busz volt az – hanem egy hatalmas földrengés! Amikor megálltam a piros lámpánál, a Market Streeten a tenger hullámaihoz hasonlóan végiggyűrődött az aszfalt. Ahogy folytatódott a földrengés, előttem egy magas irodaház jobbra-balra dülöngélt, balra tőlem pedig egy öregebb épületről téglák kezdtek hullani.

A Loma Prieta földrengés a San Francisco-öböl régiójában keletkezett délután 17 óra 4 perckor, és 12 000-en veszítették el otthonukat miatta.

A földrengés súlyos károkat okozott a San Francisco-öböl régióban, a leglátványosabbat ott, ahol San Francisco és Oakland térségében instabil volt a talaj. San Franciscóban a Marina

negyed „homokból, földből, kavicsból... és más, a talajvizet nagy százalékból megtartó anyagokból készített töltésre épült. A töltés egy része abból a törmelékből készült, melyet az 1906-os San Francisco-i földrengés után borítottak a San Francisco-öbölbe.”¹

1915 táján lakóházakat építettek a feltöltött területre. Az 1989-es földrengéskor a vízzel átitatott, laza szerkezetű sár, homok és törmelék egy folyadékszerű masszává alakult, ami miatt az épületek összeomlottak. Az épületek nem épültek biztos alapra.

A Loma Prieta földrengés rengeteg ember életére kihatott, köztük az enyémmre is. Miközben annak a napnak az eseményein tünődöm, az elmém-ben és a szívemben egyre biztosabb vagyok abban, hogy az élet viharainak, földrengéseinek és csapásainak csak úgy tudunk sikeresen ellenállni, ha biztos alapra építünk.

A nefita próféta, Hélamán, félreértetlenül rávilágított annak fontosságára, hogy életünket biztos alapra építsük, méghozzá, Jézus Krisztus alapjára: „És most, fiaim, emlékezzetek, emlékezzetek rá, hogy Megváltónk sziklájára, aki Krisztus, Isten Fia, arra kell építenetek az alapokat; hogy amikor az ördög elküldi erős szeleit, igen, nyilait a forgószeleiben, igen, amikor minden jégesője és hatalmas zivatarra benneteket ver majd, akkor nem lesz hatalma felettetek, hogy lehurcoljon a nyomorúság és a végtelen jaj szakadékába, mert a szikla melyre építettetek – mely biztos alap – egy olyan alap, melyről nem bukhat le az ember, ha arra épít” (Hélamán 5:12).

A modern idők templomainak kialakításakor nagy figyelmet fordítanak a tervezésre, az épületgépészetre és az építőanyagok kiválasztására. Alapos talaj- és földtani vizsgálatokat végeznek azon a területen, ahová templom épül. Számításba veszik a területre jellemző szelekről, esőzészről és időjárás-változásokról készült tanulmányokat, hogy az elkészült templom ne csak a területen előforduló viharoknak és klímának legyen képes ellenállni, de úgy is tervezik meg és helyezik el azt, hogy váratlan földrengéseket, tájfunokat, árvizeket és más lehetséges természeti katasztrófákat is kibírjon. Sok templomnál beton vagy acéloszlopokat vezetnek mélyen a földbe, hogy rögzítsék a templom alapzatát.

Akárcsak napjaink tervezői és építészei, szerető és kedves Mennyei

Atyánk és az Ő Fia terveket, eszközöket és más forrásokat készítették a használatunkra, mellyel biztos és rendíthetetlen életet építhetünk fel magunknak. Ez a terv a szabadítás terve, a boldogság nagyszerű terve. A terv világos képet és tudást tár elénk a kezdetről és a végről, és a legfontosabb lépésekről, köztük a szertartásokkal, melyek Atyánk minden gyermeke számára nélkülözhetetlenek ahhoz, hogy visszatérjenek az Ő jelenlétebe, és örökre vele éljenek.

A hit, a bűnbánat, a keresztekedés, a Szentlélek ajándéka és a mindvégig kitartás részét képezik az élet „tervrajzáának”. Segítenek megformázni a megfelelő építőelemeket, melyek Jézus Krisztushoz rögzítik az életünket. Megformázzák és keretet adnak az ember életének tartószervezetéhez. Aztán miként a templomi tervrajzhoz is tartoznak műszaki előírások, melyek részletesen megszabják, hogyan alakítsuk és építsük be a szükséges alkotóelemeket, úgy az ima, a szentírásolvasás, az úrvacsoravétel és a nélkülözhetetlen papsági szertartások is olyan „műszaki előírásokká” válnak, melyek segítenek beépíteni és egymáshoz rögzíteni az élet szerkezetét.

Nélkülözhetetlen az egyensúly ezeknek a „műszaki előírásoknak” az alkalmazásában. Például a betonkészítésnél pontosan meg van határozva, mennyi homokot, sódert, cementet és

vizet használnak fel, hogy a maximális szilárdságot megkapják. Ha ezekből az összetevőkből nem jó arányt használnak, vagy valamit kihagynak, a beton gyenge lesz, és nem látja el fontos funkcióját.

Ugyanígy, ha nem tartunk megfelelő egyensúlyt az életünkben a mindennapi személyes imádkozásban, a szentírásokon való lakmározásban, a hetenkénti megerősítő úrvacsoravételben, valamint a papsági szertartásokban – például a templomi szertartásokban – való gyakori részvételben, mi is ki vagyunk téve a veszélynek, hogy meggyengül a lelki szerkezetünk.

Pál, az Efézusbeliekhez címzett levelének következő sorait jellemünk és lelkünk kiegyensúlyozott és egységet alkotó fejlődésére vonatkoztathatjuk. Így szól: „A kiben az egész épület szép renddel rakattatván, nevedik szent templommá az Úrban” (Efézusbeliek 2:21).

Az ima az egyik legalapvetőbb és legfontosabb építőeleme hitünknek és jellemünknek. Az ima által képesek vagyunk kifejezni az Isten iránti hálaunkat, szeretetünket és odaadásunkat. Az ima által alávethetjük akaratumat az Ővének, és cserébe megkaphatjuk az ahhoz szükséges erőt, hogy életünket az Ő tanításaihoz szabjuk. Az ima az az ösvény, melyet követve az Ő befolyására, vagyis a kinyilatkoztatásra törekedhetünk az életünkben.

Alma ezt tanította: „Minden dolgokban tanácskozz az Úrral, és ő jóra fog vezetni; igen, amikor éjjel lefekszel, az Úrban fekjüdj le, hogy örködjön feletted az álmodban; és amikor reggel felkelsz, legyen tele szíved köszönettel Istennek; és ha megteszed ezeket a dolgokat, akkor felemeltetsz az utolsó napon” (Alma 37:37).

Az, hogy megosztjuk gondolatainkat, érzéseinket és vágyainkat Istennel az őszinte és szívből jövő ima által, olyan fontossá és természetessé kell, hogy váljon, mint a lélegzés és az evés.

A napi szintű szentírás-tanulmányozás szintén megerősíti hitünket és jellemünket. Úgy, ahogy élelemre van szükségünk fizikai testünk táplálásához, a lelkünk és lényünk is feltöltődik és megerősödik, amikor Krisztus szavain lakmározunk, ahogyan az megtalálható a próféták írásaiban. Nefi ezt tanította: „Lakmározatok Krisztus szavain; mert íme, Krisztus szavai minden olyan dolgot megfognak mondani nektek, amit meg kell tennetek” (2 Nefi 32:3).

Bár a szentírásolvasás jó dolog, önmagában az olvasás kevés ahhoz, hogy teljes mélységében felfogjuk a Szabadító tanításait. Krisztus szavainak tanulmányozása, átgondolása és alkalmazása, ahogy azokat a szentírásokban tanítják, olyan mértékű bölcsességet és tudást hoz majd, melyet halandó ésszel fel sem foghatunk. Ez majd megerősíti azon elhatározásunkat, és megeremti azt a lelki tartalékot, hogy minden helyzetben a legjobbat tudjuk nyújtani.

Az egyik legfontosabb lépés, amit megtehetünk életünk megerősítéséért, és a Szabadító alapjához való szilárd ragaszkodásért az az, hogy minden héten érdemesen veszünk az úrvacsorából. Az úrvacsora szertartása minden egyháztagnak lehetőséget nyújt, hogy már előre elgondolkodjon

az életén, és végiggondolja, mely cselekedetei vagy elszalasztott tettei miatt kell bűnbánatot tartania, majd pedig részesüljön a kenyér és víz szent jegyeiből, emlékeztetőként Jézus Krisztus testére és vérére, engesztelése tanúságaként. Ha őszintén és alázattal veszünk belőlük, örökkévaló szövetségeket újítunk meg, megtisztulunk és megszentelődünk, és elnyerjük azt az ígéretet, hogy az Ő Lelke mindig velünk lesz. A lélek egyfajta malterként, összekötő kapocsként viselkedik, amely nemcsak hogy megszentel, de mindent az eszünkbe is idéz, és újra és újra tanúskodik Jézus Krisztusról. Ha érdemesen veszünk az úrvacsorából, az megerősíti személyes kapcsolatunkat a kőszikla alapzattal, méghozzá Jézus Krisztussal.

Szolgálata alatt a Szabadító szeretettel és világosan tanított azokról a tanokról, tantételekről és nélkülözhetetlen cselekedetokről, melyek

megőrzik az életünket és erősítik a jellemünket. A hegyi beszéd végén kijelentette:

„Aki tehát hallja ezen beszédeimet, és meg is teszi őket, azt a bölcs emberhez fogom hasonlítani, aki sziklára építette a házát –

És leesett az eső, és jött az ár, és fújtak a szelek, és verték a házat; de az nem dőlt le, mert kősziklán volt az alapja.

És mindaz, aki hallja ezen beszédeimet, és nem teszi őket, azt a balga emberhez fogom hasonlítani, aki homokra építette házát –

És leesett az eső, és jött az ár, és fújtak a szelek, és verték a házat; és az ledőlt, és nagy volt annak bukása” (3 Nefi 14:24–27; lásd még Máté 7:24–27).

Kedves testvéreim, egyikünk sem építené fel a házát, munkahelyét vagy a hódolat szent épületeit homokra vagy törmelékre, illetve megfelelő tervrajzok és anyagok nélkül. Fogadjuk el

a Szabadító meghívását, hogy jöjjünk Őhozzá. Építsük életünket biztonságos és biztos alapra.

Alázatosan biznyságot teszek arról, hogy ha életünket Jézus Krisztushoz és az Ő engeszteléséhez rögzítjük, és ha gondosan követjük a boldogságunkra vonatkozó tervét, beleértve a napi imádkozást, szentírás-tanulmányozást, és a heti úrvacsoravételt, akkor erőt kapunk, valódi személyes növekedésben és tartós megtérésben lesz részünk, felkészültebbek leszünk arra, hogy sikeresen ellenálljunk az élet viharainak és csapásainak, meg fogjuk tapasztalni a megígért örömet és boldogságot, és biztosak lehetünk benne, hogy az életünk szilárd alapra épült: olyan alapra, amely soha nem omlik le. Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZET

1. Lásd “1989 Loma Prieta Earthquake,” wikipedia.org/wiki/1989_Loma_Prieta_earthquake.

Elaine S. Dalton

a Fiala Nők legutóbb felmentett általános elnöke

Mennyei Atyánk lányai vagyunk

Isten leányaiként mindannyian egyedülállóak és különbözőek vagyunk körülményeink és tapasztalataink tekintetében. Mégis mindannyiunk része számít – mert mi számítunk.

A fiatal nők világszerte minden héten elismélik a Fiala Nők alapeszméjét. Bármely nyelven is hangozzon el, valahányszor hallok a következő szavakat: „Mennyei Atyánk lányai vagyunk. Ő szeret minket, és mi szeretjük Őt”¹, a Lélek bizonyosságot tesz a lelkemnek, hogy igazak. Nem csupán megerősítése ez az identitásunknak – hogy kik vagyunk –, hanem annak visszaigazolása is, hogy kié vagyunk. Egy felmagasztosult lény leányai vagyunk!

Minden országban és minden kontinensen olyan magabiztos és okos fiatal nőkkal találkozom, akik telve vannak világossággal, akiket megcsiszolt a kemény munka és a próbákkal teli élet, és akik tiszta és egyszerű hittel rendelkeznek. Erényesek. Szövetségüket megtartó lányok ők, akik „Isten tanú[i]ként áll[nak] mindig és mindenben, és minden helyen”². Tudják, kik ők, és hogy jelentős szerepük van Isten királyságának felépítésében.

Amikor egyetemre jártam, tagja voltam a BYU Nemzetközi Néptáncgyűttesnek. Egyik nyáron a csoportunknak abban az egyedülálló kiváltságban volt része, hogy az európai missziókban

turnézhattunk. Nehéz nyár volt ez a számomra, mert néhány hónappal azelőtt édesapám váratlanul elhunyt. A skóciai tartózkodásunk során különösen magányosnak éreztem magam és elcsüggedtem. Aznap este felléptünk az egyik kápolnában, majd az előadás után átmentünk a szomszédos misszióházba. Ahogy az épület felé sétáltam,

észrevettem egy kőtáblát a kapu melletti rendezett előkertben. A következő állt rajta: „Bármi is légy, végezd jól a részed!” Abban a pillanatban e szavak mélyen megérintették a szívemet, és éreztem, ahogy a menny hatalmai felkarolnak és üzennek nekem. Tudtam, hogy egy szerető Mennyei Atya ismer engem. Éreztem, hogy nem vagyok egyedül. Könnyes szemmel álltam a kertben. „Bármi is légy, végezd jól a részed!” Ezen egyszerű kijelentés nyomán újra tudatosult bennem, hogy Mennyei Atyám ismer engem, és terve van az életemre. A lelkiület pedig, melyet éreztem, segített megértenem, hogy az én részem is számít.

Később megtudtam, hogy egykor ez a mondás ösztönözte David O. McKay prófétát, amikor fiatal misszionáriusként Skóciában szolgált. Egy épület falán látta meg a feliratot az élete és a missziója egy nehéz időszakában, és a szavak felemelték őt. Évekkel később, amikor ledöntötték az épületet, intézkedett, hogy a követ megszerezzék és elhelyezzék a misszióház kertjében.³

Ausztrália, Sydney

Isten leányaiként mindannyian egyedülállóak és különbözőek vagyunk körülményeink és tapasztalataink tekintetében. Mégis mindannyiunk része számít – mert *mi* számítunk. Napi szintű hozzájárulásaink, melyek során nevelünk, tanítunk és gondozunk másokat, tűnhetnek földhözragadtnak, lényegtelennek, nehéznek vagy időnként nyomasztónak is, ám ha szem előtt tartjuk a Fiatal Nők alapeszméjének első sorát – „Mennyei Atyánk lányai vagyunk. Ő szeret minket, és mi szeretjük Őt” –, az teljesen megváltoztatja a kapcsolatainkat és a hozzáállásunkat.

Nemrég, 92 esztendőskorában elhunyt az én rendkívüli édesanyám. Úgy távozott e halandó létből, ahogyan élt – csendben. Nem úgy alakult az élete, ahogyan tervezte. A férje, az én édesapám, 45 éves korában hunyt el, hátrahagyva őt három gyermekkel – velem és a két fivéremmel. 47 éven át élt özvegyen. Úgy tartotta el a családját, hogy nappal egy iskolában tanított, esténként pedig zongoraleckét adott. Ápolta idősödő édesapját, a nagyapámat, aki a szomszédban lakott. Gondoskodott róla, hogy mindannyian lediplomázzunk. Valójában azért ragaszkodott ehhez, hogy egy nap mi is tovább tudjunk adni valamit. Soha sem panaszkodott. Megtartotta szövetségeit, és mivel ezt tette, igénybe vehette a menny hatalmát, mely megáldotta az otthonunkat és csodákat művelt. Az ima, a papság és a szövetségek ígéreteire támaszkodott. Hithű volt az Úrnak nyújtott szolgálatában. Állhatatos odaadása minket, gyermekeket is megerősített. Gyakran felidézte nekünk a következő szentírást: „Én, az Úr, meg vagyok kötve, amikor megteszitek, amit mondom; de amikor nem teszitek meg, amit mondom, akkor nincs ígéret számotokra.”⁴ Ez volt a mottója, és tudta, hogy igaz.

Megértette, mit jelent a szövetség megtartójának lenni. Soha nem kapott elismerést a világtól. Nem is szeretett volna. Megértette, ki ő, és hogy kihez tartozik – ő Isten leánya. Édesanyánkról valóban el lehet mondani, hogy jól végezte a részét.

Gordon B. Hinckley elnök egyszer ezt mondta a nőkről és az édesanyákról:

„...soha nem szabad szem elől tévesztenünk a nők erejét... Az édesanyák azok, akik a legközvetlenebbül hatással vannak gyermekeik életére. [...] Az édesanyák gondoskodnak róluk, és ők nevelik őket az Úr útján. Hatásuk mindenképp felett való. [...]”

Ők az élet teremtoi. Ők a gyermekek gondozói. Ők a fiatal nők tanítói. Ők a mi felbecsülhetetlen társaink. Ők a mi munkatársaink Isten királyságának építésében. Mily nagyszerű is az ő szerepük, mily csodálatos a hozzájárulásuk!⁵

Tehát, hogyan ülteti el egy anya vagy egy apa a leányában azt a magasztos és örök igazságot, hogy ő Isten leánya? Hogyan segítünk nekik kilépni a világból és belépni Isten királyságába?

Egy erkölcsileg eléréketlenítő világban a fiatal nőknek olyan nőkre és férfiakra van szükségük, akik „Isten tanú[i]ként áll[nak] mindig és

mindenben, és minden helyen”. Soha nem volt erre nagyobb szükség, mint most. A fiatal nőknek olyan anyákra és tanítókra van szükségük, akik az erényes női létet testesítik meg. Édesanyák! A lányotokkal való kapcsolatok kiemelkedő fontosságú, ahogyan a példátok is. Az, hogy mennyire szerettek és tisztelték az édesapját, az ő papságát és isteni szerepét, vissza fog tükröződni és talán fel is fog erősödni lányotok hozzáállásában és viselkedésében.

Mi az a rész, melyet jól kell végeznünk? A család kiáltvány világosan kijelenti:

„Isten terve szerint az apáknak szeretetben és igaz módon kell családjukat irányítaniuk, valamint gondoskodniuk kell a család szükségleteiről és annak védelméről. Az anyák elsősorban gyermekeik gondozásáért felelősek. Az anyáknak és az apáknak egyaránt kötelességük, hogy egyenlő partnerekként segítsék egymást e szent feladatok ellátásában. [...]”

Figyelmeztetjük azokat az egyéneket, akik megszegik az erkölcsi tisztaság szövetségeit, akik házastársukat vagy gyermeküket bántalmazzák, vagy nem látják el családi kötelezettségeiket, hogy egy napon mindezért felelni fognak Isten előtt.”⁶

Mormon, korának pusztuló társadalmában azt siratta, hogy a nőket megfosztották attól, ami mindennél drágább és értékesebb – a szüzességtől és az erkölcsi tisztaságuktól.⁷

Ismételten megújítom azon felhívásomat, hogy térjünk vissza az erényhez! Az erény Isten leányainak ereje és hatalma. Vajon milyen lenne a világ, ha az erényt – a magas erkölcsi normákra alapozott gondolatok és viselkedés mintáját⁸ – legnagyobb becsben tartott értéként helyeznék vissza a társadalmunkba? Ha az erkölcstelenség, a pornográfia és a bántalmazás visszaszorulna, vajon kevesebb széthullott házasság, összetört élet és összetört szív lenne? Vajon a média felemelné és ösztönözné, ahelyett, hogy tárgyiasítja és lealacsonyítja Isten értékes leányait? Ha az egész emberiség valóban megérténé annak a kijelentésnek a fontosságát, hogy „Mennyei Atyánk lányai vagyunk”, vajon hogyan tekintenének a nőkre és bánnának velük?

Néhány évvel ezelőtt, amikor a Konferencia-központ építése már majdnem teljesen befejeződött, a páholyoknál védősikakban és -szemüvegben léptem be e szent épületbe, hogy segítsek felporszívózni a szőnyeget, melyet a férjem segített letenni. Ott, ahol most a pulpitus áll, egy rakodógép hordta el az építési törmelékét, ezért nagy volt a por az épületben, amely az új szőnyegre rakódott le. Az én feladatom volt a porszívózás. Így hát porszívóztam, és porszívóztam, és porszívóztam. Három nappal később a kis porszívóm kiégett!

Az ebben a gyönyörű épületben tartott első általános konferencia előtti nap délutánján felhívott a férjem. Éppen az utolsó szőnyegdarabot helyezte le – e történelmi pulpitus alatt.

Ezt kérdezte: „Melyik szentírást írjam fel a szőnyeg hátoldalára?”

Azt válaszoltam: „A Móziás 18:9-et: »[Állj] Isten tanújaként... mindig és mindenben, és minden helyen.«”

E rendkívül kihívásokkal teli világban pontosan ez az, amit látok, hogy a fiatal nők és az egyházban lévő valamennyi nő tesz. Jó hatással vannak. Erényesek és példamutatók, intelligensek és szorgalmasak. Változást idéznek elő, mert *ők maguk* is mások. Jól végzik a részüket.

Évekkel ezelőtt, amikor ezt a szőnyeget porszívóztam – megpróbálván jól végezni a részem –, nem tudtam, hogy egy nap az én lábam is érinteni fogja az e pulpitus alatti szőnyeget.

Ma Isten leányaként állok előttek, és tanúskodom arról, hogy Ő él. Jézus a Krisztus. Ő a Megváltónk. Az Ő végtelen, engesztelő áldozatának köszönhetően egy nap visszatérhetek Őhöz, hogy Vele együtt éljek – kiállva a próbát, tisztán, és egy örökkévaló családhoz pecsételve. Örökké dicsérni fogom Őt azért a kiváltságért, hogy nő, feleség és anya lehetek. Bizonyágomat teszem, hogy Isten prófétája, Thomas S. Monson elnök vezet minket, és hálás vagyok azokért az igazlelkű férfiakért, kiknek papsági hatalma megáldja az életemet. Továbbá örökké hálás leszek azért az erőért, melyet a Szabadító végtelen engesztelésének képessé tévő hatalmán keresztül kapok, ahogy igyeksem „jól végezni a részem”. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. *Fiatal Nők személyes fejlődés* (füzet, 2009). 3.
2. Móziás 18:9.
3. Lásd Matthew O. Richardson, “‘What E'er Thou Art, Act Well Thy Part’: John Allan’s Albany Crescent Stone,” *Journal of Mormon History*, vol. 33 (Fall 2007), 31–61; Francis M. Gibbons, *David O. McKay: Apostle to the World, Prophet of God* (1986), 45.
4. Tan és a szövetségek 82:10.
5. Gordon B. Hinckley: Erősen és rendíthetetlenül állni. *Világméretű vezetőképző gyűlés*, 2004. jan. 10. 21.
6. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.
7. Lásd Moróni 9:9.
8. Lásd *Fiatal Nők személyes fejlődés*, 70.

Craig A. Cardon elder
a Hetvenektől

A Szabadító meg akar bocsátani

Az Úr szeret minket, és szeretné, ha megértenénk, mennyire meg akar bocsátani.

Szabadítónk halandó szolgálata idején sokan követték Őt, írástudók és farizeusok is, „a kik jöttek Galileának és Júdeának minden faluból és Jeruzsálemből”¹. Egy gyógyulni vágyó, ágyhoz kötött, gutaütött embert hoztak egy nagy összejövételre, és mivel másképp nem tudtak vele a Szabadító közelébe férkőzni, barátai a tetőn át leengedték a házba, ahol az Úr tartózkodott. Hitük e megnyilvánulását látva a Szabadító azt mondta: „Ember, megbocsáttattak néked a te bűneid.”² Akik hallották, még nem tudták, mi céllal mondja ezt.

Az ágyon fekvő ember is bizonyára meglepődött, és bár a szentírások nem említik a reakcióját, talán felmerült benne a kérdés, vajon a Szabadító valóban érti-e, miért hozták őt ide.

A Szabadító tudta, hogy sokan hatalmas csodatételei miatt követik Őt. Borrá változtatta a vizet,³ tisztátalan lelkeket űzött ki,⁴ meggyógyította a nemesember fiát,⁵ egy leprást,⁶ Péter anyósát,⁷ és sok más embert⁸.

A gutaütött férfi esetében viszont úgy döntött, hogy tanítványai és becsmérői előtt is bizonyítékkal szolgál a világ Szabadítójaként betöltött különleges szerepére. Szavai hallatán az

írastudók és a farizeusok is tanakodni kezdtek egymás közt, tudatlanságukban káromlást emlegetve, miközben arra jutottak, hogy csakis Isten bocsáthatja meg a bűnt. Gondolataikat látva azt kérdezte tőlük a Szabadító:

„Miért tanakodtok a ti szívetekben?

Melyik könnyebb, azt mondani: Megbocsáttattak néked a te bűneid; vagy azt mondani: Kelj fel és járj?”⁹

Nem várva meg válaszukat, a Szabadító így folytatta: „Hogy pedig megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma *e földön* megbocsátani a bűnöket, (monda a gutaütöttnek): Néked mondom, kelj fel, és fölvéven nyoszolyádat, eredj haza!”¹⁰ Ő pedig így is tett!

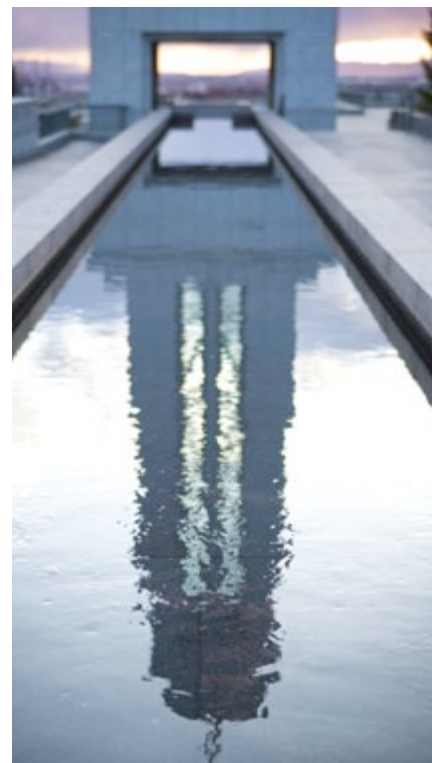
A Szabadító e csodás testi gyógyítás által mindannyiunk számára a következő rendkívüli hatással bíró lelki igazságot erősítette meg: az Ember Fia megbocsátja a bűnöket.

Míg ezt az igazságot minden hívő készségesen elfogadja, ennek lényegi társ-igazságával már más a helyzet: a Szabadító nemcsak a végső ítélet alkalmával, hanem „e földön” is bocsát meg bűnöket. Nem ment fel minket a bűneinkben,¹¹ nem nézi el, ha visszatérünk a régi bűneinkhez,¹² ám ha

bűnbánatot tartunk és engedelmeskedünk az evangéliumának, akkor megbocsát nekünk¹³.

Ebben a megbocsátásban az engesztelés képessé tevő és megváltó hatalmának egymással összhangban lévő, kegyelemteljes alkalmazását látjuk. Ha hitet gyakorlunk az Úr Jézus Krisztusban, akkor engesztelésének képessé tevő hatalma *megeősít* minket a szükség órájában,¹⁴ megváltó hatalma pedig *megszentel* minket, midőn levetkőzzük „a természetes embert”¹⁵. Ez mindannyiunknak reményt ad, különösen azoknak, akik úgy érzik, hogy a visszatérő emberi gyengeségeken a Szabadító már nem akar segíteni, ezektől nem akar megszabadítani.

Értelmünket megvilágosítandó¹⁶ Péter egyszer megkérdezte, hogy hányszor kell megbocsátania az ő atyjafiának, „még hétszer is?” Mert az már biztos több mint elegendő.

A Szabadító válasza azonban szélesre tárta az Ő irgalmas szívének kapuit: „Nem mondom néked, hogy még hét-szer is, hanem még hetvenhét-szer is.”¹⁷

Az Úr szeret minket, és szeretné, ha megértenénk, mennyire meg akar bocsátani. A Tan és a szövetségekben az Úr húsznál többször is elmondja annak, akihez éppen szól, hogy „bűneid megbocsáttattak neked”, néha kicsit más szavakkal.¹⁸ Ezen alkalmak körülbelül felénél konkrétan Joseph Smithhez intézi szavait, hol csak rá vonatkozóan, hol másokkal egyetemben.¹⁹ Ezek közül az első 1830-ban, az utolsó pedig 1843-ban lett feljegyezve. Az Úr tehát éveken át újra és újra azt mondta Josephnek: „Bűneid megbocsáttattak neked”.

Bár Joseph nem követett el „nagy vagy gonosz bűnt”²⁰, nem szabad elfelejtenünk, hogy nagyon kevés kivételtől eltekintve a bűn súlyossága nem korlátozza a megbocsátást az Úr által megnevezett hetvenhét alkalomra.

Kirtlandben összegyűlt elderekhez szólva azt mondta az Úr: „[A]zt akarom, hogy legyőzzétek a világot; ezért megkönyörülök rajtatok.”²¹ Az Úr ismeri a gyengeségeinket és tudja, hogy milyen örök következményeket ró a világ a tökéletességnek híján lévő férfiakra és nőkre.²² Ebben a versben az *ezért* szó megerősíti, hogy végső soron csakis az Ő könyörülete ssége révén győzhetjük le a világot. Miben nyilvánul meg ez a könyörülete sség? Ugyanezen kirtlandi eldereknek azt mondta, „megbocsátottam nektek a bűneiteket”²³. *A Szabadító meg akar bocsátani.*

Azt azonban senki ne feltételezze, hogy ez a megbocsátás bűnbánat nélkül is eljő. Bizony, az Úr azt mondta: „én, az Úr, megbocsátom a bűnöket azoknak, akik beismerik előttem a bűneiket, és bocsánatot kérnek”, majd figyelmeztetésül hozzáteszi, „ha nem

követtek el halált hozó bűnt”²⁴. Bár az Úr „a legcsekélyebb mértékű elnézéssel sem tekinthet[] a bűnre”²⁵, azért különbséget tesz bizonyos bűnök viszonylagos súlya között. Leszögezi, hogy „a Szentlélek káromlás[ára]”²⁶ nincs bocsánat. Kijelenti a gyilkosság súlyosságát,²⁷ és kihangsúlyozza a nemi bűnök, például a házasságtörés komoly voltát.²⁸ Az ismétlődő, komoly nemi bűnök vonatkozásában elmondja, hogy egyre nehezebb rájuk bocsánatot nyerni.²⁹ Azt is kijelenti, hogy „aki nagyobb világosság ellen követ el bűnt, az nagyobb kárhozottatásban részesül”³⁰. Irgalmában azonban lehetővé teszi a fejlődést, nem követel azonnali tökéletességet. Bár a halandóságból fakadó gyengeségek bűnök garmadája adnak alkalmat, Ő újra és újra megbocsát, ha mi arra kérjük és bűnbánatot tartunk.³¹

Ebből adódóan mindannyian – azok is, akik valamilyen függőségtől, például valamilyen szenvedélybetegségtől vagy a pornográfiától és hasonlóktól igyekeznek szabadulni – biztosak lehetünk abban, hogy az Úr elismeri igazlelkű erőfeszítéseinket, és szeretettel meg fog bocsátani, ha teljes a bűnbánatunk, „még hetvenhét-szer is”. Ez azonban nem jelenti azt, hogy

bárki *szándékosan* visszatérhet a bűnhöz úgy, hogy büntetlenül marad.³²

Az Urat mindig a szívünk érdekli,³³ és az ésszerűsített hamis hit nem igazolja a bűnt.³⁴ Az Úr ebben az adományozási korszakban ekként óvta egyik szolgáját az ilyesfajta ésszerűsítéstől: „szégyellje magát a nikolaiták bandája, és minden titkos utálatosságuk miatt”³⁵. A nikolaiták egy ősi vallási szektához tartoztak, és az Úr kegyelme révén feljogosítottak tartották magukat nemi bűnök elkövetésére.³⁶ Ez nem tetsző az Úr előtt.³⁷ Könyörülete ssége és kegyelme nem ment fel minket, ha a szívünk nincs megelégedve, és nem engedelmeskedünk az igazságnak, hanem a hamislelkűségben találunk élvezetet.³⁸ Viszont ha már megtettük mindazt, amit meg tudunk tenni,³⁹ könyörülete ssége és kegyelme által „idővel”⁴⁰ legyőzzük a világot, mert az engesztelés hatalma képessé tesz minket erre. Ha alázatosan keressük ezt a becses ajándékot, akkor „erőssé [tétetnek számunkra] a gyenge dolgok”⁴¹, és az Ő ereje által el tudjuk végezni azt, amit egyedül soha nem tudnánk megtenni.

Az Úr az általunk elnyert világos-ságra,⁴² szívünk vágyaira,⁴³ valamint tetteinkre⁴⁴ tekint, és ha bűnbánatot tartunk, és kérjük Tőle, akkor megbocsát. Saját életünket, szeretteink és ismerőseink életét figyelembe véve nekünk is hasonlóképpen hajlandónak kell lennünk a megbocsátásra, mind magunk, mind mások vonatkozásában.⁴⁵

A Prédikáljatók evangéliumomat beszél a függőségek levetkőzésének nehézségéről, és arra biztatja a papságviselőket és az egyháztagokat, hogy ne ütközzenek meg azon vagy csüggedjenek el amiatt, ha az érdeklődők vagy az új egyháztagok továbbra is küszködnek ezekkel a

problémákkal. Inkább tanúsítsanak bizalmat az egyén felé és ne ítékezzenek, kezeljék ezt ideiglenes és érthető visszaesésként.⁴⁶ Vajon ha hasonló problémákkal küszködő, az igazlelkűség ösvényéről ideiglenesen letérő saját gyermekeinkről vagy családtagjainkról van szó, akkor nem kell-e legalább ennyit megtennünk? Bizony ők is megérdemlik a kitartásunkat, a türelmünket és a szeretetünket – és igen, a megbocsátásunkat is.

A tavaly októberi általános konferencián ezt tanácsolta nekünk Monson elnök:

„Nem szabad elfelejtenünk, hogy az emberek képesek megváltozni. Le tudják győzni a rossz szokásaikat. Meg tudják bántani a vétkeiket. [...]

Segíthetünk nekik leküzdeni a gyengeségeiket. Ki kell fejlesztenünk a képességet, hogy *ne* úgy lássuk az embereket, amilyenek pillanatnyilag, hanem amilyenekké... válhatnak.”⁴⁷

Az egyház egyik első konferenciáján, mely hasonló volt e mostanihoz, így szólt az Úr a tagokhoz:

„Bizony mondom nektek, tiszták vagytok, de nem maradéktalanul...

Mert *minden test* romlott előttem. [...]

[M]ert bizony néhányan közületek bűnösök előttem, *de én irgalmas leszek a gyengeségeitekkel szemben.*”⁴⁸

Ma is ugyanezt üzeni.

Az Úr tudja, mivel nézünk szembe; hogy mindannyian újra meg újra követünk el bűnt, és híján vagyunk Isten dicsőségének.⁴⁹ Ő „ismeri az ember gyengeségét, és tudja, hogyan segítsen azokon, akiket megkísértettek”⁵⁰. Arra tanít minket: „Mindent imádkozatok, hogy *ne* essetek kísértésbe”⁵¹. Azt mondja nekünk: „fohászokdjatok hozzá *irgalomért*, mert neki hatalmában áll megszabadítani”⁵². Megparancsolja, hogy tartsunk bűnbánatot⁵³ és bocsássunk meg⁵⁴. És bár a bűnbánat nem könnyű, ha teljes szívünkkel

igyekszünk engedelmeskedni az evangéliumának, akkor ezt ígéri nekünk: „Bizony mondom nektek, hogy bűneit[ek] ellenére *könnyőrelettel van tele iránt[atok] a bensőm*. Nem tisztít[alak] majd ki [titeket] teljesen; és *a harag napján emlékezni fogok az irgalomra.*”⁵⁵ A Szabadító meg akar bocsátani.

A Mormon Tabernákulum Kórum minden héten William W. Phelps jól ismert himnuszával kezdi felemelő programját. A címe: Csendüljön fel szent dallam. A negyedik vers vigasztaló szavai azonban kevésbé ismertek:

*Szent az Úr, és kegyelmes,
Drága az Ő igéje: [...]
Bűnöd bánd meg...!
Legyen bár skarlátszínű,
Ő megbocsát tenéked.*⁵⁶

Arra buzdítalak benneteket, hogy higgyetek az Úr szavaiban, és gyakoroljátok az Őbelé vetett hitet, mely bűnbánatra vezet.⁵⁷ Ő szeret benneteket. Meg akar bocsátani. Erről tesztek bizonyosságot Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lukács 5:17; lásd még Márk 2:2.
2. Lukács 5:20; lásd még Máté 9:2; Márk 2:5.
3. Lásd János 2:1–11.
4. Lásd Márk 1:21–28; Lukács 4:33–37.
5. Lásd János 4:46–54.
6. Lásd Máté 8:1–4; Márk 1:40–45; Lukács 5:12–15.
7. Lásd Máté 8:14–15; Márk 1:29–31; Lukács 4:38–39.
8. Lásd Máté 8:16–17; Márk 1:32–34; Lukács 4:40–41.
9. Lukács 5:22–23; lásd még Máté 9:3–5; Márk 2:6–9.
10. Lukács 5:24; kiemelés hozzáadva; lásd még Máté 9:6–7; Márk 2:10–12.
11. Lásd 1 Korinthusbeliek 6:9–10; Alma 11:34, 37; Hélamán 5:10–11.
12. Lásd 2 Péter 2:20; Jakab 2:10; Tan és a szövetségek 82:7.
13. Lásd Ésaías 1:18; Jeremiás 31:34; Lukács 7:36–50; Énós 1:5; Alma 24:10; Moróni 6:8; Tan és a szövetségek 1:32; 58:42–43.
14. Lásd Jákób 4:7; Alma 14:26; Moróni 10:7.
15. Móziás 3:19; lásd még 2 Nefi 10:24–25.
16. Lásd Alma 32:28, 34.
17. Máté 18:21–22; kiemelés hozzáadva; lásd még Lukács 17:1–4.
18. Lásd Tan és a szövetségek 20:5–7; 25:3; 29:3; 31:5; 36:1; 50:36; 60:6–7; 61:2; 62:3; 64:1–4, 5–7, 15–17; 75:6–8; 82:1; 84:60–61; 90:1, 6; 108:1; 110:5; 112:3; 124:74–76, 78; 132:50.
19. Lásd Tan és a szövetségek 20:5–7; 29:3; 60:6–7; 61:2; 62:3; 64:5–7; 84:60–61; 90:1; 110:5; 132:50.
20. Joseph Smith története 1:28.

M. Russell Ballard elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

21. Tan és a szövetségek 64:2; kiemelés hozzáadva.
22. Lásd 1 Nefi 20:9–11; Tan és a szövetségek 24:2; 50:41; 63:47; 108:1–8.
23. Tan és a szövetségek 64:3.
24. Tan és a szövetségek 64:7.
25. Tan és a szövetségek 1:31; lásd még a 32–33. verseket; Alma 45:16.
26. Tan és a szövetségek 132:27; lásd még Máté 12:31; Lukács 12:10.
27. Lásd 2 Mózes 20:13; Móziás 13:21; Tan és a szövetségek 132:19; Mózes 5:31–36.
28. Lásd Alma 39:5; Tan és a szövetségek 42:24–26.
29. Lásd Tan és a szövetségek 42:22–26, 75–78, 80–82; 63:13–17; 76:103.
30. Tan és a szövetségek 82:3; lásd még János 15:22.
31. Lásd Moróni 6:8.
32. Lásd Móziás 15:26.
33. Lásd 1 Sámuel 16:7; Zsoltárok 24:3–4; Példabeszédek 23:7; Máté 15:18–20; Márk 7:20–23; Zsidók 3:12; 3 Nefi 12:19; Tan és a szövetségek 59:8; 64:34.
34. Lásd Tan és a szövetségek 20:29–30; 121:37.
35. Tan és a szövetségek 117:11.
36. Lásd Bible Dictionary, “Nicolaitans.”
37. Lásd Jelenések 2:6, 15.
38. Tan és a szövetségek 56:15.
39. Lásd 2 Nefi 25:23; Tan és a szövetségek 138:4.
40. Mózes 7:21.
41. Ether 12:27.
42. Lásd János 15:22; Tan és a szövetségek 1:33; 82:3.
43. Lásd Alma 41:5–6; 3 Nefi 9:20; Tan és a szövetségek 137:9.
44. Lásd 1 Nefi 15:33; Alma 41:3–4; Tan és a szövetségek 137:9.
45. Lásd Máté 6:14–15; Tan és a szövetségek 64:8–10; 98:39–48.
46. Lásd *Prédikáljátok evangéliumomat! Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2008), 200.
47. Thomas S. Monson, Olyannak lássunk másokat, amilyenekké válhatnak! *Liahóna*, 2012. nov., 68., 69.; kiemelés hozzáadva.
48. Tan és a szövetségek 38:10–11, 14; kiemelés hozzáadva.
49. Rómabeliek 3:23.
50. Tan és a szövetségek 62:1; lásd még Alma 7:12.
51. Tan és a szövetségek 61:39; kiemelés hozzáadva.
52. Alma 34:18; kiemelés hozzáadva; lásd még 2 Nefi 31:19; Alma 7:14.
53. Lásd Hélamán 13:11; Tan és a szövetségek 19:4, 13–21.
54. Lásd Tan és a szövetségek 64:8–10.
55. Tan és a szövetségek 101:9; kiemelés hozzáadva; lásd még Tan és a szövetségek 82:1–7.
56. Csendüljön fel szent dallam. *Himnuszok*, 88. sz.
57. Lásd Alma 34:15–17.

„Ez munkám és dicsőségem”

Isten fenntartás nélkül megadja hatalmát azoknak, akik elfogadják és megbecsülik a papságát, ami aztán a halhatatlanság és az örök élet megígért áldásaihoz vezet.

Packer elnök, nagyon várjuk e csodálatos költemény 98-as verzióját is. Milyen csodálatos tanítást adott nekünk!

Néhány héttel ezelőtt, egy hideg és sötét téli éjszakán feleségemmel, Barbarával, elragadtatással néztük az eget. Milliányi csillag ragyogott különlegesen szépen. Fellapoztam a Nagyértékű gyöngyöt, és ámulva olvastam el újra, mit mondott az Úristen Mózesnek: „És számtalan világot teremtettem; és ezeket is saját céljaimra teremtettem; és a Fiú által teremtettem őket” (Mózes 1:33).

Napjainkban a Hubble űrtávcső is megerősíti mindannak a horderejét, amit Mózes látott. A csillagászok szerint a Tejútrendszer, melyhez a mi földünk és napunk is tartozik, egészen apró részét képezi bő 200 milliárd hasonló csillagrendszernek. Isten teremtményei oly mérhetetlenek, amit szinte fel sem foghatok és lehetetlen megértenem.

Kedves testvéreim, a mennyek és a föld a papság hatalma által teremtetek. Az egyház tagjaiként tudjuk, hogy ez a papsági hatalom a Mindenható Istentől és az Ő Fiától, Jézus Krisztustól

ered. Nemcsak a mennyek és a föld teremtetek e papsági hatalom által, hanem halandó szolgálata idején a Szabadító is ezt a hatalmat használva vitt véghez csodákat, áldotta és gyógyította meg a betegeket, keltette életre a holtakat, és viselte el Atyánk Egyszülött Fiaként Gecsemáné és a Kálvária roppant fájdalmát – irgalommal töltve be az igazságosság törvényét, végtelen engeszteléssel szolgálva, és a feltámasztás révén legyőzve a fizikai halált.

E papsági felhatalmazás kulcsait és az ebből eredő hatalmat adta át Péternek, Jakabnak és Jánosnak, valamint más apostolainak, hogy megáldják az embereket, és a mennyben is kötve legyen az, ami a földön megkötötték.

A papság hatalma Isten szent és nélkülözhetetlen ajándéka. Különbözik a papsági felhatalmazástól, amely Istentől kapott felhatalmazás arra, hogy nevében cselekedjünk. A felhatalmazás, avagy elrendelés, kézrátétel által adatik. A papság hatalma azonban csak úgy kapható meg, ha érdemesek rá azok, akik gyakorolják, és Isten akaratával összhangban cselekednek. Spencer W. Kimball elnök szavai szerint: „Papsága viselőiként

az Úr mindannyiunknak megadta az Ő felhatalmazását, azonban csakis személyes igazlelkőségünk révén nyithatjuk meg a menny hatalmát” (“Boys Need Heroes Close By,” *Ensign*, May 1976, 45).

Jézus Krisztus Egyháza a mai világba történő visszaállításának és újbóli felállításának dicső napjaiban Keresztelő János, Péter, Jakab és János, Mózes, Éliás, valamint Illés is eljöttek a földre, és Joseph Smith prófétán keresztül a papság minden kulcsát és felhatalmazását visszaállították, hogy Isten munkája végezhető legyen ezekben az utolsó napokban.

Ezen kulcsok, felhatalmazás és hatalom által szerveződik ma Jézus Krisztus Egyháza, Krisztussal az élén, irányítva élő prófétánkat, Thomas S. Monsont, akit annak rendje és módja szerint elhívott és elrendelt apostolok segítenek.

Mennyei Atyánk nagyszerű, a papságot reánk ruházó tervében a férfiak

különleges felelősséggel bírnak a papsági szolgálat terén, azonban nem ők a papság maga. A férfiak és a nők más-más, azonban ugyanolyan értékes szerepkörökkel bírnak. Ahogyan a nő sem foghat férfit nélkül gyermeket, úgy a férfi sem használhatja a nő nélkül teljes mértékben a papsági hatalmat és hozhat létre örökkévaló családot. Más szóval, az örökkévalóság látószögéből, férj és feleség osztoznak a nemzőerőn és a papsági hatalmon. Férijként és feleségként pedig a férfinak és a nőnek Mennyei Atyánk követésére kell törekedniük. A szeretet, az alázatosság és a türelem keresztényi erényeire kell összpontosítaniuk, midőn a papság áldásaira törekednek saját életük és a családjuk vonatkozásában.

Feltétlenül meg kell értenünk azt, hogy Mennyei Atyánk minden fia és minden leánya számára elérhetővé tette a papság áldásait és azt, hogy megerősítse őket annak hatalma. Isten lélekgyermekéi számára

alkotott tervében központi helyen áll ez a kijelentése: „[E]z munkám és dicsőségem – hogy véghezvigyem az ember halhatatlanságát és örök életét” (Mózes 1:39).

Egy Joseph Smith prófétának adott kinyilatkoztatásban, a Tan és a szövetségek 81. szakaszában az Úr kifejti, mire való a papság hatalma: „[S]egítsd a gyengéket, emeld fel a lecsüggesztett kezeket, és erősítsd meg az ellankadt térdeket” (T&Sz 81:5).

„És e dolgok megtételével a legnagyobb jót teszed majd embertársaidnak, és annak dicsőségét segíted majd elő, aki a te Urad” (T&Sz 81:4).

A gyengék megsegítéséről, a lecsüggesztett kezek felemeléséről és az ellankadt térdek megerősítéséről eszembe jut, amikor egy kedves hétéves gyermek kis paradicsompalántát mutatott a nagyapjának, amelyet egy iskolai feladat keretében növesztett magról.

A kislány elmagyarázta, hogy ez a palánta egy apró magból lett. Ha

gondozzák, akkor sok paradicsom terem majd rajta, mindegyikben sok új maggal.

„És ha mindezen magokat elültetik, és még több paradicsom terem, és ezeket a magokat is elültetik, akkor pár év alatt paradicsomok millióit kapjuk!

Mindezt – mondta ámulattal – egyetlen kis magból!”

Aztán hozzátette: „Majdnem elpusztítottam a palántámat. Ottfelejtettem a sötét szobában, és elfelejtettem meglocsolni. Amikor eszembe jutott, már egészen elhervadt és halottnak látszott. Sírtam, mert arra sok millió paradicsomra gondoltam, ami már soha nem fog kinőni.”

Ekkor izgatottan mesélte tovább nagyapjának a „csodát”, amely történt.

„Anya azt mondta, a palánta talán még nem halt meg. Talán csak egy kis vízre és fényre van szükség ahhoz, hogy visszatérjen bele az élet.

És igaza volt. Meglocsoltam és az ablakba tettem, hogy fényt kapjon. Na és mit gondolsz, mi történt? – kérdezte. – Életre kelt, és most majd kinő belőle az a több millió paradicsom!”

A kis palánta, amelyben annyi lehetőség lakozik, amelyet azonban annyira elorvasztott az akaratlan hanyagság, erőre kapott és életre kelt, amikor a kislány szerető és gondoskodó kezei vizet és fényt adtak neki.

Testvéreim! Szerető Mennyei Atyánk szó szerinti lélekgyermekként bennünk is végtelen isteni lehetőségek lakoznak. Ám ha nem vigyázunk, akkor hasonlökká válhatunk az elhervadt paradicsompalántához. Elsodródunk Krisztus igaz tanától és evangéliumától, lelki értelemben alultápláltakká válunk és elorvadunk, mert nem ér el hozzánk a Szabadító örök szeretetének és papsági hatalmának isteni világossága és élő vize.

Akik viselik a papságot, de nem törekednek annak folyamatos

megbecsülésére családjuk és mások szolgálata által, azok olyanokká válnak, mint akik nem *részesülnek* a papság hatalmából eredő áldásokból, és ők lelkileg elsorvadnak, mert elengedhetetlen lelki tápanyagtól és világosságtól, Isten hatalmától fosztják meg az életüket – mint a paradicsompalánta, melyben oly sok lehetőség lakozott, de mikor elhanyagolták, elhervadt.

Ugyanaz a papsági hatalom, amely világokat, csillagrendszereket és a világegyetemet teremtette, életünk részévé válhat, és azzá is kell válnia, hogy segítse, erősítse és megáldja a családunkat, a barátainkat és a felebarátainkat – vagyis hogy megtegye mindazon dolgokat, amelyeket a Szabadító tenne, ha ma itt szolgálna köztünk.

A papság elsődleges célja pedig az, hogy megáldjon, megszenteljen

és tisztává tegyen minket, hogy családdal együtt élhessünk majd mennyei szüleink jelenlétében, a papsági pecsételések révén összekötve úgy, hogy részt veszünk Isten és Jézus Krisztus csodálatos munkájában, örökkön örökké az Ő világosságukat és dicsőségüket növelve.

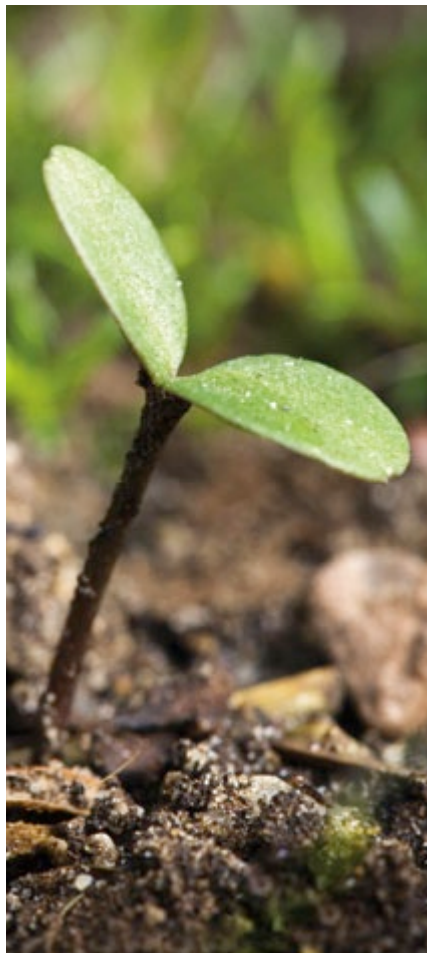
Néhány hónappal ezelőtt ezzel a céllal vettem részt egy világméretű vezetőképzés videóbejátszásának elkészítésében, mely *A család és az egyház megerősítése a papságon keresztül* címet viseli.

Ezt az újszerű és hasznos DVD-t 66 nyelvre fordították le. Megtanítja nekünk, hogy a papság hatalma megáldhatja, felruházhatja életerővel és felfrissítheti saját életünket, valamint családunk és minden egyháztag életét.

Mindannyiunknak megmutatja – férfiaknak, nőknek, gyermekeknek; házasoknak, özvegyeknek és egyedülállóknak is, a körülményeinktől függetlenül –, hogyan részesülhetünk a papság áldásaiban. Több 8–12 perces bejátszás magyarázza a papság kulcsait, felhatalmazását és erejét, és megmutatja, hogyan erősíti meg az egyéneket, a családokat és az egyházat.

Az egyik különleges jelenet forgatására édesanyám dédmamájának, Mary Fielding Smithnek aprócska pionír otthonában került sor, aki Joseph próféta bátyjának, Hyrumnak volt az özvegye. Erős hite volt a papságban, és egyedülálló szülőként igényt tartott és támaszkodott erre a hatalomra, hogy szeretettel és az evangélium világosságában nevelhesse és áldhassa meg a gyermekeit. Ma hű vezetők és egyháztagok ezrei köszönik meg neki leszármazottaiként a hitét, a bátorságát és a példamutatását.

Ez az új vezetőképzési anyag rendelkezésre áll az Interneten, az LDS.org-on; mindenki megnézheti és átélheti

(wwlt.lds.org). Élőben is nézhető az LDS.org-on, de le is tölthető számítógépre, okostelefonra vagy táblagépre.

Az Első Elnökség arra kérte „a cövekelnökségeket és a püspökségeket, hogy szánjanak egy vagy több alkalmat a cöveki vagy egyházközségi tanács keretén belül ennek a DVD-nek a megtekintésére, és beszéljék meg, hogy hogyan lehet alkalmazni a tanításokban látottakat” (Első elnökségi levél, 2013. febr. 1.).

Tartalma inspirálni és motiválni fogja a papsági kvórumok, a Segítőegylet, a Vasárnapi Iskola, a Fiatal Nők és a Fiatal Férfiak tagjait (különösen azokat, akik misszióba készülnek), de elemis gyűléseken és ötödik vasárnapi összevont gyűléseken is használható. A tanács tagjai pedig arra biztathatják az egyéneket és a szülőket, hogy a családjukban is használják ezt a bemutatót. Testvéreim, ez a vezetőképzés minden egyháztagnak szól! Szülők, nézzétek át, osszátok meg és beszéljétek meg a gyermekeitekkel a tanultakat és az érzéseiteket, majd ők is nézzék meg és tegyék meg mindezeket veletek együtt, hogy a papság

által megerősödhessen a családokat!

Jézus azt mondta:

„Ha valaki szomjúhozik, jöjjön én hozzám, és igyék” (János 7:37).

„Valaki pedig abból a vízből iszik, a melyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, a melyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz ő benne” (János 4:14).

„Én vagyok a világ világossága: a ki engem követ, ...övé lesz az életnek világossága” (János 8:12).

Ha bármelyikőtök úgy érzi, hogy Mennyei Atyánk tervébe vetett hite és bizonyága nem ér fel oda, ahol lennie kellene, akkor forduljatok még teljesebb mértékben a Szabadítóhoz! Engedjétek, hogy az Ő világossága és élő vize megtegye nektek és családótoknak azt, amit egy kis víz és fény tett a legyengült paradicsompalántával, életre keltve azt.

Azzal kezdtem, hogy mennyire elámulok Isten teremtményein, melyek a papság hatalmán keresztül jöttek létre. Itt állok, sokatokhoz hasonlóan azon tűnődve, vajon megérthetjük-e valaha is teljes mértékben Istennek

a tanításunkban és a megáldásunkban megnyilvánuló hatalmát, hiszen oly nagyszerű, oly bámulatos, oly erőteljes!

Joseph Smith azt mondta: „A papság örökkévaló tantétel, az örökkévalóság óta Istennel létezett, és az örökkévalóságig létezni fog, napok kezdete vagy évek vége nélkül” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* [2007]. 107.).

Isten fenntartás nélkül megadja hatalmát azoknak, akik elfogadják és megbecsülik a papságát, ami aztán a halhatatlanság és az örök élet megígért áldásaihoz vezet.

Bizonyoságot teszek arról, hogy Jézus Krisztus munkáját a papságon keresztül végezzük el. E hatalom által teremtette Mennyei Atyánk és az Ő Szeretett Fia ezt a földet, és hozta mozgásba a mi érdekünkben a boldogság nagyszerű tervét. Legyünk bölcsek, és igyekezzünk Isten papságának hatalma által megerősíteni saját életünket, családjaink életét, valamint Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházát, ezért imádkozom alázatosan, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

„Jöjjetek én hozzám”

Szavaival és példájával Krisztus megmutatta nekünk, hogyan közeledjünk Őhozzá.

Hálás vagyok azért, hogy itt lehetek veletek Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza konferenciáján. Ez az Ő egyháza. Amikor belépünk a királyságába, magunkra vesszük a nevét. Ő Isten, a Teremtő, aki tökéletes. Mi, halandók, ki vagyunk téve a halálnak és a bűnnek. Ő viszont irántunk és családjaink iránt érzett szeretetéből adódóan hív minket, hogy legyünk közel Őhozzá. Így hangzanak szavai: „Közeledjetek hozzám, és én közeledni fogok hozzátok; keressetek engem szorgalmasan, és meg fogtok találni; kérjetek, és adatik nektek; kopogtassatok, és megnyitatom nektek.”¹

Ez a húsvéti időszak emlékeztet minket arra, hogy miért szeretjük Őt, valamint hű tanítványainak tett ígéretére, miszerint szeretett barátaivá válhatnak. Ez a Szabadító ígérete, aki azt is elmondta nekünk, hogy ha Őt szolgáljuk, akkor eljön hozzánk. Ezt példázza az Oliver Cowderynek adott kinyilatkoztatás, midőn a Mormon könyve fordításakor Joseph Smith prófétával együtt az Urat szolgálta: „Íme, te Oliver vagy, és én kívánságaid miatt szóltam hozzád; őrizd tehát kincsként szívedben ezeket a szavakat! Legyél hűséges és szorgalmas Isten parancsolatainak betartásában, és én szeretetem karjaiba vonlak téged.”²

Én is megtapasztaltam annak örömet, amikor a parancsolatai iránti engedelmesség leggyakrabban egyszerű cselekedetei által közelebb kerülök a Szabadítóhoz, és Ő is közelebb jön hozzám.

Biztosan nektek is voltak ilyen élményeitek. Talán akkor, amikor úgy döntöttetek, hogy részt vesztek egy úrvacsorai gyűlésen. Ez egy olyan sabbaton esett meg velem, amikor még nagyon fiatal voltam. Azokban az időkben esti gyűlés keretében részesültünk az úrvacsorából. Annak a több mint 65 évvel ezelőtti napnak az emléke, amikor betartva a parancsolatot összegyűltem a családommal és a szentekkel, még mindig közelebb visz engem a Szabadítóhoz.

Kint sötét volt és hideg. De emlékszem, hogy a kápolnában a szüleimmel aznap este én világosságot és melegséget éltem át. Vettünk az ároni papság által kiosztott úrvacsorából, és szövetséget kötöttünk Mennyei Atyánkkal, hogy mindig emlékezni fogunk Fiára és betartjuk a parancsolatait.

A gyűlés végén elénekeltük a „Maradj velem, az est leszállt” című himnusz, melynek ez a refrénje: „Ó, Jézus, maradj énvelem ezen az éjjelen.”³

Ezen az estén éreztem a Szabadító szeretetét és közelségét. És éreztem a Szentlélek békességét.

Újra lángra akartam lobbantani a Szabadító szeretetének és közelségének érzéseit, melyekben azon a fiatalkori úrvacsorai gyűlésen volt részem. Így hát nemrégiben egy másik parancsolatot is betartottam. Kutattam a szentírásokat. Tudtam, hogy ott újra visszamehetek és a Szentlélek éreztetheti velem, amit a feltámadott Úr két tanítványa érzett, amikor meghívást elfogadva bement az otthonukba és ott maradt velük.

Olvastam a keresztre feszítése és temetése utáni harmadik napról. Hű asszonyok és mások is odajöttek és látták, hogy a kő el van görgetve a sírbolt bejáratától, és nincs ott a teste. A szeretetük hozta őket ide, hogy megkérjék a testét.

A közelben álló két angyal megkérdezte tőlük, miért rémültek meg, és hozzátette:

„Mit keresitek a holtak között az élő?”

Nincs itt, hanem feltámadott: emlékeztek rá, mint beszélt nektek, még mikor Galileában volt,

Mondván: Szükség az ember Fiának átadatni a bűnös emberek kezébe, és megfeszíttetni, és harmadnapon feltámadni.”⁴

Márk evangéliuma belefoglalta az egyik angyal következő utasítását is: „De menjete el, mondjátok meg az ő tanítványainak és Péternek, hogy elöttek megyen Galileába; ott meglátjátok őt, a mint megmondotta nektek.”⁵

Az apostolok és a tanítványok Jeruzsálemben gyűltek. Meg voltak rémülve, ahogyan talán mi is lennénk, és azon tanakodtak, hogyan érinti őket az Úr halála és feltámadásának híre.

Két tanítvány járt aznap délután a Jeruzsálemből Emmausba vezető úton. A feltámadt Krisztus megjelent, és egy ideig velük tartott. Eljött hozzánk az Úr.

Lukács könyve lehetővé teszi számunkra, hogy csatlakozzunk hozzájuk a sétájukon:

„És lőn, hogy a mint beszélgetének és egymástól kérdezősködének, maga Jézus hozzájuk menvén, velök együtt megy vala az úton.

De az ő szemeik visszatartóztatának, hogy őt meg ne ismerjék.

Monda pedig nékik: Micsoda szavak ezek, a melyeket egymással váltotok jártotokban? és miért vagytok szomorú ábrázattal?

Felelvén pedig az egyik, kinek neve Kleofás, monda néki: Csak te vagy-e jövevény Jeruzsálemben, és nem tudod minémű dolgok lettek abban e napokon?”⁶

Elmondták neki, hogy szomorúak, mert meghalt Jézus, akiről bizton hittek, hogy Izrael Megváltója lesz.

A feltámadt Úr hangját minden bizonnyal áthatotta a szeretet, amikor azt mondta ennek a két bánatos, gyászoló tanítványnak:

„Óh balgatagok és rest szívűek mindazoknak elhívésére, a miket a próféták szóltak!

Avagy nem ezeket kellett-e szenvedni a Krisztusnak, és úgy menni be az ő dicsőségébe?

És elkezdvén Mózesről és minden prófétáktól fogva, magyarázza vala nékik minden írásokban, a mik ő felőle megírtak.”⁷

Aztán elérkezett az a pillanat, amely kisfiúkorom óta megmelengeti a szívemet:

„Elközelítének pedig a faluhoz, a melybe mennek vala; és ő úgy tőn, mintha tovább menne.

De kényszeríték őt, mondván: Maradj velünk, mert immár beestvéledik, és a nap lehanyatlott! Beméne azért, hogy velök maradjon.”⁸

A Szabadító aznap éjjel elfogadta meghívásukat, és Emmaus falujának közelében bement a tanítványai házába.

Leült hozzájuk estebédkor. Vette a kenyeret, megáldotta, megtörte és adott nekik. Szemeik megnyíltak, és megismerték. Ekkor eltűnt a szemük elől. Lukács feljegyezte ezeknek az áldott tanítványoknak az érzéseit:

„És mondanak egymásnak: Avagy nem gerjedezt-e a mi szívünk mi bennünk, mikor nékünk szóla az úton, és mikor magyarázá nékünk az írásokat?”⁹

A két tanítvány még ugyanabban az órában visszasietett Jeruzsálembé, hogy elmondja a tizenegy apostolnak, mi történt velük. Abban a pillanatban újra megjelent a Szabadító.

Felidézte a küldetéséről szóló próféciákat, melyek szerint az Atya minden gyermekének bűneiért kiengeisztel, és szétöri a halál kötelékeit.

„És monda nékik: Így van megírva, és így kellett szenvedni a Krisztusnak, és feltámadni a halálból harmadnapon:

És prédikáltatni az ő nevében a megtérésnek és a bűnök bocsánatának minden pogányok között, Jeruzsálemtől elkezdve.

Ti vagytok pedig ezeknek bizonyosságai.”¹⁰

A Szabadító szavai ránk is éppen olyan igazak, mint akkor a tanítványaira. Mi is „bizonyosságai”, vagyis tanúi vagyunk ezeknek a dolgoknak. És a dicső megbízatást, amelyet akkor fogadtunk el, amikor megkeresztelkedtünk Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházába, világosan elénk tárta évszázadokkal ezelőtt Alma próféta a Mormon vizénél:

„És lőn, hogy így szólt hozzájuk: Íme, itt van Mormon vize (mert így hívták), és most, mivel szeretnétek Isten nyájába jönni és az ő népének neveztetni, és hajlandóak vagytok egymás terheit viselni, hogy azok könnyűek lehessenek;

Igen, és hajlandóak vagytok gyászolni azokkal, akik gyászolnak; igen, és megvigasztalni azokat, akik vigasztalásra szorulnak, és Isten tanújaként állni mindig és mindenben, és minden helyen, ahol csak vagytok, méghozzá egészen halálotokig, hogy Isten megválthasson benneteket, és az első feltámadás részesei közé számláljanak, hogy örök életetek lehessen –

Most azt mondom nektek, hogy ha ez szívetek vágya, akkor mit tudtok

Alma és az akkoriban élt szentek imádkoztak a fiáért, valamint Móziás király fiaiért. Megjelent egy angyal. A ti imáitok és azok imái, akik hitet gyakorolnak, el fogják hozni az Úr szolgálát, akik segíteni fognak a családtagaitoknak. Segíteni fognak nekik az Istenhez hazavezető út mellett dönteni, akkor is, ha Sátán és követői közben támadják őket, akiknek az a célja, hogy lerombolják a családot ebben az életben és az örökkévalóságban is.

Emlékeztek rá, mit mondott az angyal a fiatalabb Almának, valamint Móziás fiainak, amikor lázadoztak: „Továbbá így szólt az angyal: Íme, az Úr meghallgatta népe imáit és szolgálójának, Almának az imáit is, aki a te atyád; mert ő nagy hittel imádkozott téged illetően, hogy eljuthassál az igazság megismeréséhez; ezért, ebből a célból jöttem, hogy meggyőzzek téged Isten hatalmáról és felhatalmazásáról, hogy szolgálj imái az ő hitük szerint lehessenek megválaszolva.”¹⁴

Nektek, akik imádkoztok és az Urat szolgáljátok, nem ígérhetem, hogy minden áldásban részesetek lesz, amit magatoknak és a családotoknak kívántok. Azt azonban megígérhetem, hogy a Szabadító közelebb húzódik hozzátok, és megáld titeket és a családokat azzal, ami a legjobb. Veletek lesz szeretetének vigasza, és érezni fogjátok, amint válaszként közelebb húzódik hozzátok, miközben másokat szolgálva kinyújtjátok a kezeteiket. Támogatni fog benneteket az Úr hatalma, midőn bekötözték a szükségét látók sebeit, és az engeszteléséből adódó tisztulást felajánljátok azoknak, akik bűnben gyötrődnek. Veletek együtt Ő is kinyújtja kezét, hogy támogassa és megáldja Mennyei Atyánk gyermekeit, beleértve a ti családokat tagjait is.

Dicső ünnepséget készítenek a hazajövetelünkre. Akkor majd meglátjuk szeretett Urunk beteljesedett ígéretét.

felhozni az ellen, hogy az Úr nevében megkeresztelkedjétek, annak bizonyítékaul őelőtte, hogy szövetségre léptetek vele, hogy szolgálni fogjátok és betartjátok parancsolatait, hogy még bőségesebben kitölthesse rátok Lelkét?

És most, amikor a nép ezen szavakat meghallotta, örömben összecsapták kezeiket, és így kiáltottak fel: Ez a mi szívünk vágya!”¹¹

Szövetség kötelez minket arra, hogy felemeljük azokat, akiknek erre szüksége van, és a Szabadító tanúi legyünk, amíg csak élünk.

Csak akkor tudjuk ezt maradéktalanul megtenni, ha szeretjük a Szabadítót, és érezzük az Ő szeretetét irántunk. Ha hűek vagyunk az általunk tett ígérekhez, akkor érezni fogjuk az iránta táplált szeretetünket. Az pedig növekszik majd, mert érezzük a hatalmát és felénk való közeledését, miközben szolgáljuk Őt.

Thomas S. Monson elnök gyakran emlékeztet minket az Úr hű tanítványainak tett ígéretére: „És aki befogad titeket, ott leszek én is, mert az arcotok előtt járok majd. Ott leszek a jobb és a bal kezeten, és Lelkem a szívetekben lesz, angyalaim pedig körülöttem, hogy hordozzanak.”¹²

Van egy másik mód is, amelyen érezzük, hogy közelebb jön hozzánk. Ha odaadóan szolgáljuk Őt, akkor közelebb húzódik szeretett

családtagjainkhoz. Minden alkalommal, amikor az Úr szolgálatában elhívtak, hogy máshova költözzek vagy egy időre elmenjek a családomtól, bebizonyosodott, hogy az Úr megáldja a feleségemet és a gyermekeimet. Szerető szolgálát előkészítette, és lehetőségeket adott arra, hogy a családom még közelebb kerüljön Őhöz.

Ezt az áldást ti is éreztétek már az életetekben. Sokatoknak vannak olyan szeretteik, akik letértek az örök élethez vezető útról. Nem tudjátok, mi mást tehetnétek még azért, hogy visszahozzátok őket. Számíthatok az Úrra, hogy közelebb húzódik hozzátok, ha ti hittel szolgáljátok Őt.

Ne felejtsetek el az Úr Joseph Smithnek és Sidney Rigdonnak adott ígéretét, amikor Tőle kapott feladatokat teljesítve távol voltak a családjuktól: „...Sidney és Joseph barátaim, családok jól van; az én kezemben vannak, és én úgy teszek velük, ahogyan azt jónak látom; mert énbennem ott van minden hatalom.”¹³

Almához és Móziás királyhoz hasonlóan vannak hithű szülők, akik nagyon hosszan és nagyon jól szolgálták az Urat, mégis olyan gyermekeik vannak, akik szüleiknek az Úrért hozott áldozatai ellenére eltévelyedtek. Minden tőlük telhető megtek, látványos eredmények nélkül, pedig még más szerető és hű emberek is segítettek nekik.

Kalifornia, Los Angeles, USA

Ő üdvözöl majd minket az örök életben, melyet Ővele és Mennyei Atyánkkal élünk. Jézus Krisztus azt mondta erről:

„Igyekezz Sionomat napvilágra hozni és megalapozni! Minden dologban tartsd be a parancsolataimat!

És ha betartod a parancsolataimat, és mindvégig kitartasz, akkor örök életed lesz, amely ajándék Isten minden ajándéka közül a legnagyobb.”¹⁵

„Mert akik élnek, örökölni fogják a földet, és akik meghalnak, minden fáradozásuktól megpihennek, és cselekedeteik követni fogják őket; és koronát kapnak Atyám palotáiban, amelyeket előkészítettem számukra.”¹⁶

Bizonyoságot teszek arról, hogy a Lélek által követhetjük Mennyei Atyánk hívását: „Ez az én Szeretett Fiam. Őt hallgasd!”¹⁷

Szavaival és példájával Krisztus megmutatta nekünk, hogyan közeledjünk Őhöz. Mennyei Atyánk minden gyermekének, aki úgy dönt, hogy a keresztelés kapuján belép az

Ő egyházába, lehetősége lesz evangéliuma megismerésére és arra, hogy elhívott szolgálótól ezt hallja: „Jőjjetek én hozzám”¹⁸.

Mások Őhelyette végzett szolgálata és megáldása során földi királyságban és a lélekvilágban minden szövetséges szolgálója útmutatást kap Tőle a Lélek által. Valamint érezni fogják a szeretetét, és örömet találnak abban, hogy közelebb kerülnek Őhöz.

Ugyanolyan biztos tanúja vagyok az Úr feltámadásának, mintha magam is ott lettem volna a két tanítvánnyal az Emmausba vezető út melletti házban azon az estén. Ugyanolyan biztosan tudom, hogy Ő él, ahogyan Joseph Smith is tudta, amikor a palmyrai ligetben abban a ragyogó reggeli fényben látta az Atyát és a Fiút.

Ez Jézus Krisztus igaz egyháza. Csakis a Thomas S. Monson elnök által birtokolt papsági kulcsoknak áll hatalmában családokban egymáshoz pecsételni minket, hogy örökké Mennyei Atyánkkal és az Úr Jézus Krisztussal

élhessünk. Az ítélet napján szemtől szembe állunk majd a Szabadítóval. Akik ebben az életben Őt szolgálva közel kerültek Hozzá, örömmel hallják majd Tőle ezeket a szavakat: „Jól vagyon jó és hű szolgálóm.”¹⁹ Erről teszek bizonyoságot a feltámadt Szabadító, a mi Megváltónk tanújaként, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és a szövetségek 88:63.
2. Tan és a szövetségek 6:20.
3. Maradj velem, az est leszállt. *Himnuszok*, 100. sz.
4. Lukács 24:5–7.
5. Márk 16:7.
6. Lukács 24:15–18.
7. Lukács 24:25–27.
8. Lukács 24:28–29.
9. Lukács 24:32.
10. Lukács 24:46–48.
11. Móziás 18:8–11.
12. Tan és a szövetségek 84:88.
13. Tan és a szövetségek 100:1.
14. Móziás 27:14.
15. Tan és a szövetségek 14:6–7.
16. Tan és a szövetségek 59:2.
17. Joseph Smith története 1:17.
18. Máté 11:28.
19. Máté 25:21.

Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

Az egyházi tisztségviselők támogatása

Támogatásra javasoljuk Thomas Spencer Monsont mint prófétát, látnokot és kinyilatkoztatót, és mint Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnökét, Henry Bennion Eyringot mint első tanácsost az Első Elnökségben és Dieter Friedrich Uchtdorfot mint második tanácsost az Első Elnökségben.

Akik ezzel egyetértenek, jelezzék!
Ha van, aki ellenzi, jelezze!

Támogatásra javasoljuk Boyd Kenneth Packert mint a Tizenkét Apostol Kvórumának elnökét és a következő testvéreket e kvórum tagjaiként: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson és Neil L. Andersen.

Akik ezzel egyetértenek, jelezzék!
Ha van, aki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

Támogatásra javasoljuk a tanácsosokat az Első Elnökségben és a tizenkét apostolt mint prófétákat, látnokokat és kinyilatkoztatókat.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

Walter F. González eldert felmenttük a Hetvenek Kvórumainak Elnökségéből.

Mindazok, akik velünk együtt szeretnék kifejezni köszönetüket a szolgálatáért, kérem, jelezzék!

Támogatásra javasoljuk Ulisses Soares eldert a Hetvenek Kvórumainak Elnöksége tagjaként.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Ha van olyan, aki nem, kérem jelezze!

2013. május 1-jei határidővel felmentésüket javasoljuk a következő területi hetveneseknek: Rubén V. Alliaud, Sergio M. Anaya, Nolan D. Archibald, Carlos L. Astorga, Hector Avila, M. Anthony Burns, David Cabrera, Milton Camargo, Robert E. Chambers, Victor Kah Keng Chen, Kuo Chiang Chung, Nelson D. Córdova, Gary L. Crittenden, Edward Dube, Matthew J. Eyring, Sione M. Fineanganofu, Alfredo L. Gessati, James B. Gibson, Jovencio A. Guanzon, Mario E. Guerra, Luis S. Hernandez, Hernan I. Herrera, Javier Ibañez, Paulo H. Itinose, Douglas W. Jessop, Stephen C. Kerr, Joni L. Koch, Faustino López, Richard K. Melchin, Freebody A. Mensah, Benson E. Misalucha, Abelardo Morales, W. T. David Murray, K. Brett Nattress, S. Gifford Nielsen, Satoshi Nishihara, Michael D. Pickerd, William F. Reynolds, Michael A. Roberts,

Fernando A. R. Da Rocha, Manfred Schütze, Terrence C. Smith, Rubén L. Spitale, Joshua Subandriyo, Frank V. Trythall, Miguel R. Valdez, Arnulfo Valenzuela, Carlos A. C. Villanova, Terence M. Vinson, Louis Weidmann és Richard C. Zambrano.

Azok, akik szeretnék kifejezni köszönetüket ezen testvérek kiváló szolgálataért, kérem jelezzék!

Őszinte nagyra becsülésünket kifejezve javasoljuk a Fialat Nők általános elnökségének, vagyis Elaine S. Dalton, Mary N. Cook és Ann M. Dibb nőtestvérek felmentését.

Hasonlóképpen felmentjük a Fialat Nők általános testületének tagjait is.

Azok, akik szeretnék kifejezni köszönetüket ezen nőtestvérek kiváló szolgálataért és elkötelezettségéért, kérem jelezzék!

Támogatásra javasoljuk a Hetvenek Első Kvóruma tagjaiként a következő személyeket: Edward Dube, S. Gifford Nielsen és Arnulfo Valenzuela; a Hetvenek Második Kvóruma új tagjaiként pedig a következő személyeket:

Timothy J. Dyches, Randy D. Funk, Kevin S. Hamilton, Adrián Ochoa és Terence M. Vinson.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Akik nem, hasonlóképpen jelezzék! A Hetvenek Második Kvóruma tagjaként való elhívása miatt felmentjük Adrián Ochoa testvért a Fialat Férfiak Általános Elnökségének második tanácsosi elhívásából.

Mindazok, akik szeretnék köszönetüket kifejezni, kérem, jelezzék!

Javasoljuk a következő testvérek támogatását új területi hetvenesként: Ruben Acosta, Frederick O. Akinbo, Omar A. Alvarez, Sergio Antunes, Alan C. Batt, Grant C. Bennett, Fernando E. Calderón, Wilson B. Calderón, H. Marcelo Cardus, Yoke Sang (Freddie) Chan, Christopher Charles, Valeri V. Cordon, Paul R. Coward, M. T. Ben Davis, Massimo De Feo, Marion B. De Antuñano, Francisco J. Ruiz de Mendoza, Robert A. Dryden, Robert J. Dudfield, Daniel F. Dunnigan, Jeffrey D. Erekson,

E. Xavier Espinoza, Meliula M. Fata, Sam M. Galvez, Claude R. Gamiette, Mervyn C. Giddey, João R. Grahl, David P. Homer, Daniel W. Jones, John A. Koranteng, Steven O. Laing, Axel H. Leimer, Gustavo Lopez, José E. Maravilla, Alfredo Miron, Hugo Montoya, Joaquim J. Moreira, Katsuyuki Otahara, José C. Pineda, Gary S. Price, Miguel A. Reyes, Gary B. Sabin, Alfredo L. Salas, Netzahualcoyotl Salinas, Ciro Schmeil, D. Zackary Smith, Michael L. Southward, G. Lawrence Spackman, Vern P. Stanfill, William H. Stoddard, Stephen E. Thompson, George J. Tobias, 'Aisake K. Tukuafu, Jacques A. Van Reenen, Raul E. Vicencio, Raul S. Villanueva, Alan R. Walker, Keith P. Walker és Hoi Seng Leonard Woo.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Ha van olyan, aki nem, kérem jelezze!

Támogatásra javasoljuk Bonnie Lee Green Oscarson nőtestvért mint a Fialat Nők általános elnökét, Carol Louise Foley McConkie nőtestvért mint első tanácsost és Evelyn Neill Foote Marriot nőtestvért mint második tanácsost.

Akik ezzel egyetértenek, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

Támogatásra javasoljuk a többi általános felhatalmazottat, területi hetvenest és a segédszervezetek általános elnökségeit a jelenlegi felállás szerint.

Akik ezzel egyetértenek, jelezzék!

Aki ellenzi, jelezze!

Köszönjük, testvérek, a támogató szavazataitokat, az állandó hiteteket és az értünk elmondott imáitokat!

Felkérjük az újonnan elhívott általános felhatalmazottakat és a Fialat Nők általános elnökségét, hogy jöjjenek előre és foglalják el a helyüket az emelvényen. ■

Az Egyházi Könyvvizsgálói Részleg 2012. évi jelentése

Robert W. Cantwell

az Egyházi Könyvvizsgálói Részleg ügyvezető igazgatója

*Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza
Első Elnöksége részére*

Kedves Fivérek! Ahogy azt a Tan és a szövetségek 120. szakasza ki-nyilatkoztatás által előírja, a tized felett rendelkező tanács hagyja jóvá az egyházi pénzalapok felhasználását. Ez a tanács az Első Elnökségből, a Tizenkét Apostol Kvórumából, valamint az Elnöklő Püspökségből áll.

Ez a tanács hagyja jóvá az egyházi részlegek költségvetését, működését, valamint az egyházi egységekre vonatkozó juttatásokat. Az egyházi részlegeknek úgy kell felhasználniuk az anyagi eszközöket, hogy összhangban legyenek a jóváhagyott költségvetésekkel, valamint az egyházi irányelvekkel és eljárásmodokkal.

Az Egyházi Könyvvizsgálói Részleg hozzáférést kapott minden nyilván-
tartáshoz és rendszerhez, amelyek a pénzalapok bevételei és kiadásai feletti ellenőrzés pontosságának megállapításához, valamint az egyházi

vagyon védelmezéséhez szükségesek. Az Egyházi Könyvvizsgálói Részleg független minden más egyházi részlegtől és ügyviteltől. Személyzete okleveles könyvvizsgálókból, okleveles könyvelési szakértőkből, okleveles információs rendszereket ellenőrző könyvvizsgálókból, és más, okleveles szakértőkből áll.

Elvégzett könyvvizsgálataink alapján az Egyházi Könyvvizsgálói Részleg azon a véleményen van, hogy minden pénzeszköz, beérkezett felajánlás, kiadás és az egyház vagyona a 2012. évben az előírt könyvelési gyakorlatnak, a jóváhagyott költségvetéseknek, valamint az egyházi irányelveknek és eljárásoknak megfelelően lett felhasználva és nyilvántartva.

Tisztelettel benyújtja:

Egyházi Könyvvizsgálói Részleg
Robert W. Cantwell
ügyvezető igazgató ■

A 2012. év statisztikai jelentése

Brook P. Hales

az Első Elnökség titkára

Az egyház tagjainak tájékoztatásául az Első Elnökség a következő statisztikai jelentést tette közzé az egyház növekedéséről és állapotáról a 2012. december 31-i adatok szerint.

Egyházi egységek

Cövekek	3 005
Missziók.....	347
Kerületek.....	591
Egyházközségek és gyülekezetek.....	29 014

Egyháztagság

Teljes taglétszám.....	14 782 473
Új gyermekek nyilvántartásba vétele 2012-ben.....	122 273
Megkeresztelt megtértek 2012-ben.....	272 330

Misszionáriusok

Teljes idejű misszionáriusok	58 990
Egyházzolgálati misszionáriusok.....	22 961

Templomok

2012-ben felszentelt templomok (Missouri Kansas City, Brazíliai Manaus, Utahi Brigham City és Albertai Calgary).....	4
2012-ben újraszentelt templomok (Argentínai Buenos Aires és Idahói Boise).....	2
Működő templomok.....	140

Richard G. Scott elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Otthonaink békeességéért

Az egyik legnagyobb áldás, amelyet a világnak nyújthatunk, egy olyan Krisztus-központú otthon ereje, ahol az evangéliumot tanítják, ahol betartják a szövetségeket, és ahol bővelkedik a szeretet.

Mai világunkban számtalan hang ösztökél egyre rohanóbb életvitelre. Mindig akad még több tenni- és elintéznivaló. Azonban mélyen legbelül mindannyian vágyunk egy olyan menedékre, ahol béke és nyugalom uralkodik, egy olyan helyre, ahol megpihenhetünk, feltöltődhetünk, és felkészülhetünk a következő feladatokra.

Az efféle béke ideális esetben saját otthonunk falain belül található meg, ahol minden tőlünk telhetőt megtettünk azért, hogy az Úr Jézus Krisztus álljon a középpontban.

Néhány otthonban van egy érdemes papságviselő apa, oldalán egy hithű, odaadó anya, akik együtt vezetnek igazlelkűségben. Sok otthonban más a felállítás. Körülményeitektől függetlenül ti is képesek vagytok az Úr Jézus Krisztust állítani otthonotok és életetek középpontjába, hiszen Ő a valódi békeesség forrása ebben az életben.

Ügyeljetek arra, hogy minden döntésetek – legyen szó akár fizikai, akár lelki jellegű kérdésről – azon alapuljon, hogy mit szeretne a Szabadító, mit

tegyetek. Amikor Ő áll otthonotok középpontjában, akkor békeesség és derű honol ott. Otthonotokat a bizonyosság lelkülete járja át, melyet minden ott élő érezni fog.

E tanács valóra váltása nem csupán a szülők felelőssége, noha rájuk hárul a vezetés szerepe. A gyerekek is felelősséget vállalhatnak otthonuk Krisztus-központú erőfeszítéseinek jobbá tételéért. Fontos, hogy a szülők megtanítsák gyermekeiknek felismerni, hogy tetteik miként hatnak az otthonukban élő minden egyes emberre. Azok a gyerekek, akikkel éreztetik, hogy felelősek tetteikért – legyenek azok jók vagy kevésbé jók –, megbízható polgáraivá válnak Isten királyságának.

Bizonyos vagyok abban, hogy meg tudjátok határozni, melyek azok az alapvető tantételek, amelyek a Szabadítót állítják otthonotok középpontjába. A prófétai tanács szerinti mindennapos egyéni és családi ima, mindennapos egyéni és családi szentírás-tanulmányozás, valamint a heti családi est jelentik a Krisztus-központú otthon alapvető tartógerendáit. E rendszeres

Ausztrália, Sydney

tettek nélkül nehéz lesz megelni a hön áhított és oly nagyon szükséges békeességét és menedéket a világ előtt.

Engedelmeskedjétek azoknak a prófétai tanításoknak, amelyeket Krisztus szeretné, hogy kövessetek! Ne fecséreljétek el jövőbeli boldogságokat azzal, hogy az evangélium időtálló tantételei helyett a rövidebb utat választjátok. Ne feledjétek: a kis dolgok nagy dolgokhoz vezetnek. A látszólag jelentéktelen botlások vagy hanyagság hatalmas problémákhoz vezethetnek. Viszont ami még ennél is lényegesebb: az egyszerű, következetes és jó szokások áldásokban bővelkedő életet eredményeznek.

Ti, gyermekek az Elemiben, ti, fiatal férfiak és nők a fiatalok programjaiban, és ti, rendíthetetlen misszionáriusok, akik most szolgáltok – ti sok mindent sokkal hatékonyabban tesztek, mint ahogy én tettem ennyi idősen. A halandóság előtti életben állhatatosnak, engedelmesnek és tisztának bizonyultatok. Keményen dolgoztatok ott tehetségeitek és képességeitek fejlesztésén, hogy felkészültek lehessetek bátran, méltósággal, tisztességgel és sikerrel szembenézni a halandósággal.

Nemrég léptetek be a halandóságba, mindezen fenséges képességekkel és végtelen lehetőségekkel. Azonban valós veszély leselkedik rátok a környezetetekben. Nagyszerű lehetőségeitek és képességeitek korlátozva lehetnek, vagy akár meg is semmisülhetnek, ha meghajoltok az ördögtől sugallt szenny előtt, amely körülvesz titeket. Sátán azonban messze nem ér fel a Szabadítóval. Sátán sorsa el van döntve. Tudja, hogy veszített, de olyan sok embert akar magával vonni, amennyit csak tud. Meg fogja próbálni romba dönteni jószágokat és képességeiteket a gyengeségeitek kihasználásával. Maradjatok az Úr oldalán, és akkor minden alkalommal győzedelmeskedni fogtok!

Olyan világban éltek, ahol a technika elképesztő tempóban fejlődik. Nemzedékemből sokunknak nehéz lépést tartania e lehetőségekkel. Attól függően, hogy miként használjuk a technikát, ezek az előrelépések szolgálhatnak áldásként vagy hátrányként. Ha helyesen értik és igazlelkű célokra használják, akkor a technika nem fenyegetést, hanem megerősítést jelent majd a lelki kommunikáció terén.

Például sokunknak van olyan személyes elektronikus készüléke, amely elfér egy zsebben. Ritkán vagyunk meg nélküle; naponta többször is elővehetjük. Sajnos ezek az eszközök néha a szenny és az elfecsérelt idő forrásaként szolgálhatnak. Ha azonban kellő önmérséklettel használjuk, akkor ez a technológia védelmet nyújthat a társadalom legszörnyűbb megnyilvánulásai ellen.

Ki gondolta volna néhány évvel ezelőtt, hogy a teljes alaplínevek és több évnyi általános konferenciái üzenet elfér majd a zsebünkben? Ha csak ott lapulnak a zsebben, az természetesen nem nyújt védelmet, ha azonban tanulmányozzuk, átgondoljuk és

hallgatjuk őket a nap csendes pillanataiban, az elmélyíti a Lélek általi kommunikációt.

Legyetek bölcssek a technika kiaknázásában! Jelöljétek meg fontos szentírásokat a készülékekben, és gyakorta lapozzatok vissza ezekhez. Ha ti, fiatalok, olyan gyakran ismételnétek át egy-egy szentírásverset, mint amilyen gyakran SMS-t küldtök, akkor hamarosan szentírások százait tudnátok kívülről. E szentírásrészek pedig a Szentlélektől kapott sugalmazás és útmutatás hathatós forrásának bizonyulnak majd a szükség óráján.

Ha otthonunk középpontjába a Szabadítót szeretnénk állítani, akkor elengedhetetlenül fontos megtenni minden tőlünk telhetőt azért, hogy meghívjuk életünkbe a Szentlélek gyengéd, útmutató hatását. Ha engedelmesen követjük a Lélek készítetéseit, az további erőt ad nekünk.

Nagyobb békességet fogtok érezni, amikor az engedelmesre tett erőfeszítéseitek a körülöttetek lévő szolgálataival párosulnak. Oly sokan vannak, akik saját megítélésük szerinti csekélyke tehetségeiket alázatosan és nagylelkűen mások életének megáldására fordítják. Az önzés hatalmas

gonoszság forrása. E gonoszság ellen-szerét példázza a Szabadító élete, aki megmutatja nekünk, hogyan összpontosítsuk életünket önmagunkon kívülre, a másoknak nyújtott önzetlen szolgálat által.

Megtanultam egy igazságot, amely oly sokszor ismétlődött az életemben, hogy csalhatatlan törvénynek ismerem meg. Meghatározza, hogy milyen kapcsolatban áll az engedelmeség és a szolgálat Isten hatalmával. Amikor betartjuk az Úr parancsolatait és önzetlenül szolgáljuk a gyermekeit, annak természetes következménye az Istentől kapott hatalom – hatalom arra, hogy képesek legyünk többet tenni, mint amit önerőnkől megtehetnénk. Meglátásaink, tehetségeink, képességeink bővülnek, mert erőt és hatalmat kapunk az Úrtól. Az Ő hatalma alapvető alkotóeleme a békességgel teli otthon kialakításának.

Amikor a Szabadítót állítjátok otthonotok középpontjába, akkor az nem csupán saját családotok számára szolgál majd menedékként, hanem azon barátaitok számára is, akik nehezebb körülmények között élnek. Oda fogja vonzani őket az ott érzett derű. Fogadjátok szívesen otthonotokban az ilyen barátokat! Ki fognak virulni e Krisztus-központú környezetben. Barátkozzatok össze gyermekeitek barátaival. Legyetek követésre érdemes példák előttük.

Az egyik legnagyobb áldás, amelyet a világnak nyújthatunk, egy olyan Krisztus-központú otthon ereje, ahol az evangéliumot tanítják, ahol betartják a szövetségeket, és ahol bővelkedik a szeretet.

Évekkel ezelőtt egy missziós körutunk után feleségem, Jeanene mesélt egy elderről, akivel találkozott. Jeanene a családjáról kérdezte. Meglepetésére az elder azt felelte, hogy nincsen családja. Elmondta, hogy születésekor

New York, USA

édesanyja állami gondozásba adta. Gyermekkorában folyamatosan váltották egymást a nevelőszülők. Tizenévesként abban az áldásban volt része, hogy rátalált az evangéliumra. Szerető egyházközségi családja segítette hozzá a missziós szolgálat lehetőségéhez.

Később Jeanene a misszióelnök feleségétől is érdeklődött e nagyszerű eldert illetően. Megtudta, hogy az elder pár hónappal azelőtt néhány napot a misszióházban töltött egy betegség miatt. Ott-tartózkodása alatt részt vett a családdal egy családi esten. Mielőtt visszatért volna a mezőre, megkérdezte a misszióelnököt, hogy szolgálata végeztével ismét eltölthetne-e két-három napot a misszióházban. Szerette volna megfigyelni, hogyan működik egy Krisztus-központú család. Szerette volna, ha saját családját majd az övék mintájára tudná alakítani.

Tegyetek meg minden tőletek telhető, hogy nektek is ilyen otthonok legyen! Karoljátok fel azokat, akik hátrányos körülmények között élnek! Legyetek igaz barátok! Az efféle tartós barátság olyan, mint az aszfalt, amely kiegyengeti az élet kátyúit, simábbá és élvezetesebbé téve az utat. Ne szolgáljon a személyes előnyszerzésre

használt forrásként, hanem legyen megbecsült és közös kincs. Lássatok szívesen az otthonotokban mindenkit, akinek szüksége van egy efféle élmény általi megerősítésre!

Végezetül szeretnék néhány gondolatot megosztani azokkal, akik szeretettel vannak egy családtagjuk iránt, aki nem hoz jó döntéseket. Ez próbára teheti a türelmünket és a kitartásunkat. Bízunk kell az Úrban és az Ő időzítésében, hogy imáinkra és mentési kísérleteinkre pozitív válasz szület. Megteszünk minden tőlünk telhető, hogy szolgáljunk, áldást nyújtsunk, és alázatosan elismerjük Isten akaratát minden dologban. Hitet gyakorlunk, és szem előtt tartjuk, hogy vannak dolgok, amelyeket az Úrra kell bízunk. Az Úr arra kér minket, hogy rakjuk le terheinket a lábai elé. Hittel tudhatjuk, hogy ez a tévelygő szerettünk nincs magára hagyva, hanem szerető Szabadítónk óvó gondoskodással van iránta.

A jót lássatok meg másokban, ne a foltokat! Néha egy-egy foltnak kellő figyelmet kell szentelni, hogy ki lehessen tisztítani, de mindig az illető érényre építsetek!

Ha úgy érzitek, hogy csupán egy cérnaszálnyi remény dereng, tudjátok,

hogy az valójában nem cérnaszál, hanem erős kötél, mely mint egy mentőöv, erőt ad és felemel. Vigaszt fog nyújtani, hogy megszűnhessen a félelmetek. Törekedjetez érdeemesen élni, és vessétek bizalmatokat az Úrba!

Nem kell aggódnunk amiatt, ha esetleg nem tudunk egyszerre megtenni mindent, amit az Úr tanácsolt nekünk. Beszélt arról is, hogy mindennek megvan a maga ideje. Útmutatásért esdeklő őszinte imáinkra válaszul Ő irányítani fog minket abban, hogy mire helyezzük a legnagyobb hangsúlyt életünk egyes szakaszaiban. Egyik következetes lépésről a másikra képesek leszünk tanulni, fejlődni, és Hozzá hasonlóvá válni.

Bizonyágomat teszem arról, hogy a Jézus Krisztus evangéliumában gyökerező engedelmes élet nyújtja a békesség és a menedék legnagyobb bizonyosságát az otthonainkban. Így is érnek majd minket kihívások, és lesz részünk szívfájdalomban, de a vihar kellős közepén is képesek leszünk benső békességet és mélységes boldogságot érezni. Tanúságomat teszem arról, hogy Jézus Krisztus engesztelése jelenti e bővelkedő békesség forrását. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Quentin L. Cook elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

Személyes békesség: az igazlelkűség jutalma

A Szabadító engesztelésének és kegyelmének köszönhetően az igazlelkű élet jutalma a személyes békesség lesz, még az élet megpróbáltatásai közepette is.

Néhány friss élményem arra készítetett, hogy eltűnődjek a békesség tanán, különösen pedig Jézus Krisztus szerepén abban, hogy mindannyian tartós személyes békességet nyerjünk.

Történt két esemény az elmúlt pár hónap során, amelyek mélyen megérintettek. Az első az volt, hogy beszédet mondtam Emilie Parker temetésén. Emilie egy tündéri hat-éves kislány volt, aki 18 másik kisgyermekkel együtt életét vesztette az összesen 26 emberéletet követelő tragikus lövöldözésben a connecticuti Newtownban. Együtt gyászoltam a családjával, és átéreztem, mily sokakat megfosztottak békességüktől. Erőt és hitet láttam azonban szüleiben, Robert és Alissa Parkerben.

A második esemény az volt, hogy részt vettem egy gyűlésen több ezer híthű egyházztaggal az elefántcsontparti Abidjan városában.¹ Ez a francia-ajkú nyugatafrikai ország gazdasági válságon, katonai puccson és két, 2011-ben véget ért polgárháborún van túl. Mégis különleges békességet éreztem az emberek körében.

Gyakran történnek olyan események, amelyek megfosztanak békességünktől és sérülékenyebbé tesznek minket.

Ki tudná feledni a 2001. szeptember 11-i, különféle amerikai helyszíneket ért gonosz támadásokat? Az efféle események emlékeztetnek bennünket arra, hogy milyen hirtelen romba lehet dönteni béke- és biztonságérzetünket.

Legnagyobb fiunk és felesége épp az első gyermeküket várták; három utcányira laktak a New York-i Világkereskedelmi Központtól, amelynek északi tornyába az első repülőgép becsapódott. Felrohantak tömbházuk tetjére, és elborzadva nézték a szörnyű balesetnek vélt esemény után eléjük táruló látványt. Aztán hamarosan szemtanúi voltak, amint a második repülő becsapódott a déli toronyba. Azonnal rádöbrentek, hogy szó sincs balesetről, és azt hitték, hogy Alsó-Manhattant megtámadták. A déli torony összedőlésekor házukat beborította az egész Alsó-Manhattant ellepő porfelhő.

Teljességgel felkavarták őket a látot-tak, és mivel aggódtak az esetleges további támadások miatt, biztonságosabb

helyre húzódtak, végül pedig a Lincoln Center közelében álló manhattani cövekközpontba mentek. Odaérve azt látták, hogy a környékről több tucatnyi más egyházztag szintén ugyanúgy döntött, hogy a cövekközpontban gyülekeznek. Felhívtak minket, hogy tudassák a hollétüket. Megkönnyebbülve hallottam, hogy jól vannak, viszont cseppet sem lepett meg, hogy hol vannak. A Tan és a szövetségek kijelenti, hogy Sion cövekjei „védelemmé [lesznek], és menedékké a zivatar, valamint a harag elől, amikor az elegyítetlenül kiömlik az egész földre”².

Több mint egy hétig nem tudtak visszatérni a lakásukba, és szörnyen feldúlta őket a rengeteg ártatlan ember halála, de ők maguk nem szenvedtek maradandó károkat.

Amikor ezeken az eseményeken tűnődtem, mély benyomást tett rám, hogy mennyire különbözik egymástól az egyetemes vagy világi békesség és a személyes békesség.³

A Szabadító születésekor mennyei seregek sokasága jelent meg, „a kik az Istent dicsérik és ezt mondják vala: Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön *békesség*, és az emberekhez jó akarat!”⁴

Elevenbe vágó azonban, hogy még az Isten Fia születését követő eme örökkévaló jelentőséggel bíró időszakban is Heródes király ártatlan kisdede- ket mészároltatott le Betlehemben.⁵

Az önrendelkezés alapvető fontosságú a boldogság tervében. Ez teszi lehetővé az örök fejlődésünkhöz szükséges szeretetet, áldozatot, személyes növekedést és tapasztalatot. Ez az önrendelkezés azonban lehetővé teszi a halandóságban megtapasztalt minden fájdalmat és szenvedést is, azokat is, amelyeket számunkra érthetetlen dolgok vagy mások borzasztóan gonosz döntései idéznek elő. Maga a mennyei háború is erkölcsi

önrendelkezésünk miatt dült, és ez igen lényeges a Szabadító földi szolgálatának megértéséhez.

Ahogy az Máté 10. fejezetében áll, a Szabadító tanította a Tizenkettek, és elismerte, hogy küldetése nem eredményez majd egyetemes békességet ebben a halandó életben. Azt mondta az apostoloknak, hogy hagyjanak békességet az arra méltó házakon, de intette őket, hogy úgy küldi őket, „mint juhokat a farkasok közé... [é]s gyűlöletesek lesz[en]ek, mindenki előtt az én nevemért; de a ki mindvégig megáll, az megtartatik”⁶. A 34. versben jelentőségteljes kijelentést tesz: „Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak e földre”⁷. Nyilvánvaló, hogy nem állt fenn egyetemes béke a földön Krisztus halandó szolgálata során, ahogyan ma sem.

Az Úr előszavában a Tan és a szövetségek könyvéhez számos fontos tantétel hangzik el. Azokat illetően, akik nem tartanak bünbánatot, Lelke (Krisztus Lelke), amely minden embernek megadatik, aki a világra jön,⁸ „nem fog mindig bajlódni az emberrel”⁹. Továbbá „a békesség elvétetik a földről”¹⁰. A próféták már kijelentették, hogy a békesség valóban elvétetett a földről.¹¹ Lucifer még nem lett megköttözve, és hatalmat gyakorol e világon.¹²

A jó emberek mennyei törekvése mindenütt és mindig is a béke előidézése volt a világban, és az is lesz. Soha nem szabad lemondanunk e cél eléréséről. Azonban ahogy Joseph F. Smith elnök tanította: „...a békének az a szelleme... sosem jöhet el a világra, amíg az emberiség el nem fogadja Isten igazságát és Isten... üzenetét, amíg nem ismerik el az ő erejét és isteni felhatalmazását”¹³.

Hón reméljük és imádkozunk az egyetemes békéért, de egyénekként és családként teszünk szert arra a békességre, amely az igazlelkűség ígért

jutalma. Ez a békesség a Szabadító küldetésének és engesztelő áldozatának egyik megígért ajándéka.

Ezt a tantételt tömören így fogalmazza meg a Tan és a szövetségek: „...tanuljátok meg, hogy aki az igazlelkűség cselekedeteit teszi, elnyeri jutalmát, méghozzá békességet ebben a világban és örök életet az eljövendő világban.”¹⁴

John Taylor elnök azt tanította, hogy a béke nem csupán kívánatos dolog, hanem „Isten ajándéka”¹⁵.

A béke, amelyre utalok, nem csupán átmeneti nyugalmat jelent, hanem maradandó és mély boldogságot és lelki megelégedettséget.¹⁶

Heber J. Grant elnök a következőképpen jellemezte a Szabadító békességét: „Békessége megkönnyíti szenvedésünket, bekötözi megsebzett szívünket, kitorli belőlünk a gyűlöletet, és keblünkben szeretetet ébreszt felebarátaink iránt, ami nyugalommal és boldogsággal árasztja el lelkünket.”¹⁷ Az Emilie Parker szüleivel való találkozásaim során láttam, hogy a Szabadító békessége enyhítette szenvedésüket, és most is segít bekötözni megsebzett szívüket. Figyelemre méltó, hogy

közvetlenül a lövöldözés után Parker testvér megbocsátással fordult az elkövető felé. Ahogy Grant elnök mondta: a Szabadító békessége képes kitorolni belőlünk a gyűlöletet. Az ítélet az Úré.

Az elefántcsontparti szentek a hazájukban dúló polgárháború idején békességre letek abban, hogy a Jézus Krisztus evangéliuma szerinti életre összpontosítottak, különös hangsúlyt fektetve az őseikért végzett családtörténeti és templomi munkára.¹⁸

Mindannyian békére vágyunk. A béke nem csupán háborútól, erőszaktól, összetűzésektől és viszálykodástól való mentességet jelent. A békesség abból a tudatból fakad, hogy a Szabadító tudja, kik vagyunk, tudja, hogy hiszünk Benne, szeretjük Őt és betartjuk a parancsolatait, az élet borzalmas megpróbáltatásai és tragédiái ellenére és különösen ezek közepette is. Az Úr válasza Joseph Smith prófétának a Liberty börtönben vigaszt nyújt a szívnek:

„Fiam, békesség lelkednek; gyötrelmed és sanyargatásaid csak egy rövid pillanatnyiak;

És aztán, ha jól kitartasz azokban, Isten fel fog magasztalni téged a magasban”¹⁹.

Ne feledjétek: „Isten nem a [viszálykodásnak], hanem a békességnek Istene”²⁰. Azok számára, akik elvetik Istent, nem létezik békesség. Mindannyian részt vettünk a mennyei tanácsban, amely biztosította az erkölcsi önrendelkezést, tudván, hogy az önrendelkezés gyakorlása miatt halandó fájdalmat, sőt, kimondhatatlan tragédiákat is megtapasztalunk majd. Megértettük, hogy emiatt esetleg dühössé, zavarttá, védtelenné és sebezhetővé válhatunk. De azt is tudtuk, hogy a Szabadító engesztelése legyőzi és ellensúlyozza majd a halandó élet minden igazságtalanságát, és békességet hoz nekünk. Marion D. Hanks elder falán a következő idézet függött bekeretezve, Ugo Betti szavaival: „Istenben hinni annyit tesz, hogy tudjuk, minden szabály igazságos lesz, és lesznek csodálatos meglepetések.”²¹

Mik a békesség forrásai? Sokan keresik a békességet világi módokon, ami soha nem járt sikerrel és nem is fog. A béke nem a nagy vagyon, hatalom vagy ismertség elérésében rejlik.²² A béke nem az élvezetek hajhászásában, a szórakozásban vagy a kellemes időtöltésben rejlik. Ezek egyike sem nyújthat maradandó boldogságot vagy

békességet, bármily bőségesen legyen is részünk bennük.

Emma Lou Thayne közkedvelt himnusz helyénvaló kérdéseket tesz fel: „Hol találok békét, lelkemnek vigaszt, mikor magányos vagyok, és senkim sincs?”²³ A válasz a Szabadító, aki a békesség forrása és szerzője, a békesség fejedelme²⁴.

Hogyan maradunk közel a Szabadítóhoz? A maradandó békességgel jutalmazott igazlelkűség ragyogó példája az, amikor megalázkodunk Isten előtt, mindig imádkozunk, megbánjuk a bűneinket, megtört szívvel és töredelmes lélekkel belépünk a keresztes vízbe, és Jézus Krisztus igaz tanítványává válunk.²⁵ Miután Benjámín király átadta erőteljes üzenetét Krisztus engeszteléséről, a sokaság a földre rogyott. „...megszállta őket az Úr Lelke, és öröm töltötte el őket, és bocsánatot nyertek bűneikre, és béke volt a lelkiismeretükben, azon rendkívüli hit miatt, melyet Jézus Krisztusba vetettek”.²⁶ A bűnbánat és az igaz élet lehetővé teszi a *békés lelkiismeretet*, amely alapvető fontosságú a megelégedettséghez.²⁷ Ha az ember súlyos vétet követett el, be kell vallania azt annak érdekében, hogy békességet

nyerhessen.²⁸ Talán nincs is semmi ahhoz a békességhez fogható, amely a bűntől sújtott léleknek adatik, amikor az Úr elé helyezi bűne terhét, és jogot formál az engesztelés áldásaira. Egy másik szeretett himnuszunk szavait idézve: „Terhem lába elé vetem, és zengem dalomat.”²⁹

Örvend a szívem, amikor látom, hogy napjainkban fiatal férfiak, fiatal nők és idősebb misszionáriusok tízezei mondanak igent az elhívásra, hogy Urunk és Szabadítónk, Jézus Krisztus küldötteiként szolgáljanak. A békesség visszaállított evangéliumát viszik el a világnak, egyszerre mindig egy személynek, egy családnak – az igazlelkűség munkáját végzik, hogy átadják ezt a békességet Mennyei Atyánk gyermekeinek.

Az egyház olyan menedék, ahol Krisztus követői békességet nyernek. Néhány fiatal a világban azt mondja, hogy lelki életet élnek, de nem vallásosak. A lelki érzület jó kezdet, azonban az egyházban valósul meg az, hogy felkarolnak, tanítanak és Isten jó szavával táplálnak minket. Ami még ennél is fontosabb: az egyházban meglévő papsági felhatalmazás az, amely biztosítja azokat a szertartásokat és szövetségeket, amelyek összekötik a családokat, és mindannyiunkat alkalmassá tesznek arra, hogy visszatérjünk az Atyaistenhez és Jézus Krisztushoz a celesztális királyságba. Ezek a szertartások békességet nyújtanak, mivel az Úrral kötött szövetségeket jelentenek.

A templomok azok a helyek, ahol e szent szertartások többségére sor kerül, és a békés menedék forrását is jelentik a világ előtt. Azok is érzik ezt a békét, akik a templom kertjébe vagy a templomi nyílt napokra látogatnak el. Élénken él emlékezetemben egy élmény, amelyben a Fidzsi-szigeteki Suva templom nyílt napjain és felszentelésén volt részem. Azt megelőzően

politikai zendülések történtek, melyek során a lázadók felgyújtották és kifosztották Suva belvárosát, elfoglalták a parlament épületét, és túsul ejtettek törvényhozókat. Az országot a katonaság irányította. A Fidzsi-szigeteki hadsereg korlátozott engedélyt adott az egyháznak, hogy a nyílt napra látogatókat fogadjanak, a felszentelésre pedig meglehetősen korlátozták a résztvevők számát. Az egyháztagság egészét nem lehetett meghívni, saját biztonságuk érdekében. Az eredeti Nauvoo templom ideje óta ez volt az egyetlen olyan templomfelszentelés, amelyet igen nehéz körülmények között tartottak.

A nyílt napokra meghívott egyik személy egy csodás, indiai származású hindu asszony volt, a parlament egyik tagja, akit túsul ejtettek, de később nemére való tekintettel szabadon engedték.

A celesztialis szobában, oly távol a világ zűrzavarától, szinte feloldódott könnyeiben, amikor kifejezésre juttatta az őt elárasztó békesség érzéseit. Érezte a Szentlelket, amint vigaszt

nyújtott és tanúságot tett neki a templom szent mivoltáról.

A Szabadító a valódi békesség forrása. A Szabadító engesztelésének és kegyelmének köszönhetően az igazlelkű élet jutalma a személyes békesség lesz, még az élet megpróbáltatásai közepette is. A húsvéti vacsora meghittségében a Szabadító azt ígérte apostolainak, hogy megáldatnak majd a Vigasztalóval, vagyis a Szent Lélekkel, majd hozzátette e fontos szavakat: „Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, a mint a világ adja.”³⁰ Majd pedig közvetlenül közbenjáró imája előtt így szólt: „Azért beszéltem ezeket néktek, hogy békességetek legyen én bennem. E világon nyomorúságotok leszen; de bízzatok: én [legyőztem] a világot.”³¹

Eliza R. Snow gyönyörű szavakkal fogalmazta meg ezt az elgondolást:

*Szívedből dicsérd Istened,
Örömod múlni ne engedd.
Bár lesz még sok nehézséged,
Krisztus így szól: „Jöjj, s békét lelsz.”*³²

Dánia, Koppenhága

Erről teszek bizonyosságot Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Két konferenciát tartottak Abidjanban vasárnap, 2013. február 10-én. 9693 ember vett részt, akik közül 619-en még nem voltak tagjai az egyháznak. Elefántcsontparton a teljes egyháztagság körülbelül 19 000 fő.
2. Tan és a szövetségek 115:6.
3. A *béke* szónak különféle jelentései vannak. A klasszikus görögben az ellenfelek közti viszálykodás felfüggesztésére, beszüntetésére vagy hiányára utal. A héberben összetettebb jelentéssel bír, olykor pedig pusztá üdvözlő formulaként szolgál. A béke továbbá „a létezés azon állapota, amely csak az Isten által meghatározott kikötéseknek és feltételeknek megfelelően adatik meg az embernek” (Howard W. Hunter, in Conference Report, Oct. 1966, 14–17).
4. Lukács 2:14; kiemelés hozzáadva.
5. Lásd Máté 2:16; lásd még Ross Douthat, “The Loss of the Innocents,” *New York Times*, Dec. 16, 2012, 12.
6. Máté 10:16, 22.
7. Máté 10:34.
8. Lásd Tan és a szövetségek 84:46.
9. Tan és a szövetségek 1:33.
10. Tan és a szövetségek 1:35.
11. Woodruff elnök 1894-ben jelentette ezt ki, majd pedig 1896-ban újra elismertelte. Lásd *The Discourses of Wilford Woodruff*, ed. G. Homer Durham (1946), 251–52; lásd még Marion G. Romney, in Conference Report, Apr. 1967, 79–82.
12. Lásd Joseph Fielding Smith, *The Predicted Judgments*, Brigham Young University Speeches of the Year (Mar. 21, 1967), 5–6. Azonban, ahogyan Neal A. Maxwell elder megfogalmazta: „Részünk lehet benső békességben annak ellenére, hogy a földről elvétellett a béke [és] »minden dolog mozgásban [van]«” (“Behold, the Enemy Is Combined,” *Ensign*, May 1993, 79).
13. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph F. Smith* (1999). 400.
14. Tan és a szövetségek 59:23.
15. *Az egyház elnökeinek tanításai: John Taylor* (2002). 151.
16. Az ókori görögöktől kezdve egészen napjainkig e szavakat – *boldogság* és *megelégedettség* – számtalanszor elemezték, boncolgatták és tanulmányozták nem csupán jelentésüket illetően, hanem abban a tekintetben is, hogy miként szolgálnak útmutatóul az életünk során. Lásd David Malouf, *The Happy Life: The Search for Contentment in the Modern World* (2011). Lásd még Malouf úr könyvének kritikáját is itt: R. Jay Magill Jr., “How to Live Well,” *Wall Street Journal*, Jan. 26–27, 2013, C6.

17. *Az egyház elnökeinek tanításai: Heber J. Grant* (2003). 238.
18. „Elefántcsontpart öt cövekéből három az egyház első 25 cöveke közé tartozik abban a tekintetben, hogy ott a legmagasabb a templomi szertartásokra nevet [benyújtó] felnőttek aránya”, közülük is a Cocody Cote d'Ivoire cövekben a legmagasabb ez az arány (R. Scott Lloyd, „Elder Cook 'Impressed with Exceptional Spirit' in Ivory Coast,” *Church News*, Mar. 4, 14). A polgárháború árnyékában, és mivel a legközelebbi templom 12 órányi buszútra van a ghánai Accrában, ez csodálatos megnyilvánulása a hitnek, és egyének és családok békességét idézte elő.
19. Tan és a szövetségek 121:7–8. Harold B. Lee elnök ezt tanította: „Csiszolódnunk kell tehát; próbára kell tétetnünk ahhoz, hogy megbizonyítsuk, milyen erő és hatalom rejlik bennünk” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Harold B. Lee* [2001]. 208).
20. 1 Korinthusbeliek 14:33.
21. In Marion D. Hanks, “A Loving, Communicating God,” *Ensign*, Nov. 1992, 63.
22. Lásd Jeffrey R. Holland, *For Times of Trouble* (2012), 79. Holland elder azt tanítja nekünk, hogy „a valódi szegénység többet tehet az emberi lélek elpusztításáért, mint bármely más körülmény, egyedül a bűnt kivéve”. A pénz igazlelkű használata azonban elősegítheti a békességet.
23. Hol találók békét? *Himnuszok*, 73. sz.
24. Ésaías 9:6.
25. John Greenleaf Whittier így fogalmazta meg ezt egyszerű szavakkal: „Ügyelj arra, hogyan élsz! Ne tégy olyat nappal, ami éjszakára elúzi a békességedet!” (“Conduct [From the Mahabharata],” in *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier* [1802], 484).
26. Móziás 4:3; kiemelés hozzáadva; lásd még Marion G. Romney, in Conference Report, Apr. 1967, 79–82.
27. A lelkiismeret erkölcsi iránytű, amely a békesség felé irányít minket. Legalább két dolog működteti: Krisztus világossága, amely dicsőséges születési előjog Mennyei Atyánktól (lásd Tan és a szövetségek 88:6–13; 93:2), valamint a Szentlélek ajándéka (lásd Tan és a szövetségek 39:6).
28. „...két megbocsátásra van szükség, hogy békét hozzon a bűnösnek – az egyik az Úr egyházának megfelelő felhatalmazottjaitól, a másik pedig magától az Úrtól. [Lásd Móziás 26:29.]” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Spencer W. Kimball* [2006]. 44.).
29. Oly jó Isten szava. *Himnuszok*, 71. sz.
30. János 14:26–27.
31. János 16:33.
32. Bár nehéz próbák várnak. *Himnuszok*, 68. sz.

Stanley G. Ellis elder
a Hetvenektől

Az Úr útja

Az Úr módja az, hogy figyelünk a vezetőink tanításaira, megértjük a helyes tantételeket, majd pedig kormányozzuk magunkat.

Hetvenek

A Hetvenek tagjaként szolgálók. A Hetveneket hírvivőknek hívják el – hogy megosszuk az Úr szavát, ahogyan azt az apostoloktól, a prófétáktól és a Lélektől kapjuk, és hogy Krisztus nevének különleges tanúi legyünk az evangélium prédikálásában az egész világon, az egyház felépítésében és ügyei irányításában (lásd T&Sz 107:25, 34).

Tanyasi fiú

Egy farmon nőttem fel Burley közelében, Idahóban – igazi „idahói farmergyerek” vagyok! Mint ilyen, a következőket tanultam meg:

1. Dolgozz – ha nem vetsz, nem is aratsz!
2. Dolgozz okosan – ha öntözöl és trágyázol, többet fogsz aratni.
3. Az időzítés fontossága – ha nem a megfelelő időben ültetsz, a korai fagy elpusztíthatja a termést.
4. Azt tedd, amit meg kell tenned, ne azt, ami éppen élvezetes, kívánatos vagy kényelmes – akkor fejd meg a tehenet, amikor meg kell fejni, ne akkor, amikor te szeretnéd.
5. Légy egyenes – állatokkal és gépekkel körülveve nincs időd „köntörfalazni” vagy azon aggódni, hogy

megbántasz-e valakit. (Ezt figyelembe véve az egyházi szolgálatom során gyakran tettem fel a kérdést: „Azt szeretné, ha egyenesen beszél-nék, vagy ha finomítanék rajta?” A szentek általában az egyenes beszé- det választották. Ma is az leszek.)

6. Végül pedig gazdálkodóként megta- nultam az alapokra koncentrálni.

Semmi sem alapvetőbb számunkra és a tanunk számára, mint az első hit- tételben található igazság: „Hiszünk Is- tenben, az Örökkévaló Atyában, és az Ő Fiában, Jézus Krisztusban, valamint a Szentlélekben” (Hittételek 1:1).

Ráadásul Ő a *mi* Mennyei Atyánk, aki ismer minket, szeret minket, és azt szeretné, hogy visszatérjünk Őhöz. Jézus a *mi* Szabadítónk és Megvál- tónk, aki az engesztelésen keresztül biztosította, hogy *legyőzzük* a ha- lált és újra éljünk, és lehetővé tette *számunkra*, hogy felmagasztosuljunk és örök életünk legyen. A Szentlélek a *mi* vigasztalónk, kinyilatkoztatónk, tanítónk, tanunk és vezetőnk.

Gondoljatok bele, testvéreim – nem vagyunk lelki árvák! Nem vagyunk egyedül!

Milyen előnyökkel jár, ha vannak szüleink – ha nem vagyunk árvák? Tanulhatunk tőlük, a tapasztalataikból,

elkerülhetjük a csapdákat, melyekre figyelmeztetnek, és értelmünk is kiszélesedik az ő látószögüknek köszönhetően. Nem kell elveszítettnek, összezavartnak, megtévesztettnek vagy kevésbé eredményesnek lennünk. Ez különösen igaz Mennyei Atyánk esetében, aki nem csak egyszerűen utat mutatott, hanem megtanította és megmutatta számunkra az utat.

Isten tudja az utat

Isten megmutatja az utat ahhoz, hogy hogyan éljünk,¹ szeressünk,² segítsünk,³ imádkozzunk,⁴ beszéljünk,⁵ bánjunk egymással,⁶ vezessünk,⁷ házasodjunk,⁸ neveljünk gyermekeket,⁹ tanuljunk,¹⁰ ismerjük meg az igazságot,¹¹ osszuk meg az evangéliumot,¹² és bölcsen válasszuk meg, mit eszünk,¹³ stb.

A szentírások mellett nagyszerű forrást jelentenek a *Hűek a hithez*, *A fiatalság erősségéért* és az élő apostolok és próféták további tanításai az Úr útjának megismeréséhez.

1. Például az Úr a következőket tanította nekünk a szentírásokban:
„Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti útaitok az én útaim, így szól az Úr!
Mert a mint magasabbak az egek a földnél, akképen magasabbak az én útaim útaitoknál, és gondolataim gondolataitoknál!” (Ésaiás 55:8–9).
2. Eme utolsó napok egyik nagy veszedelme, hogy „minden ember a saját útján jár” (T&Sz 1:16). A Példabeszédekben arra intenek minket, hogy „ne legyünk bölcsék a mi magunk ítélete szerint” és hogy „a magunk értelmére ne támaszkodjunk” (lásd Példabeszédek 3:5–7).
3. Azt tanították nekünk, hogy ha az Úr módján végezzük a dolgainkat, akkor Ő meg van kötve, hogy megáldjon bennünket, mi pedig

Ausztrália, Sydney

jogosultak vagyunk az ígéreteire; ha azonban nem az Ő útján járunk, nincs ígélet számunkra (lásd T&Sz 82:10).

4. Az Úr összehasonlította az Ő útját a miénkkel, amikor Sámuel prófétát tanította, akit elküldött, hogy keresse meg az új királyt: „Az Úr azonban monda Sámuelnek: Ne nézd az ő külsejét, se termetének nagyságát, mert megvettem őt. Mert az Úr nem azt nézi, a mit az ember; mert az ember azt nézi, a mi szeme előtt van, de az Úr azt nézi, mi a szívben van” (1 Sámuel 16:7).
5. Még azon egyetemesen elfogadott vágyunkban is, hogy segítsük a szegényeket és a nélkülözőket, az Úr helyesli bár célunkat, de így int bennünket: „De ennek szükségképpen a saját módomon kell megtörténnie” (T&Sz 104:16). Máskülönbén segítő szándékunkkal akár árthatunk is nekik. Az Úr megtanította nekünk az önellátás elősegítésének szükségességét. Még ha tudunk is segíteni, ne adjuk meg vagy biztosítsuk másoknak azt, amit ők is megtehetnek és meg is kell tenniük. Ahol megpróbálják, a világ

megismeri a könyöradománnyal járó bajt. Isten tényleg tudja, mi a legjobb.

Nézzünk néhány további példát! Az Úrnak megvan a módszere a misszionáriusi munka végzésére. Le van írva a szentírásokban és a *Prédikáljátok evangéliumomat!* című könyvben, melyet a Lélek útmutatása szerint alkalmazunk.

Az Úrnak megvan a maga módja, vagyis *a* módja arra, hogy hogyan szeressünk. A világból valók azt mondják, csak az számít, hogy két ember szeresse egymást. Mennyei Atyánk azt tanítja, hogy ez valóban fontos, de hozzáteszi, hogy e szeretet kinyilvánításának elrendelt módja és ideje van.

Önmagunk kormányzása

Joseph Smitht már ifjú kora óta tanították az Úr útjaira. Amikor megkérdezték, hogyan irányítja az egyházat, elmagyarázta, hogy helyes tantételeket tanít, az egyháztagok pedig önmagukat kormányozzák.¹⁴ Fivéreim és nőtestvéreim, élő apostolaink és prófétáink még mindig helyes tantételeket tanítanak. A kérdés az, hogy

arra használjuk-e e tantételeket, hogy kormányozzuk önmagunkat?

Az egyik dolog, melyet gyakran tanítanak nekünk, hogy ott virágozzunk, ahová elültettek minket. Mégis néha arra érzünk kísértést, hogy új területre költözzünk, azt gondolván, hogy gyermekeinknek ott több barátjuk lesz, és ezért jobb ifjúsági programokban tudnak részt venni.

Testvérek, tényleg azt gondoljuk, hogy gyermekeink szabadulásának kritikus tényezője nem más, mint a lakókörnyezetünk? Az apostolok és próféták gyakran tanították, hogy az otthon falain belül történtek sokkal fontosabbak, mint amivel gyermekeink azon kívül találkoznak. Gyermekeink nevelésében sokkal fontosabb a *hogyan*, mint a *hol*.

Természetesen más tényezők is közrejátszanak azon döntésünkben, hogy hol élünk, de szerencsére az Úr irányítani fog minket ebben, ha a megerősítését kérjük.

Egy másik kérdés az, hogy „hol van ránk szükség?”. 16 éven át szolgáltam a Texasi Houston Északi Cövek elnökségében. Sokan költöztek a területünkre ez idő alatt. Gyakran hívtak fel bennünket azzal, hogy valaki a területünkre költözik, és érdeklődnek, hogy melyik a legjobb egyházközség. A 16 év során csupán egyszer kaptunk olyan hívást, melyben ezt kérdezték: „Melyik egyházközségnek van szüksége egy erős családra? Hol tudunk segíteni?”

Az egyház korai éveiben Brigham Young elnök és mások arra hívtak el egyháztagokat, hogy menjenek el egy bizonyos helyre, és segítsenek ott felépíteni az egyházat. Ebben az ironikus az, hogy még ma is vannak hithű egyháztagjaink, akik elmennének bárhová, ahová a próféta kéri, hogy menjenek. Tényleg azt várjuk Monson elnöktől, hogy mondja meg egyenként

több mint 14 millió embernek, hogy hol van szükség a családjára? Az Úr módja az, hogy figyelünk a vezetőink tanításaira, megértjük a helyes tantételeket, majd pedig kormányozzuk magunkat.

Különösen fontos

Mindazt figyelembe véve, ami jelenleg az egyházban történik, és ahogy az Úr minden irányból sürgeti a munkáját, még életbe vágóbb, hogy mindent, amit teszünk, az Ő módján tegyük!

Különösen a szabadítás munkájával kapcsolatban azt tanuljuk, hogy „Fiának ajándéka által Isten még külön utat mutatott” (Ether 12:11). Krisztus tana „az út; és semmi más út vagy név nem adatott az ég alatt, amely által az embert meg lehetne szabadítani Isten királyságában” (2 Nefi 31:21).

Befejezés

Amikor oly sokakat látunk ma a világban fejtelenségben élni, vagy még rosszabb, tiltott ösvényeken kóborolni, és szükségtelenül elszenvedni a helytelen döntések következményeit, Almához hasonlóan én is így kiáltanék fel:

„Ó, bárcsak angyal lehetnék és nékem adnák szívem vágyát, elmehetnék

és Isten harsonájával szólhatnék, olyan hanggal, mely megrázza a földet, és bűnbánatot hirdethetnék minden népnek!

Igen, minden léleknek... hirdetném... a megváltás tervét, hogy tartsanak bűnbánatot és jöjjenek Istenünkhöz [és járjanak az Ő útjain], hogy az egész föld színén ne legyen több bánat” (Alma 29:1–2).

Ismét tanúságomat teszem arról, hogy az Úr tudja az utat! Mennyei Atyánk ismer minket, szeret minket, és segíteni szeretne. Ő tudja a legjobban, hogyan segítsen. Nem vagyunk lelki árvák!

Szabadítónk, Jézus Krisztus „az út, az igazság és az élet” (János 14:6; lásd még Alma 38:9). Az Ő útja örök igazságon alapszik, mely „békesség[hez vezet bennünket] ebben a világban és örök élet[hez] az eljövendő világban” (T&S 59:23). Erről teszek bizonyosságot Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd 2 Nefi 5:27; Móziás 4:27; Alma 7:23–25.
2. Lásd 2 Mózes 20:14; 5 Mózes 6:5; János 13:34–35; Rómabeliek 1:24–32; 1 Thessalónikabeliek 4:3; Alma 39:3–5.
3. Lásd Móziás 4:21–27; Tan és a szövetségek 104:15–18.
4. Lásd Máté 6:5–13; 2 Nefi 32:8–9; 3 Nefi 18:21; Tan és a szövetségek 10:5.
5. Lásd Példabeszédek 15:1; Kolossébeliek 4:6; Jakab 5:12; 3 Nefi 11:29–30.
6. Lásd Tan és a szövetségek 64:10–11; 121:41–46.
7. Lásd Máté 25:14–30; János 10:1–14; Tan és a szövetségek 50:26; 107:99–100; 121:34–40.
8. Lásd 1 Mózes 2:24; Jákób 2:27; Tan és a szövetségek 42:22; 132:19.
9. Lásd Móziás 4:14–15; Tan és a szövetségek 68:25–28.
10. Lásd Tan és a szövetségek 43:8–9; 88:77–79, 118.
11. Lásd Moróni 7:15–19; 10:3–5; Tan és a szövetségek 9:7–9.
12. Lásd Tan és a szövetségek 33:8–10; 100:3–8.
13. Lásd Tan és a szövetségek 89.
14. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith (2007)*. 299.

John B. Dickson elder
a Hetvenektől

Evangélium az egész világ számára

Az Egyház egyenletesen haladt előre az egész világon, országról országra, kultúráról kultúrára, népről népre az Úr időzítésének megfelelően, a maga idejében.

A Szabadító halandó szolgálata teljesítve lett. A szenvedése a Gecsemánéban és a keresz-
ten véget ért. Az Apostolok cselekedeteinek könyvéből tudjuk, hogy a feltámadása után 40 napon át szolgált, az apostolok látták, és beszélt nekik „az Isten országára tartozó dolgokról” (Cselekedetek 1:3).

Azt mondta nekik: „vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind végső határáig” (Cselekedetek 1:8).

Nem sokkal ezután „az ő láttokra felemelteték, és felhő fogá el őt szemek előtt.”

És a mint szemeket az égre függesztették, mikor ő elméne, ímé két férfiú állott meg mellettük fehér ruhában,

Kik szóltak is: Galileabeli férfiak, mit állotok nézve a mennybe? Ez a Jézus, a ki felviteték tőletek a mennybe, akképen jó el, a miképen láttátok őt felmenni a mennybe” (Cselekedetek 1:9–11).

A Szabadító valóban eljön újra a második eljövetelkor, de addig is Jézus Krisztus evangéliumát el

kell juttatni a „földnek mindvégső határáig”.

Máté könyvéből tudhatjuk, milyen különleges megbízást adott az apostoloknak arra vonatkozóan, hogy minden nemzethez elvigyék az evangéliumot:

„És hozzájuk menvén Jézus, szóla nekik, mondván: Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.

Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében” (Máté 28:18–19).

Az egyház korai napjaiban, az idők delén, az evangéliumot kizárólag Izráel házához vitték el; ezt követően azonban Péter – a rangidős apostol – kinyilatkoztatást kapott, miszerint eljött az ideje, hogy az evangéliumot Izráel házán túl, a nemzsidókhöz is elvigyék. Az Apostolok cselekedeteinek 10. és 11. fejezete segít nekünk megérteni azt a folyamatot és mintát, melynek segítségével az egyház kiterjesztésének szükségességét tudatták az elnöklő tisztségviselőkkel és az általános tagsággal.

Az Úr Kornéliust, a jóra való nemzsidó századost használta arra, hogy

megértesse Péterrel, hogy az evangélium eljut a nemzsidókhöz is, ami teljesen új és idegen elképzelés volt az akkori szentek számára. Az egyház ügyeiben bekövetkező változásról szóló kinyilatkoztatást Péter, a rangidős apostol kapta meg. Ma már tudjuk, hogy ezt követően az evangélium nagyon gyorsan eljutott a nemzsidó nemzetekhez.

Az egyház kiterjesztésére kitűnő példa Pál megtérése, akiből később a nemzsidók nagyszerű apostola lett. A Damaszkuszba vezető úton látomása volt, amely során egy fényt látott és egy hangot hallott; ezt követően megbánta a bűneit, elhívást kapott Istentől (lásd Cselekedetek 22:6–18), majd pedig Jézus Krisztus evangéliuma terjesztésének egyik legtekintélyesebb alakjává vált.

Most pedig haladjunk tovább 1800 évet az időben, az evangélium visszaállításának idejéig, vagyis addig az időig, amikor a második eljövetelt megelőzően minden újjáteremtetik. Bizonyágomat teszem arról, hogy Joseph Smith prófétán keresztül az egyház visszaállítatott, és tovább halad előre az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvórumának irányításával. Az ő arra kapott megbízatásuk, hogy elvigyék az evangéliumot a világnak, ugyanaz, mint az ősi apostoloké volt.

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza 1830-ban történt megszervezése óta az egyház egyenletesen haladt előre az egész világon, országról országra, kultúráról kultúrára, népről népre az Úr időzítésének megfelelően, a maga idejében.

1978-ban a kinyilatkoztatás már megalapított mintáját követve az akkor rangidős apostolon, Spencer W. Kimball elnökön keresztül, kinyilatkoztatás érkezett a papságról, ezúttal azzal kapcsolatban, hogy az egész világon minden arra érdemes férfire terjesszék

ki a papság áldásait. Ez azt jelenti, hogy napjainkban Mennyei Atyánk gyermekei világszerte részesülhetnek a visszaállított evangélium valamennyi áldásából. Ez rendjén is van Isten királyságában itt a földön, a Krisztus második eljövételéhez közeledő napokban.

Itt hadd tegyek egy személyes megjegyzést! Alighogy elhívtak misszióelnöknek, és Dickson nővér és én Mexikóba készültünk költözni a családunkkal, Richard G. Scott elder, aki akkoriban még a Hetvenek tagja volt, beszélt nekem ennek a különleges kinyilatkoztatásnak a napvilágra kerüléséről. Emlékszem, könnybe lábadt a szemem, mikor Scott elder elmesélte nekem, mi történt pontosan. Szavakkal ki sem tudom fejezni, mennyire boldog voltam, mert tudtam, hogy ez így van rendjén, és hogy elérkezett az ideje annak, hogy az evangélium minden szertartása, szövetsége és áldása az egész emberiség számára elérhetővé váljon.

Mindez majdnem 35 évvel ezelőtt történt, amikor még nem is sejhettem, hogy a Hetveneseknél töltött

szolgálatom alatt néhány évet az Afrika Nyugati Területen fogok szolgálni, olyan hívó és hithű emberek között, akiknek az életére hatalmas hatást gyakorolt az 1978-as kinyilatkoztatás a papságról. Dickson nővér és én négy évet éltünk Afrikában, ahol csodálatos élményekkel lettünk gazdagabbak, melyek megváltoztatták az életünket.

A nyugat-afrikai népek hisznek Istenben, és egyáltalán nem szégyellik kijelenteni és megosztani a hitüket másokkal. Ezek az emberek hatalmas vezetői képességekkel rendelkeznek. Százával jönnek az egyházba, majdnem hetente alapítanak néhány újabb egyházközséget vagy gyülekezetet valahol az Afrika Nyugati Területen, melyekben, szinte kivétel nélkül, közülük kerül ki a papsági és a segédszervezeti vezetőség.

Bárcsak együtt mehetnétek a szentekkel a Nigériai Aba templomba, vagy a Ghánai Accra templomba, ahol érezhetnétek elkötelezettségüket, és megismerhetnétek a kizárólag afrikaiakból álló templomelnökségeket. Vagy bárcsak

bemutathatnám nektek az afrikai területi hetveneseket, akik ma itt vannak velünk a Konferencia-központban! Ezek az emberek ügyvédek, professzorok és cégvezetők. De megismerkedhetnétek az afrikai cöveki és egyházközségi vezetőkkel és családjaikkal is.

A Vasárnapi Iskolába, a segédszervezeti és papsági órákra járnai szent élményt jelent Afrikában. Ezek az órákon követik az egyházi tananyagot, és a Lélek segítségével értik meg, tanítják és tanulják az evangéliumot.

Afrikában az evangélium boldog emberekhez jut el, akiket nem foglalkoztatnak azon csapdák csábításai, melyekbe oly sok ember beleesik a nyugaton. Nem foglalkoztatja őket az, hogy végtelen sok anyagi javakat halmozzanak fel.

Azt mondják az afrikai emberekről, hogy „nagyon kevés van nekik abból, ami alig számít, és nagyon sok abból, ami igazán számít”. Nem nagyon érdekli őket, hogy hatalmas házuk legyen, a legjobb autójuk, de annál inkább érdekli őket, hogy megismerjék Mennyei Atyánkat és a Fiát, Jézus Krisztust, és

hogy örökkévaló családjuk lehessen. A hitük természetes velejárójaként az Úr jelentőségteljes módokon emeli fel őket.

Ismerve őket nem jelent meglepetést, hogy mennyire fontos szerepet fognak játszani Jézus Krisztus Egyházának kiterjesztésében ezekben az utolsó napokban. Tekintve, hogy mikor Dániel, az ószövetségi próféta, azt látta egy látomásban, hogy Isten királysága az utolsó napokban „akár a kéz nélkül hegyből kivágott kő gördül tovább, mígnem az egész földet betölti” (T&Sz 65:2), nagyon is helytálló, hogy a mi csodálatos afrikai fivéreink és nőtestvéreink fontos szerepet fognak játszani eme prófécia beteljesítésében, és az ezt lehetővé tévő kinyilatkoztatások az Úr régen megalapított mintáját fogják követni.

Tanúságomat teszem arról, hogy Mennyei Atyánk minden gyermekét szereti, hogy Jézus a Krisztus, és hogy az evangélium mindenki számára elérhető, az élők és a halottak számára egyaránt. Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

David A. Bednar elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Hiszünk abban, hogy erkölcsösnek kell lennünk

Az erkölcsi tisztaság törvényének való engedelmség növeli boldogságunkat a halandóságban, és lehetővé teszi fejlődésünket az örökkévalóságon át.

Üzenetem egy hatalmas lelki következménnyel járó alapvető kérdésre összpontosít: Miért olyan fontos az erkölcsi tisztaság törvénye? Imádkozom azért, hogy a Szentlélek megerősítse számotokra azon tantételek igaz voltát, amelyeket ki szeretnétek hangsúlyozni ma.

Az Atya boldogságterve

Az erkölcsi tisztaság örökkévaló jelentőségét csak Mennyei Atyánk a gyermekei számára készített boldogságterve mindenén átívelő szövegösszefüggésében lehet megérteni. „Minden emberi lény – férfi és nő – Isten képmására teremtetett. Mindegyikük mennyei szülők szeretett lélekfia vagy lélekleánya, és... isteni természettel és rendeltetéssel rendelkeznek” (A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.). Minden férfi és nő Istennel élt az Ő lélekgyermekékként, mielőtt halandó lényként e földre jött volna. Az Atya terve lehetővé teszi lélekliai és -lányai

számára, hogy fizikai testet kapjanak, halandó tapasztalatokat szerezzenek, és a felmagasztosulás irányába haladjanak.

A fizikai test fontossága

Fizikai testünk lehetővé teszi, hogy olyan széleskörű, mélységes és intenzív tapasztalatokat szerezünk, melyekre a halandóság előtti létünkben nem tehattünk volna szert. Fizikai testünk megléte ezért elmélyíti emberi kapcsolatainkat, és felerősíti azon képességünket, hogy felismerjük az igazságot, és azzal összhangban cselekedjünk, valamint azon képességünket, hogy engedelmeskedjünk Jézus Krisztus evangéliuma tantételeinek és szertartásainak. A halandóság iskolájában olyan módon tapasztaljuk meg a gyengédséget, a szeretetet, a kedvességet, a boldogságot, a bánatot, a csalódást, a fájdalmat, sőt, még a fizikai korlátok miatti kihívásokat is, hogy azok felkészítenek bennünket az örökkévalóságra. Egyszerűen

fogalmazva: vannak leckék, melyeket – a szentírás szavaival élve – „a test szerint” kell megtanulnunk, és vannak olyan tapasztalatok, melyeket szintén így kell megszereznünk (1 Nefi 19:6; Alma 7:12–13).

A gyermeknemzés hatalma

A föld teremtése után Ádám az Éden kertjébe helyeztetett. Fontos azonban, hogy Isten kijelentette: „nem jó az embernek egyedül lenni” (Mózes 3:18; lásd még 1 Mózes 2:18), így Ádám feleséget és segítőtársat kapott Éva személyében. Mind a férfiak, mind a nők lelki, fizikai, mentális és érzelmi képességeinek egyedi kombinációja kellett a boldogság tervének véghezviteléhez. „Mindazáltal sem férfiú nincs asszony nélkül, sem asszony férfiú nélkül az Úrban” (1 Korinthusbeliek 11:11). Az a cél, hogy a férfi és a nő tanuljon egymástól, illetve erősítse, áldja meg, egészítse ki és tökéletesítse egymást.

A halandó élet megteremtésének módját Isten jelölte ki. „Az első parancsolat, melyet Isten Ádámnak és Évának adott, arra a bennük rejlő lehetőségre vonatkozott, hogy ők egyszer mint férj és feleség, szülőkké válhatnak” (*Liahóna*, 2010. nov. 129.). A sokasodásra és a föld benépesítésére

vonatkozó parancsolat ma is érvényben van. A férfi és a nő közötti házasság jelenti azt a jóváhagyott csatornát, melyen keresztül a halandóság előtti lelkek belépnek a halandóságba. A házasság előtti teljes szexuális önmegtartóztatás, valamint a házasságon belüli tökéletes hűség védelmezi e szent csatorna szentségét.

A gyermeknemzés hatalma nagy lelki jelentőséggel bír. E hatalom helytelen használata aláássa az Atya tervének és halandó létünknek a céljait. Mennyei Atyánk és Szeretett Fia teremtők, és mindannyiunknak megadták teremtő erejük egy részét. Az életteremtés képességének megfelelő használatára konkrét útmutatásokat kaptunk, melyek életbevágóan fontos részét képezik az Atya tervének. Az, hogy milyen érzéssel fogadjuk és használjuk ezt a mennyei hatalmat, nagy mértékben meghatározza boldogságunkat a halandóságban és rendeltetésünket az örökkévalóságban.

Dallin H. Oaks elder a következőképp magyarázta ezt:

„A halandó élet teremtéséhez szükséges erő a legmagasztosabb erő, melyet Isten az Ó gyermekeinek adott. Ennek használatára az első parancsolat utasít, de adatott egy másik fontos parancsolat is, amely megtiltja

ennek helytelen használatát. Könnyű megérteni, hogy miért helyezünk ekkora hangsúlyt az erkölcsi tisztaság törvényére, ha látjuk, mi a célja a nemzőerőnknek Isten tervének megvalósításában. [...]

A nemzőerőnek a házasság kötelékein kívül való bármilyen használata ilyen vagy olyan mértékben a férfiak és nők legistenibb tulajdonságának bűnös lealacsonyítása és elferdítése” (lásd *Liahóna*, 1999. okt. 28–29.).

A szexuális erkölcs normája

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának egyetlen, változatlan normája van a szexuális erkölcsöt tekintve: az intim kapcsolat kizárólag az Isten tervében előírt házassági kötelékben élő férj és feleség között helyénvaló. Az efféle kapcsolat nem pusztán egy kiaknázandó kíváncsiságot, egy kielégítendő vágyat, vagy egy önző módon űzött kikapcsolódást vagy szórakozást jelent. Nem egy újabb hódítást vagy egy mindennaposan megszokott tettet, hanem a halandóságban isteni természetünk és lehetőségeink kifejezésre juttatásának egyik legmagasabb fokát jelenti, a férj és a feleség közötti érzelmi és lelki kapcsolat megerősítésének egy módját. Cselekvő személyek vagyunk, akik erkölcsi önrendelkezéssel áldattunk meg, és akiket Isten gyermekeiként határoz meg isteni örökségünk – nem a szexuális viselkedésünk, a mindenkori hozzáállásunk vagy a világi filozófiánk.

A természetes ember

A Benjámin király által jellemzett természetes ember valamilyen mértékben mindannyiunkban benne él (lásd Móziás 3:19). A természetes ember nem bűnbánó, hanem testi és érzéki (lásd Móziás 16:5; Alma 42:10; Mózes 5:13), élvhajász és túlzó, kevély és

önző. Amint azt Spencer W. Kimball elnök tanította: „A »természetes ember« a »földi ember«, aki engedte, hogy a durva állatias ösztönök elhomályosítsák lelki hajlamait” („Ocean Currents and Family Influences,” *Ensign*, Nov. 1974, 112).

Ezzel ellentétben „a krisztusi ember” (Hélamán 3:29) lelki ember, aki megzabolázza szenvedélyeit (lásd Alma 38:12), mértékletes és visszafogott, jóakarátú és önzetlen. A krisztusi férfiak és nők megragadják Isten ígéjét, megtagadják önmagukat, és felveszik az Ő keresztyét (lásd Máté 16:24; Márk 8:34; Lukács 9:23; T&Sz 56:2), valamint előre törekednek a hithűség, az engedelmesség, illetve a Szabadító és evangéliuma iránti odaadás szoros és keskeny ösvényén.

Isten fiaiként és leányaiként isteni képességeket örököltünk Tőle. Jelenleg azonban bukott világban élünk. Maguk az alkotóelemek, melyekből testünk teremtett, természetüknél fogva bukkantak, és ki vannak téve a bűnnek, a romlásnak és a halálnak. Ennélfogva Ádám bukása, valamint a velejáró lelki és fizikai következmények leginkább fizikai testünkön keresztül hatnak ránk. Mi mégis kettős lények vagyunk, hiszen lelkünk – vagyis örökkévaló alkotórészünk – a bukásnak kitett fizikai testben kapott hajlékot. Amint azt Jézus kihangsúlyozta Péter apostolnak: „a lélek kész, de a test erőtlen” (Máté 26:41).

A halandóság próbatételének pontos természetét tehát a következő kérdésben lehet összefoglalni: Vajon a természetes ember hajlamai fognak vezérelni, vagy a Szent Lélek hívásainak fogok engedni, levetkőzve a természetes embert és szentté válva az Úr, Krisztus engesztelése által (lásd Móziás 3:19)? Ebből áll a próbatétel. A természetes ember minden vágya, hajlama és indíttatása legyőzhető

Jézus Krisztus engesztelése révén és által. Azért vagyunk itt a földön, hogy isteni tulajdonságokat fejlesszünk ki, és megzabolázzuk a test minden szenvedélyét.

Az ellenség szándéka

Az Atya terve arra szolgál, hogy útmutatást adjon az Ő gyermekeinek, segítsen nekik boldogságra lenni, és hogy biztonságban – egy feltámadt és felmagasztosult testben – hazavezesse őket Magához. Mennyei Atyánk mindannyiunkat együtt szeretne látni a világosságban, reménységgel eltelve. Ezzel ellentétben Lucifer azon meszterkedik, hogy összezavarja Isten fiait és leányait, boldogtalanná tegye őket, és hátráltassa örök fejlődésüket. A hazugságok atyjának mindent átfogó szándéka az, hogy mindnyájan olyan nyomorulttá legyünk, mint ő maga (lásd 2 Nefi 2:27). Lucifer végső soron azt akarja, hogy egyedül maradjunk a sötétben, minden remény nélkül.

Sátán fáradhatatlanul munkálkodik azon, hogy eltorzítsa Atyánk tervének legfontosabb elemeit. Neki nincsen teste, ezért megállt az örök fejlődésben. Ahogyan a folyó vizét megállítja a gát, ugyanúgy az ellenség örök fejlődése is feltartóztatott azáltal, hogy nem rendelkezik fizikai testtel. Lucifer a lázadása miatt megtagadta magától a halandóság összes áldását és tapasztalatát, melyekhez egy húsból és csontból való testre van szükség. Azokat a leckéket, melyeket csupán egy testtel felruházott lélek tanulhat meg, ő nem képes elsajátítani. Megveti az emberiség szó szerinti és egyetemes feltámadásának valóságát. Az *elkárhózás* szó egyik szentírásbeli jelentését jól tükrözi azon képességének hiánya, hogy tovább fejlődjön, és olyanná váljon, mint Mennyei Atyánk.

Mivel a fizikai test ennyire központi szerepet játszik az Atya

boldogságtervében és a lelki fejlődésünkben, Lucifer igyekszik megzavarni a fejlődésünket azzal, hogy testünk helytelen módon való használatára csábít minket. Az örökkévalóság egyik legnagyobb iróniája, hogy az ellenség, aki pontosan azért van a nyomorúság állapotában, mert nincs fizikai teste, arra csábít bennünket, hogy testünk helytelen használatával osztozzunk nyomorúságában. Hogy lelki pusztulást hozzon ránk, pontosan azt az eszközt veszi célba, melyet ő maga nem birtokolhat.

Az erkölcsi tisztaság törvényének megszegése súlyos bűn és fizikai hajlékunk helytelen használata. Azok számára, akik ismerik és értik a szabadítás tervét, a test bemocskolása a lázadás egyik formáját jelenti (lásd Móziás 2:36–37; T&Sz 64:34–35), és azt, hogy megtagadjuk valódi kilétünket Isten fiaiként és leányaiként. Amint a halandóságon túltekintve az örökkévalóságba nézünk, könnyű tisztán látni, hogy az ellenség által felkínált hamis társi viszony időleges és üres.

Az erkölcsösség áldásai

Alma így intette fiát, Siblont: „figyelj, hogy minden szenvedélyedet megzabolázd, hogy szeretet töltheszen el” (Alma 38:12). Fontos elmondani, hogy a mindannyiunkban rejlő természetes ember megfegyverezése gazdagabb, mélyebb és maradandóbb szeretetet tesz lehetővé Isten és gyermekei iránt. A szeretet gyarapodik, ha igazlelkűen féken tartjuk, és csökken, ha ösztönszerűen elmerülünk az élvezetekben.

Marion G. Romney elnök kijelentette:

„Úgy vélem, nincs áldás, amelyre buzgóbban kellene vágynunk, mint az, amelyre a tiszta és erényes életűek kaptak ígéretet. Jézus konkrét jutalmakat említett különböző erények kapcsán, de a legnagyobbat – legalábbis

számomra úgy tűnik – a tisztaszívűeknek tartogatta, »mert ők – mondta – az Istent meglátják« (Máté 5:8). És nemcsak hogy látni fogják az Urat, hanem otthon is fogják érezni magukat az Ő színe előtt.

Így szól... a Szabadító ígérete: »...gondolataidat pedig díszítse szüntelenül az erény; akkor majd megerősödik önbizalmad Isten színe előtt« (T&Sz 121:45) ("Trust in the Lord," *Ensign*, May 1979, 42).

Azt az ígéretet is kaptuk, hogy amikor az erény útján járunk, „a Szentlélek állandó társ[unk] lesz” (T&Sz 121:46). Így tehát az erkölcsi tisztaság törvénye szerinti élet a halandóságban elnyerhető áldások legnagyobbjait kínálja a férfiaknak és nőknek: megfelelő lelki magabiztosságot a család, a barátok, az egyházi ismerősök, és végül a Szabadító körében. A valahova tartozás velünk született vágya igazlelkűségben teljeseedik be, miközben reménységgel járunk a világhoz.

A bűnbánat tantétele

Néhányotoknak, akik üzenetemet halljátok, meg kell bánnotok szexuális vagy más jellegű bűneiteket. A Szabadítót gyakran nevezzük a Nagy

Gyógyítónak, e megnevezés pedig mind jelképes, mind szó szerinti jelentéssel is bír. Mindannyian tapasztaltunk már fizikai sérüléssel vagy sebesüléssel járó fájdalmat. Amikor fájdalmat érzünk, általában enyhülést keresünk, és hálásak vagyunk azokért az orvosokért és kezelésekért, amelyek segítenek szenvedésünk csillapításában. Tekintsünk a bűnre lelki sebesülésként, amely büntudatot, illetve – ahogy Alma fiának, Koriántonnak mondta – „lelkiismeret-furdalást” okoz (Alma 42:18). Lelkünknek az a büntudat, ami testünknek a fájdalom: figyelmeztetés a veszélyre és óvintézkedés a további károsodás megelőzésére. A Szabadító engeszteléséből árad az az enyhülést nyújtó balzsam, amely begyógyítja lelki sebeinket és eltörli büntudatunkat. Ezt a balzsamot azonban egyedül az Úr Jézus Krisztusba vetett hit, a bűnbánat, és a következetes engedelmesség tantételei által lehetséges alkalmazni. Az őszinte bűnbánat gyümölcsei a nyugodt lelkiismeret, a vigasztalás, valamint a lelki gyógyulás és megújulás.

Püspökökötök vagy gyülekezeti elnökökötök a lelki gyógyító segédje, akinek felhatalmazása van arra, hogy segítsen

nektek bűnbánatot tartani és meggyógyulni. Kérlek, ne feledjétek azonban, hogy bűnbánatotok mértékének és hevének egyensúlyban kell állnia bűneitek természetével és súlyosságával – különösen igaz ez azon utolsó napi szentek esetében, akik szent szövetség alatt állnak. A súlyos lelki sérülések hosszantartó kezelést és sok időt igényelnek, hogy teljességgel begyógyulhassanak.

Ígéret és bizonyosság

A tan, amelyről beszéltem, talán elavultnak és ódivatúnak tűnik sokak számára egy olyan világban, amely egyre inkább csúfot űz a nemzés szentességéből, és lekicsinyli az emberi élet értékét. Az Úr igazságát azonban nem változtatják meg a trendek, a népszerűség vagy a közvélemény-kutatások. Ígéretet teszek arra, hogy az erkölcsi tisztaság törvényének való engedelmség növeli boldogságunkat a halandóságban, és lehetővé teszi fejlődésünket az örökkévalóságon át. Az erkölcsi tisztaság és az erény „mindennél drágább és értékesebb” (Moróni 9:9); mindig is az volt, és mindig is az lesz. Erről teszek bizonyosságot az Úr Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

Russell M. Nelson elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Lovagold meg a hullámot!

Hálás vagyok Istennek és Fiának, Jézus Krisztusnak a visszaállításért, valamint annak erejéért, mely az igazság és igazlelkűség egy bámulatos hullámát hajtja előre az egész föld színén.

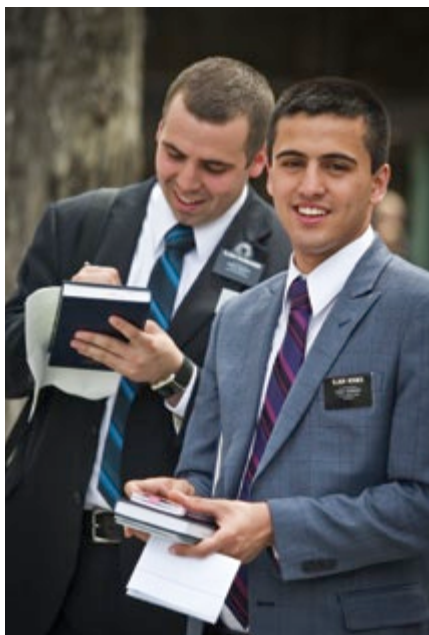
Kedves testvérek, Thomas S. Monson elnökhöz és másokhoz csatlakozva én is méltatásomat fejezem ki azok iránt, akik válaszoltak a próféta felhívására, miszerint több érdemes misszionáriusra van szükség. A földön most egy eddig még nem tapasztalt lelkesedés söpör végig a misszionáriusi munka iránt. Monson elnök tavaly októberi történelmi fontosságú bejelentése óta több ezer elder, nővér és házaspár kapott elhívást, sokan pedig most készülnek erre.¹ Azt kérdezzük tőlünk: „Mit fogtok csinálni ezzel a rengeteg misszionáriussal?” A válasz egyszerű. Azt fogják csinálni, amit a misszionáriusok eddig is csináltak: prédikálni az evangéliumot. A Mindenható Isten gyermekeit fogják megáldani.

Közületek is, fiatal férfiak és fiatal nők, egyre többen fogják meglovagolni ezt a hullámot, miközben igyekeztek érdemesnek lenni a missziós elhívásra. Mindezt az igazság és igazlelkűség hullámaként látjátok. Lehetőségeket láttok arra, hogy e hullám tetejére álljatok.

Ti, tizenévesek, fogadjátok be az új

tananyagot, és tanítsátok egymásnak Jézus Krisztus tanát. Most jött el a ti időtök, hogy felkészüljétek arra, hogy egymást Isten jóságáról tanítsátok.

Fiatal férfiak és nők, az iskolai oktatásotok továbbra is nagyon fontos – nekünk, nektek és Istennek is. Ha a missziótok *után* szeretnétek főiskolára vagy egyetemre járni, akkor – amennyiben ez megvalósítható – javasoljuk, hogy még a missziótok *előtt* jelentkeztek ezekbe az

intézményekbe. Sok felsőoktatási intézmény megenged egy 18–30 hónapos halasztást a leendő misszionáriusok számára. Ez lehetővé teszi nektek eldereknek és nővéreknek, hogy szolgálatotok során ne kelljen aggódnotok amiatt, hogy hol fogjátok folytatni a tanulmányaitokat. Nagyon hálásak vagyunk az oktatási intézmények vezetőinek, akik mindezt lehetővé teszik.

Szülők, tanárok és mások, ti pedig lovagoljátok meg a hullámot, miközben a felnövekvő nemzedékünket arra készítitek fel, hogy érdemesek legyenek a misszionáriusi szolgálatra. Eközben pedig a példaértékű életetek felkelti az érdeklődést a barátaitokban és szomszédaitokban. Álljatok készen válaszolni azoknak, akik megkérdezik tőletek, hogy miért éltek úgy ahogy. Álljatok készen elmagyarázni az általuk bennetek meglátott remény és öröm okát.² Amikor ilyen kérdésekkel szembeszültök, akár azt is mondhatjátok: „Kérdezzük meg a misszionáriusokat! Ők segíthetnek ebben! Ha pedig szeretnéd, ott leszek melletted, miközben a misszionáriusok válaszolnak és tanítanak téged.”

Ti, felnőttek, azáltal lovagoljátok meg a hullámot, hogy segítséget nyújtotok a leendő misszionáriusok lelki, fizikai és anyagi felkészüléséhez. Az aprópénz malacperselybe történő potyogtatása mindennapos rutinná válik majd. Ti, idősebb házaspárok, tervezetek előre arra az időszakra, amikor el tudtok menni misszióba. Nagyon hálásak leszünk a szolgálatotokért. Addig pedig néhányan esetleg a pénzeteket küldhetitek misszióba úgy, hogy hozzájárultok anyagilag az Általános Misszionáriusi Alaphoz, ahogyan azt Monson elnök ma reggel újra javasolta.³

Egyre több kiválasztott férfi és drága házastársa lovagolja meg a hullámot, amikor azt az elhívást kapják, hogy elnököljenek az egyház valamelyik

missziója felett. Az ilyen szolgálatban számos már élő és még meg nem született nemzedék életét fogják formálni. A misszióelnökök rendelkeznek a misszionáriusaik jóléte, biztonsága és sikere iránti felelősség kulcsaival. Miután tanácskozott a missziója területén lévő kerületi- és cövekelnökökkel, mindegyik misszióelnök misszionáriusokat küld szolgálatra egy-egy adott cövek, egyházközség és gyülekezet területére.

A cövekelnökök és püspökök úgy lovagolják meg a hullámot, hogy egyre több időt fordítanak arra, hogy interjút készítsenek a leendő misszionáriusokkal. Ezek a papsági vezetők rendelkeznek az egységükben végzett misszionáriusi munka iránti felelősség kulcsaival, és ők inspirálják az egyháztagokat az ebben való részvételre.

Az egyes egyházközségi tanácsokban szolgáló testvérek is kezdik meglovagolni ezt a hullámot. Ebben a tanácsban van az egyházközségi misszióvezető is.⁴ Kimondottan hozzatok szeretnék szólni: minden egyes egyházközségi misszióvezetőhöz. A püspökötök arra hívták el benneteket, hogy az egyházközségben ti vezessétek a misszionáriusi munkát. Néhányan közületek pedig annyira sikeresek ebben, hogy már segítőtök is elhívtak mellétek. Az egyházközségi tanács többi tagjával együtt ti azonosítjátok be a kevésbé tevékeny egyháztagokat, a részben egyháztag családokat és az érdeklődő szomszédokat. Rendszeresen

találkoztok az ott szolgáló teljes idejű misszionáriusokkal. Javaslatokat tesztek és segítitek a misszionáriusok munkáját. Kérlek benneteket, segítetek nekik, hogy összpontosított és tartalmas tanítási lehetőségekkel tölthessék meg a határidőnaplójukat. Ez az ti felelősségetek. A ti szerepetek létfontosságú, valóban létfontosságú ennek a munkának a sikeréhez. Ha ti hittel és lelkesedéssel lovagoljátok meg ezt a hullámot, akkor mások is így fognak tenni. Egyházközségi misszióvezetőként ti vagytok a kapocs az egyháztagok és a misszionáriusok között ebben az Isten gyermekeinek megmentésére irányuló szent munkában.⁵

A nem a mi hitünket valló kíváncsi barátaink és szomszédaink is meg tudják lovagolni ezt a hullámot. Arra buzdítjuk őket, hogy tartsák meg mindazt, ami jó és igaz az életükben. Továbbá hívjuk őket, hogy kapjanak még többet ebből, különösen abból a dicsőséges igazságból, hogy Isten örökkévaló terve által a családok örökké együtt lehetnek.⁶

Az igazság és igazlelkűség eme hulláma valóban csodálatos. Ezt *nem* ember alkotta. Az Úrtól származik, aki azt mondta: „Annak idejében meg fogom gyorsítani a munkámat.”⁷ Ezt a hullámot egy 193 évvel ezelőtt tett isteni bejelentés táplálja. Csupán hét szóból állt: „Ez az én Szeretett Fiam. Őt hallgasd!”⁸ A Mindenható Isten által mondott e szavak mutatták be a fiatal Joseph Smithet az Úr Jézus Krisztusnak.

Ez a hét szó indította el az Ő evangéliumának visszaállítását. Miért? Azért, mert a mi élő Istenünk egy szerető Isten. Azt akarja, hogy a gyermekei ismerjék meg Őt és Jézus Krisztust, akit elküldött.⁹ És azt akarja, hogy a gyermekei elnyerjék a halhatatlanságot és az örök életet.¹⁰

E dicső célból tanítanak a misszionáriusaink a visszaállításról. Tudják, hogy az Úr mintegy 2000 évvel ezelőtt megalapította az Ő egyházát. A keresztre feszítése és az apostolai halála után, az emberek megváltoztatták az egyházat és a tanát. Aztán több nemzedéknyi lelki sötétség után, és a korábbi próféták jóvendőlései szerint,¹¹ Mennyei Atyánk és Jézus Krisztus visszaállították az egyházat, annak tanát és papsági felhatalmazását. E visszaállítás miatt, a szabaduláshoz és felmagasztosuláshoz szükséges tudás és alapvető szertartások újra elérhetővé váltak az összes ember számára.¹² Végül soron ez a felmagasztosulás teszi lehetővé mindannyiunk számára, hogy családjainkkal Isten és Jézus Krisztus jelenlétében élhessünk örökké.

Nem tudok visszafogottan beszélni a visszaállításról. Ez a történelmi tény egyszerűen lenyűgöző. Elképesztő! Lélegzetelállító! Milyen bámulatos, hogy mennyei hírnökök jöttek el azért, hogy felhatalmazást és erőt adjanak ehhez a munkához.

Örökkévaló Atyánk és Jézus Krisztus több alkalommal is megjelentek Joseph Smith prófétának.¹³ Az Ő irányításuk alatt más mennyei hírnökök is jöttek, mind egy-egy konkrét céllal. Például:

- Moróni felfedte a Mormon könyvét.¹⁴
- Keresztelő János visszaállította az ároni papságot.¹⁵
- Péter, Jakab és János visszaállították a melkisédeki papságot.¹⁶

- Mózes átadta Izráel összegyűjtésének kulcsait.¹⁷
- Éliás átadta az Ábrahámról való tudás kulcsait.¹⁸
- Illés visszaállította a pecsételõ felhatalmazás kulcsait.¹⁹

Továbbá a visszaállítás olyan tudást is hozott, amellyel az õsi szentek is rendelkeztek. Az Úr egy új szentírást is biztosított. A Szent Biblia mellé adta a Mormon könyve: egy másik tanúbizonyosság Jézus Krisztusról című könyvet. Ez a könyv jóvendõléseket, valamint a feltámadott Úrnak az õsi Amerikában, népe között végzett szolgálata feljegyzéseit tartalmazza. Elmagyarázza Isten nagyszerű boldogságtervét²⁰ – a szabadítás tervét.²¹ A Mormon könyve teljes összhangban áll a Bibliával. Mindkét szent feljegyzés megerõsíti Jézus Krisztus evangéliumának igazságát, valamint az Ő engesztelésének fontosságát.²²

A visszaállítás számos bibliai jóvendõlést is betölt. Például, Ésaías megjóvendõlte, hogy az Úr háza a hegyek

tetején fog felépülni.²³ A mormon pionírok kivonulása a nyugat-amerikai hegyekbe a hit és áldozat beteljesítõ krónikája. Ésaías azt is megjóvendõlte, hogy Isten majd „nagyon csodálatosan” fog cselekedni.²⁴ Ez most töltetik be azon szent munkánk által, hogy misszionáriusok egyre növekvõ seregét hívjuk szolgálatra.

Az Ószövetség tizedről szóló tanításai is visszaállítottak.²⁵ Ennek eredményeként még több tizedfizetõ részesül áldásban az engedelmessége miatt. A visszaállítás szentírásai világossá teszik a Melkisédekre való utalásokat.²⁶ Azok a jóvendõlések, mely szerint József fája (a Mormon könyve) és Júda fája (a Biblia) egygé válnak Isten kezében, szintén betöltettek.²⁷

A visszaállítás érthetõbbé teszi az Újszövetség szentírásait is. A halottakért való keresztelésre utaló részeket most már jobban értjük.²⁸ Az elhunyt õseinkért most már világszerte 141 templomban végeznek helyettes általi szertartásokat. Nincs más mód arra, hogy szabadítást kínáljunk azon

õseinknek, akik az evangélium ismerete nélkül haltak meg.²⁹ A Jelenések könyvét írõ János látomása, mely során látott egy „angyalt az ég közepén repülni, a kinél vala az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse”, megjóvendõlte Moróni angyal és a Mormon könyve küldetését.³⁰

A Mormon könyve a visszaállítás középpontjában áll. Az Úr utasítása alatt íródott, maradt fenn és került átadásra. „Isten ajándéka és hatalma által”³¹ lett lefordítva. A Tan és a szövetségek könyve számos további kinyilatkoztatást tartalmaz, melyeket Joseph Smith próféta kapott. Általa több oldal szentírást kaptunk, mint bármely más prófétától. Egy valószínûleg szomorú pillanatában azt mondta az Illinois állambeli Nauvooban lévõ szenteknek: „Soha nem mondtam azt nektek, hogy tökéletes vagyok; a kinyilatkoztatásokban azonban, amit tanítottam nektek, semmilyen tévedés nincsen.”³²

Az egyháztagok és misszionáriusok együtt hívnak mindenkit, hogy tanuljon Istenrõl, Jézus Krisztusról és az Ő evangéliumáról. Minden érdeklõdõ ember õszinte és buzgó imában kérjen megerõsítést arra, hogy mindezek a dolgok igazak. Az igazság pedig a Szentlélek hatalma által kinyilvánítatik.³³

Hálás vagyok Istennek és Fiának, Jézus Krisztusnak a visszaállításért, valamint annak erejéért, mely az igazság és igazlelkûség egy bámulatos hullámát hajtja elõre az egész föld színén. Lovagoljuk meg mindannyian ezt a hullámot, és tegyünk eleget az Úr azon parancsolatának, hogy vigyük el az evangéliumot „minden nemzetnek, és nemzetségnek, és nyelvnek és népnek”³⁴. Ezért imádkozom, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Thomas S. Monson: Üdvözlünk benneteket a konferencián! *Liahóna*, 2012. nov. 4–5.

Robert D. Hales elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

2. Lásd 1 Péter 3:15.
3. Thomas S. Monson: Most, hogy újra összegyűlünk. *Liahóna*, 2011. máj. 6.
4. Lásd 2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása* [2010]. 5.1.
5. Hálások vagyunk azokért a szentekért, akik őszintén törekednek saját életük megszentelésére. Próbálnak még szentebbé válni. Ők „először Isten királyságának a felépítésére töreked[nek], és az ő igazlelkűségének megalapozására” (Joseph Smith Fordítás, Máté 6:38; lásd még Máté 6:33).
6. Lásd Családunk együtt élhet örökre. *Himnuszok*, 190. sz. Ennek további tisztázása a Tan és a szövetségek 132:7, 19-ben található.
7. Tan és a szövetségek 88:73.
8. Joseph Smith története 1:17.
9. Lásd János 17:3.
10. Lásd Mózes 1:39.
11. Lásd Máté 17:11; Cselekedetek 3:20–21; Efézusbeliek 1:10; 2 Nefi 30:8; Tan és a szövetségek 132:40, 45.
12. Lásd 3 Nefi 27:13–14, 21; Tan és a szövetségek 39:6; Hittételek 1:4.
13. Lásd Karl R. Anderson, *The Savior in Kirtland* (2012), 228–43.
14. Lásd Tan és a szövetségek 27:5; lásd még Joseph Smith története 1:33–34.
15. Lásd Tan és a szövetségek 13.
16. Lásd Tan és a szövetségek 20:2–3; 27:12; 128:20; lásd még Larry C. Porter, “Dating the Restoration of the Melchizedek Priesthood,” *Ensign*, June 1979, 4–10.
17. Lásd Tan és a szövetségek 110:11.
18. Lásd Tan és a szövetségek 110:12.
19. Lásd Tan és a szövetségek 110:13–16.
20. Lásd Alma 42, különösképpen a 8. verset.
21. Lásd például Alma 12:28–30.
22. Lásd például 1 Korinthusbeliek 15:22; Alma 34:9.
23. Lásd Ésaías 2:2.
24. Ésaías 29:14.
25. Lásd 1 Mózes 14:18–20; Malakiás 3:8–10; Tan és a szövetségek 119–120.
26. Lásd 1 Mózes 14:18; Zsoltárok 110:4; lásd még Alma 13:14–18; Tan és a szövetségek 84:14–22.
27. Lásd Ezékiel 37:16, 19; Tan és a szövetségek 27:5.
28. Lásd 1 Korinthusbeliek 15:29; Tan és a szövetségek 128.
29. Lásd Tan és a szövetségek 137:7; 138:31–34.
30. Jelenések 14:6; lásd még Tan és a szövetségek 133:36–39.
31. A Mormon könyve címdala, melyet Moróni írt; Tan és a szövetségek 135:3.
32. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 546.
33. Lásd Moróni 10:4–5.
34. Jelenések 14:6; lásd még 1 Nefi 19:17; Tan és a szövetségek 133:7.

Álljatok rendíthetetlenül a szent helyeken!

Ha engedelmesen és rendíthetetlenül állunk Isten tanát tekintve, akkor szent helyeken állunk, mert az Ő tana szent és nem változik.

Fivérek, megtiszteltetés Isten királyi papságának viselőivel együtt lenni. Az utolsó napokban élünk, „nehéz idők”¹-ben. Papságviselőkként az a feladatunk, hogy rendíthetetlenül álljunk a hit pajzsával felvértezve az ellenség tüzes nyilaival szemben. Példaképek vagyunk a világ előtt, akik megvédjük Istentől kapott, elidegeníthetetlen jogainkat és szabadságunkat. Megvédelmezzük otthonunkat és családjunkat.

Kilencedikes voltam, és épp visszatértem az első olyan meccsemről a középiskolai baseballcsapatommal, melyet nem a saját városomban játszottunk. Az édesapám megtudta, hogy a buszon, a hazafelé vezető hosszú úton olyan beszédnek és viselkedésnek voltam szem- és fültanúja, amely nem állt összhangban az evangélium normáival. Hivatásos művész lévén leült, és rajzolt egy lovagot – egy harcost, aki kastélyokat és birodalmakat képes védelmezni.

Miközben rajzolt és olvasott a szentírásokból, megtanultam, hogyan legyek hithű papságviselő, aki

megvédi Isten királyságát és kiáll érte. Ehhez Pál apostol szavai adtak útmutatást:

„Annakokáért vegyétek föl az Istennek minden fegyverét, hogy ellentállhassatok ama gonosz napon, és mindeneket elvégezvén megállhassatok.

Álljatok hát elő, körül övezvén derekatokat igazlelkűséggel, és felöltözvén az igazságnak mellvasába,

És felsarúzván lábaitokat a békeség evangéliomának készségével; Mindezekhez fölvevén a hitnek paizsát, a melylyel ama gonosznak minden tüzes nyilát megolthatjátok; Az idvesség sisakját is fölvegyétek, és a Léleknek kardját, a mely az Isten beszéde”².

Fivérek, ha hűek vagyunk a papságban, ezt a fegyverzetet ajándékba kapjuk Istentől. Szükségünk van erre a fegyverzetre!

Fiatal férfiak, apáitok és nagyapáitok soha nem voltak olyan kísértéseknek kitéve, amilyenekkel ti rendszeresen szembesültök. Az utolsó napokban éltek. Ha az édesapátok bajt

akart magának, keresnie kellett. Már nem így van! Ma a kísértés talál meg titeket! Kérlek, ne feledjétek ezt! Sátán magának akar benneteket, a bűn pedig az ajtó előtt leselkedik.³ Hogyan fogtok ellenállni agresszív taktikáinak? Vegyétek magatokra Isten teljes fegyverzetét!

Hadd tanítsak nektek egy másik személyes élményemből:

1982 januárjában a utahi Provóban a BYU campusán beszéltem egy áhítaton. Arra buzdítottam a tanulókat, hogy képzeljék el, hogy az egyház pont itt, az emelvény egyik oldalán van, a világ pedig csak néhány méterre, a másik oldalán. Ez jelképezte azt a „nagyon rövid távolságot a között, ahol a világ volt és ahol az egyház állt”, amikor én voltam egyetemista. Majd 30 évvel később ott állva a tanulók előtt ugyanúgy felemeltem a kezem és ezt mondtam: „A világ jócskán eltávolodott; [elutazott; már nem is látni;] sokkal de sokkal messzebb ment, ki, egészen ebből az [épületből], a világ minden táján. [...] Amit nekünk, a gyermekeinknek és az unokáinknak észben kell tartanunk, az az, hogy bár az egyház állandó marad, [még mindig itt van,] a világ folyamatosan mozgásban van, így ez a szakadék egyre csak nagyobb lesz. [...] Legyetek ezért nagyon óvatosak! Ha a tetteiteket és az egyház normáit az alapján ítéletek meg, ahol a világ áll és ahová tart, meglátjátok, nem ott lesztek, ahol lennetek kellene.”⁴

Akkor még el sem tudtam képzelni, hogy milyen messzire és milyen gyorsan fog eltávolodni a világ az Isten által adott tantól, tantételektől és parancsolatoktól; lehetetlen volt felfogni. Krisztus és az Ő egyháza normái azonban nem mozdultak el. Azt mondta, hogy „az igazság örökön-örökké megmarad”⁵. Amikor ezt megértjük és elfogadjuk, felkészültek

vagyunk rá, hogy szembenézzünk a társadalmi nyomással, a gúnnyal és akár a diszkriminációval is, mely a világtól és a magukat barátoknak nevezőktől érkezik.

A legtöbben ismerünk olyat, aki ezt mondja: „Ha a barátom akarsz lenni, el kell fogadnod az én értékrendemet.” Egy igaz barát nem kéri tőlünk, hogy válasszunk az evangélium és a barátsága között. Pál szavaival élve: „... ezeket kerüld”⁶. Az igaz barát támogat bennünket, hogy maradjunk a szoros és keskeny ösvényen.

Ha a szövetségek, parancsolatok és szertartások evangéliumi ösvényén maradunk, az megvéd és felkészít bennünket, hogy Isten munkáját végezzük ezen a világon. Amikor engedelmességek a Bölcsesség szavának, önrendelkezésünk védett marad az olyan függőséget okozó szerektől,

mint az alkohol, a drogok és a dohánytermékek. Ha fizetjük a tizedünket, tanulmányozzuk a szentírásokat, megkeresztelkedünk és konfirmálunk, a Szentlélek állandó társaságára méltón élünk, érdemesen veszünk az úrvacsorából, engedelmeskedünk az erkölcsi tisztaság törvényének, felkészülünk rá és elnyerjük a melkisédeki papságot, valamint szent szövetségeket kötünk a templomban, akkor felkészültek leszünk a szolgálatra.

A templomban felkészülünk és megígérjük, hogy a felajánlás törvénye szerint fogunk élni. A rátermett fiatal férfiak már a missziós elhívásra való készüléskor elkezdnek e törvény szerint élni: életük első éveiből tizedet ajánlanak fel az Úr teljes idejű szolgálatában. Ez az áldozat megerősíti őket, hogy az élet legfőbb szövetsége felé haladjanak – sokak számára ez a

templomi pecsételést és egy örökkévaló család alapítását jelenti.

Miközben előrehaladunk a szűk és keskeny ösvényen, egyre növekvő lelki erőt fejlesztünk ki magunkban ahhoz, hogy önrendelkezésünket arra használjuk, hogy önmagunkért cselekedjünk. Ezt a növekedést mind a fiatal férfiak, mind a fiatal nők számára elősegíti az, amikor az új online tananyag, a *Jöjj, kövess engem* által tanulják a tant és megosztják a bizonyosságukat.

Ezenkívül használjátok az önrendelkezéseket arra is, hogy fejlesszitek magatokat. Miközben felfedezitek ajándékaitokat és tehetségeiteket, ne feledjétek, hogy szüleitek és mentoreitok segíthetnek nektek, de nektek

kell engednetek, hogy a Lélek vezessen titeket. Válasszatok és cselekedjétek önmagotok! Belülről fakadjon a motivációtok! Készítsetek tervet az életetekre, belefoglalva az oktatást és a szakmai képzést! Fedezétek fel érdeklődési köreiteket és készségeiteket! Dolgozzatok és váljatok önellátóvá! Tűzzetek ki célokat; javítsátok ki a hibáitokat; szerezzetek tapasztalatokat; és fejezzétek be, amit elkezdtetek!

Az út során vegyetek részt a családi, kvórum-, osztály- és összevont közös tevékenységeken! Élvezzétek a közös, építő szórakozást! Ezen élmények során értékelni és becsülni fogjátok egymás lelki ajándékait, valamint Isten fiainak és lányainak örökkévaló,

egymást kiegészítő természetét.

Mindenekfelett pedig higgyetek a Szabadítóban! Ne féljétek! Miközben szorgalmasan az evangélium szerint élünk, megerősödünk az Úrban. Az Ő erejével képesek vagyunk elutasítani az antikrisztust, aki azt mondja: „Egyél, igyál és vigadj”, Isten úgyis „igazol... majd egy kis bűn elkövetésében; ...nincs ebben bántás; ...hiszen holnap meghalunk”⁷. Az Úr erejével képesek vagyunk ellenállni bármely filozófiának vagy hitvallásnak, mely tagadja a Szabadítót és ellentmond a boldogság nagyszerű, örökkévaló tervének, mely Isten minden gyermeke számára készített.

Nem kaptunk rá felhatalmazást, hogy kialakdjuk ennek az örökkévaló tervnek a feltételeit. Emlékezzetek Nehémiásra, aki azt a feladatot kapta, hogy építsen egy falat, mellyel megvédi Jeruzsálemet. Voltak, akik azt akarták, hogy jöjjön le és adja alább, de Nehémiás visszautasította ezt. Nem volt türelmetlen másokkal, egyszerűen elmagyarázta: „Nagy dolgot cselekszem én, azért nem mehetek alá; megszűnnék e munka...”⁸

Néha villámhárítókká válunk, és úgymond „rajtunk vezetik le mások a feszültséget”, amiért ragaszkodunk Isten normáihoz és az Ő munkáját végezzük. Bizonyosságomat teszem arról, hogy nem kell félnünk, ha az Ő tanában vetjük meg a lábunkat. Félreérthetnek és kritizálhatnak bennünket, talán még hamis vádakkal is illethetnek, de soha nem vagyunk egyedül. Szabadítónk „útált és az emberektől elhagyott volt”⁹. Szent kiváltságunk, hogy Őmellette állhatunk!

Ironikus módon a rendíthetetlenség néha pont azt jelenti, hogy elkerüljük, sőt, elmenekülünk a világtól. A Szabadító kijelentette: „Távozz tőlem, Sátán”¹⁰. Az egyiptomi József elszaladt Pótifár feleségének csábítása elől,¹¹

Lehi pedig elhagyta Jeruzsálemet, és a vadonba vitte a családját.¹²

Legyetek biztosak benne, hogy minden előttünk élt próféta rendíthetetlenül állt a saját korában:

Nefi elvégezte az Úr különleges munkáját annak ellenére, hogy Sátán gyötörte, a fivérei, Lámán és Lemuel pedig üldözték őt.¹³

Abinádi tanúbizonyoságot tett Krisztusról a gyanakvás, megvetés és a rá váró biztos halál ellenére.¹⁴

A 2000 ifjú harcos megvédte családját azok ellen, akik megvetették az evangélium értékeit.¹⁵

Moróni a magasba emelte a szabadság zászlaját, hogy megvédje népe családjait és vallási szabadságát.¹⁶

Sámuel a falon állva prófétált Krisztus eljövételéről, a rá irányuló kő- és nyílzápor ellenére is.¹⁷

Joseph Smith próféta visszaállította a Szabadító evangéliumát, vérével pecsételve meg a biznyságát.¹⁸

A mormon pionírok pedig rendíthetetlenül álltak a rettenetes ellenségeskedés és nehézség dacára, egy prófétát követve nyugatra haladó hatalmas utazásuk és ottani letelepedésük során.

Isten e nagyszerű szolgálói és szentjei képesek voltak rendíthetetlenül állni, mert a Szabadító mellett álltak. Gondoljátok át, hogyan állt a Szabadító rendíthetetlenül:

Fiatal férfiként Jézus az Atyja dolgaival foglalatzkodott, és a templomban a tanult embereknek prédikálta az evangéliumot.¹⁹ Szolgálatá során papsági munkát végzett: tanított, gyógyított, szolgált, megáldott és felemelt másokat. A megfelelő helyzetekben bátran kiállt a gonosz ellen, még a templomot is megtisztította.²⁰ Továbbá kiállt az igazságért, akár szavakkal, akár méltóságteljes hallgatással. Amikor a főpapok megvádolták Kajafás előtt, Jézus bölcsen és bátran megtagadta, hogy az igaztalan vádakra

válaszoljon, és megőrizte békéjét.²¹

Szabadítónk és Megváltónk a Gecsemáné kertben nem rettent vissza attól, hogy kiigya az engesztelés keserű poharát.²² A kereszten újra szentvedett, hogy megtegye Atyja akaratát, mígnem végre azt mondhatta: „Elvégeztetett!”²³ Kitartott mindvégig. Mivel Szabadítónk tökéletesen engedelmes volt a rendíthetetlenségben, Mennyei Atyánk kijelentette: „Íme, ez az én Szeretett Fiam, akiben én gyönyörködöm, akiben megdicsőítettem a nevemet.”²⁴

Szeretett fiatal és idősebb papságviselő testvéreim, dicsőítsük Isten nevét azáltal, hogy rendíthetetlenül állunk Szabadítónkkal, Jézus Krisztussal! Különleges tanúbizonyoságot teszem arról, hogy Ő él, és „szent elhívással hív[tak] el”²⁵ minket, hogy részt vegyünk a munkájában. „Álljatok tehát szent helyeken, és ne mozduljatok el”²⁶. Ha engedelmesen és rendíthetetlenül állunk Isten tanát tekintve, akkor szent helyeken állunk, mert az Ő tana szent és nem változik napjaink társadalmi és politikai szeleiben. Pál apostolhoz hasonlóan azt mondom nektek: „Vigyázzatok, álljatok meg

a hitben, [viselkedjeteK úgy, mint a] férfiak, és legyetek erősek!”²⁷ Ez az én buzgó imám számotokra, Jézus Krisztus szent nevében, amen. ■

JEGYZETEK

- 2 Timótheus 3:1.
- Efézusbeliek 6:13–17; kiemelés hozzáadva.
- Lásd Mózes 5:23.
- Robert D. Hales, “This Is the Way; and There Is None Other Way,” in *Brigham Young University 1981–82 Speeches* (1982), 3–4; available at speeches.byu.edu.
- Tan és a szövetségek 1:39; kiemelés hozzáadva.
- 2 Timótheus 3:5.
- 2 Nefi 28:8.
- Nehémiás 6:3.
- Ésaiás 53:3; Móziás 14:3.
- Lukács 4:8.
- Lásd 1 Mózes 39:7–12.
- Lásd 1 Nefi 2.
- Lásd például 1 Nefi 18.
- Lásd Móziás 11–17.
- Lásd Alma 53, 56–58.
- Lásd Alma 46:11–13.
- Lásd Hélamán 13–16.
- Lásd Tan és a szövetségek 135.
- Lásd Lukács 2:46–49.
- Lásd Máté 21:12–13.
- Lásd Máté 26:57, 59–63.
- Lásd Tan és a szövetségek 19:16–19.
- János 19:30.
- 3 Nefi 11:7.
- Alma 13:3; lásd még 2 Timótheus 1:9.
- Tan és a szövetségek 87:8.
- 1 Korinthusbeliek 16:13.

Tad R. Callister elder
a Hetvenek Elnökségének tagja

A papság hatalma a fiúban

A fiúban lévő papság legalább olyan erőteljes, mint a férfiban lévő papság, ha igazlelkűen gyakorolják.

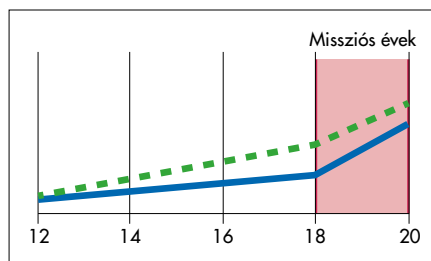
Adédnagyapám, George F. Richards, 1878-ban 17 éves volt. Ahogy akkoriban szokás volt, addigra már elrendelték elderré. Egyik vasárnap az édesanyja heves fájdalomra panaszkodott. Mivel az édesapja nem volt elérhető, megkérték a püspököt és néhány másik papságviselőt, hogy adjanak neki egy áldást, ám a fájdalom nem múlt el. Ezután édesanyja George-hoz fordult, és megkérte, hogy helyezze kezeit a fejére. George ezt írta a naplójába: „Az édesanyám szenvedése felett könnyezve és egy olyan szolgálat előtt állva, amelyet még soha azelőtt nem végeztem, visszavontam egy másik szobába, ahol sírva imádkoztam.”

Miután megnyugodott, kezeit édesanyja fejére helyezte, és adott neki egy nagyon egyszerű áldást. Később megjegyezte: „A kezeim még édesanyám fején voltak, amikor egyszerre abbahagyta a nyöszörgést és megszűntek a fájdalmai.” Ezután a következő, mély éleslátásról tanúskodó megfigyelést jegyezte le a naplójába. Azt mondta, mindig is úgy érezte, hogy a püspök áldása nem azért nem mulasztotta el az édesanyja fájdalmát, mert az Úr nem tisztelte a püspök áldását, hanem

azért, mert az Úr ezt az áldást egy fiúnak tartogatta, hogy megtanítsa neki, hogy a fiúban lévő papság legalább olyan erőteljes, mint a férfiban lévő papság, ha igazlelkűen gyakorolják.

Ma este erről a hatalomról szeretnék beszélni. Habár a diakónusok kvórumának elnökeire fogok utalni, az említett tantételek minden ároni papságot viselő fiatalra és a vezetőikre is érvényes, beleértve a tanítók kvórumának elnökeit és a papok kvóruma elnökeinek segédjeit.

Amíg misszióelnökként szolgáltam, megfigyeltem, hogy drámai növekedés történik a fiatal férfiak lelkeségében és vezetői képességeiben a missziós éveik alatt. Ha mennyiségileg ki tudnánk fejezni e tulajdonságokat az ároni papsági és missziós éveikre lebontva, akkor talán olyasmi eredményt

Lelkiség és vezetőség

kapnánk, mint amit az ezen a grafikonon látható kék vonal mutat. Szerintem legalább három kulcsfontosságú tényező játszik szerepet a missziós évek során bekövetkező növekedésben: (1) úgy bízunk ezekben a fiatal férfiban, mint soha azelőtt; (2) magas, de szeretettel teli elvárásokat támasztunk velük szemben; és (3) képezzük, majd még tovább képezzük őket, hogy kiválóan eleget tudjanak tenni ezeknek az elvárásoknak.

Nagyon helyénvalóan feltehetné valaki a kérdést: „Miért ne alkalmazhatnánk ugyanezen tantételeket a diakónusok kvórumának elnökeinél? Ha ezt tennénk, a növekedés sokkal korábban kezdődne, és inkább úgy nézne ki, mint a grafikonon zöld vonala. Egy pillanatig hadd beszéljek arról, hogy e jellemzők miként vonatkozhatnak a diakónusok kvórumának elnökére.

Először – bízom. Nagy felelősséget bízhatunk a diakónusok kvórumának elnökére. Az Úr is ezt tette, amit jól szemléltet, hogy hajlandó kulcsokat adni nekik – jogot arra, hogy elnököljenek a kvórumuk felett, és irányítsák annak munkáját. E bízom bizonyítékául a diakónusok kvórumának elnökét kinyilatkoztatás útján hívjuk el, nem csupán kor vagy bármilyen más tényező alapján. Eme egyház minden vezetőjének – beleértve a diakónusok kvórumának elnökét – joga van tudni, és tudnia kell, hogy kinyilatkoztatás útján hívták el. E bizonyosság segít neki tudni, hogy Isten mind bízik benne, mind pedig támogatja őt.

A második és harmadik jellemzők összefüggnek – a magas elvárások és az azok megvalósításához szükséges képzés. Fontos leckét tanultam a missziós mezőn: a misszionáriusok vagy felemelkednek a misszióelnök elvárásának szintjéhez, vagy lealacsonyodnak ahhoz. Így van ez a diakónusok kvórumának elnökével is. Ha csupán azt

várják el tőle, hogy levezesse a kvórumgyűlést és eljárjon a püspökségi ifjúsági bizottsági gyűlésekre, akkor csupán ezt fogja tenni. De ti, vezetők, nagyszerűbb jövőképet is tárhattok eléjük – az Úr jövőképét. És miért olyan fontos a jövőkép? Mert a tágabb jövőkép nagyobb motivációt eredményez.

Ebben az egyházban minden elhívás velejárója a kinyilatkoztatás elnyerésére való jog. Ezért e diakónusok kvóruma elnököknek tudniuk kell, hogy joguk van kinyilatkoztatást kapni arra, kit javasoljanak tanácsosuknak; joguk van kinyilatkoztatást kapni az elveszettek megmentésére; és joguk van kinyilatkoztatást kapni abban, hogy képezzék a kvórumtagokat a kötelességeikben.

Egy bölcs vezető megtanítja a diakónusok kvóruma elnökének azokat

a tantételeket, amelyek segítségével lesznek a kinyilatkoztatások elnyerésében. Megtaníthatja neki az Úr egyértelmű ígérését: „Ha kértek, akkor kinyilatkoztatást kinyilatkoztatásra... kaptok” (T&S 42:61). Az Úr bőkezűen osztogatja a kinyilatkoztatásokat. Hát nem erre emlékeztette Joseph Smith és Oliver Cowderyt is, amikor azt mondta: „...amilyen gyakran kérdeztél, utasítást kaptál a Lelkemtől” (T&S 6:14)? Ez igaz a diakónusok kvórumának elnökei esetében is. Az Úr szeret benneteket, és szeretné kinyilatkoztatni számotokra a gondolatát és az akaratát. El tudjátok képzelni, hogy az Úr olyan problémába botlik, amit nem tud megoldani? Én nem. Mivel jogosultak vagytok a kinyilatkoztatásra, Ő segíthet minden olyan problémát megoldanotok, mellyel kvórumotok elnökeként találkoztok, ha kérietek a segítségét.

Ti, csodálatos vezetők, megtaníthatjátok a diakónusok kvóruma elnökének, hogy a kinyilatkoztatás nem helyettesíti a kemény munkát és a házi feladatot. Henry B. Eyring elnök egyszer megkérdezte Harold B. Lee elnöktől: „Hogyan kaphatok kinyilatkoztatást?” Lee elnök így válaszolt: „Ha szeretnél kinyilatkoztatást kapni, végezd el a házi feladatodat!”¹ A bölcs vezető megbeszélheti a diakónusok

kvórumának elnökével, hogy milyen lelki házi feladatokat végezhet az arravaló felkészüléshez, hogy tudja, kiket javasoljon tanácsosainak. Lehet, hogy fel kell tennie és meg kell válaszolnia olyan kérdéseket, mint: Ki lenne jó példa, aki fel tudná emelni a többi fiút? Vagy ki lenne fogékony a különleges kihívásokkal küzdők szükségleteire?

Végül pedig e bölcs vezető megtaníthatja neki, hogyan ismerje fel és kövesse az érkező kinyilatkoztatást. Mozgalmas, rohanó világban élünk, ahol megszokottak a vakító fények és a dübörgő hangszórók. Ennek a fiatal férfinak azonban tudnia kell, hogy ez a világ útja, nem pedig az Úré. A Szabadító egy jászol viszonylagos névtelenségében született; minden idők legnagyobb és legpáratlanabb tettét egy csendes kertben vitte véghez; Joseph pedig egy liget magányában részesült az első látomásban. Isten válaszai a szelíd, halk hang által érkeznek – békét hozó vagy vigasztaló, jó cselekedetekre ösztönző, felvilágosító érzésekkel –, olykor apró gondolatcsírákkal, melyek, ha megbecsüljük és tápláljuk azokat, lelki cédrusfenyőkké nőhetnek. Néha e benyomások vagy gondolatok arra ösztönözhetik a diakónusok kvórumának elnökét, hogy olyan fiatal férfit javasoljon tanácsosának vagy

egy megbízás elvégzésére, aki jelenleg kevésbé tevékeny.

Évekkel ezelőtt cövekelnökségként arra éreztünk késztetést, hogy elhívjunk egy jóra való férfit cövekérnoknak. Akkoriban nehézséget okozott neki, hogy rendszeresen járjon az egyházba. Tudtuk azonban, hogy ha elfogadja az elhívást, nagyszerű munkát fog végezni.

Elé terjesztettük az elhívást, ő azonban így válaszolt: „Nem, nem hiszem, hogy el tudom vállalni.”

Ekkor a következő benyomásom támadt. Ezt mondtam: „Nos, akkor azt hiszem, a Glendale Cöveknek nem lesz cövekérnoka.”

„Hogy érti ezt? – kérdezte döbbenetben. – Muszáj, hogy legyen egy cövekérnok.”

Így feleltem: „Azt szeretnéd, hogy valaki mást hívjunk el cövekérnoknak, amikor az Úr azt a sugalmazást adta, hogy téged hívjunk el?”

„Jól van – válaszolta –, elvállalom.”

És így is lett. Nem csupán sok férfi, hanem sok fiú is reagálni fog a hívásra, amikor tudják, hogy az Úr hívja el őket, és hogy az Úrnak szüksége van rájuk.

Ezután elmondhatjátok ennek a diakónusok kvóruma elnökének, hogy az Úr egyik elvárása velem szemben az, hogy mentse meg az elvesztettet – kevésbé tevékeny és nem egyháztagot egyaránt. Az Úr a következő kifejezésekkel jelentette ki küldetésének lényegét: „Mert az embernek Fia azért jött, hogy megtartsa, a mi elveszett vala” (Máté 18:11). Ha a Szabadítónak elsődleges fontosságú, hogy megmentse az elvesztettet, ha Thomas S. Monson elnöknek is elsődleges fontosságú, hogy ezt tegye – ahogyan azt egész élete tükrözi –, nem kellene-e hát, hogy minden vezető prioritása is ez legyen, és minden diakónusok kvórumának elnöke is hasonlóképpen tegyen? Szólgálatunk központi részeként vezetőségünk alapjául ama égető, ösztönző,

lankadatlan elszántságnak kell szolgálnia, hogy megkeressük azokat, akik elvesztettek, és visszahozzuk őket.

Egy fiatal férfi, akit meglátogattak a kvórumtársai, ezt mondta: „Nagyon meglepődtem, amikor... megjelentek harmincan a házuknál. [...] Most már vágyat érzek arra, hogy elmenjek az egyházba.” Hogyan tudna egy fiatal ellenállni az ilyen szeretetnek és figyelemnek?

Nagy örömmel tölt el, amikor hallok azon diakónusok kvóruma elnökeinek történeteit, akik látják a jövőképet, és időnként ők tanítanak a kvórumgyűlések egészén vagy egy részén. Jó pár héttel ezelőtt részt vettem egy diakónusok kvóruma órában. Az egyik 12 éves fiú 25 perces leckét tanított az engesztelésről. Azzal kezdte, hogy megkérdezte diakónustársaitól, hogy szerintük mi az engesztelés. Ezután megosztott néhány jelentőségeltjes szentírást, majd elgondolkodtató kérdéseket tett fel, amelyekre a többiek válaszoltak. Amikor azonban rájött, hogy több ideje van, mint amennyi leckével készült, volt annyi lélekjelenléte – és talán az édesapja is felkészítette őt erre előre –, hogy megkérdezze a jelenlévő vezetőket, tőlük miket kérdeztek az engeszteléssel kapcsolatban a missziójukon, és ők mit válaszoltak azokra a kérdésekre. Ezután a bizonyosságával zárta a leckét. Csodálattal hallgattam. Ezt gondoltam: „Nem emlékszem, hogy valaha is én tanítottam volna egy lecke jelentős részét ároni pap koromban.” Felelhetjük a léceket és a jövőképet e fiatal férfiaknak, ők pedig reagálni fognak rá.

Ti, vezetők, akkor emelitek fel legjobban e diakónusok kvóruma elnököket, amikor engeditek, hogy ők vezessenek, ti pedig kiléptek a

reflektorfényből. Nem akkor magasztaljátok fel legjobban az elhívásokat, amikor ti nagyszerű leckét tanítotok, hanem amikor segítetek nekik nagyszerű leckét tanítaniuk; nem akkor, amikor ti megmentitek az egyet, hanem amikor segítetek nekik ezt tenni.

Egy régi mondás szerint: ne hagyj, hogy benned rekedt dalokkal távozz e világról. Hasonlóképpen azt mondanám nektek, felnőtt vezetőknek, hogy ne hagyjátok, hogy belétek rekedt vezetői készségekkel mentsenek fel benneteket. Minden lehetőséget ragadjatok meg arra, hogy tanítsátok a fiataljainkat; tanítsátok meg nekik, hogyan készítsenek napirendet, hogyan vezessenek gyűléseket méltóságteljesen és barátságos hangvételűen, hogyan mentsek meg az egyet, hogyan készítsenek elő és adjanak le sugalmazott leckét, és hogyan kapjanak kinyilatkoztatást. Ez lesz a sikeretek mércéje – a vezetés és lelkiesség öröksége, melyet e fiatal férfiak szívébe és elméjébe vésztetek.

Ha ti, diakónusok kvóruma elnökei, felmagasztaljátok az elhívásokat, akkor már most eszközök lesztek Isten kezében, hiszen a fiúban lévő papság legalább olyan erőteljes, mint a férfiban lévő papság, ha igazlelkűen gyakorolják. És akkor, amikor templomi szövetségeket kötök, és misszionáriusok és az egyház jövőbeli vezetői lesztek, tudni fogjátok, hogyan kapjatok kinyilatkoztatást, hogyan mentsetek meg az egyet, és hogyan tanítsátok hatalommal és felhatalmazással a királyság tanát. Akkor váltok nemesi születési joggal rendelkező ifjúsággá. Erről teszem bizonyosságomat Jézus Krisztus nevében, aki a világ Szabadítója és Megváltója, ámen. ■

JEGYZET

1. In Henry B. Eyring, “Waiting upon the Lord,” in *Brigham Young University 1990–91 Devotional and Fireside Speeches* (1991), 17.

David L. Beck
a Fiatal Férfiak általános elnöke

A szolgálatra irányuló szent kötelességetek

Abban a pillanatban megkaptátok a szolgálat hatalmát, felhatalmazását és szent kötelességét, ahogy elrendeltek titeket a papságba.

A szolgálat öröme

Ároni papságbeli fiatal férfiak, Isten szeretett fiai vagytok, aki nagyszerű munkát bízott rátok! Ahhoz, hogy el tudjátok végezni, eleget kell tennetek a mások szolgálatára irányuló szent kötelességeteknek.¹

Tudjátok, mit jelent másokat szolgálni? Gondolkodjatok el ezen a kérdésen, mialatt mesélek nektek egy Chy Johnson nevű lányról.

Amikor Chy tavaly elkezdte a középiskolát, durva és ostoba kegyetlenkedés céltáblája lett. Amikor bement az osztályba, gorombán bántak vele, lökdösték, csúfolták – néhány diáktársa még szeméttel is megdobálta. Valószínűleg már ti is láttatok hasonlót a ti iskolátokban.

Túl sokan vannak, akik számára a tizenéves kor a magány és a félelem időszaka. De ennek nem kell így lennie! Chy szerencséjére voltak olyan fiatal emberek az iskolájában, akik jól értették, mit jelent másokat szolgálni.

Chy édesanyja a tanároktól kért segítséget a kegyetlenkedés megszüntetéséhez, de az csak tovább folytatódott. Ekkor beszélt Carson Jonesszal,

aki egy áronipapság-viselő, és egyben a focicsapat oszlopos tagja is, középhátvéd volt. Arra kérte, segítsen neki kideríteni, ki áll a bántalmazás hátterében.

Carson biztosította a segítségéről, ám szíve mélyén azt érezte, hogy sokkal többet tudna tenni a gonoszok pusztá beazonosításánál. A Lélek azt súgta neki, hogy segítenie kell Chynak éreznie, hogy szeretik.

Carson megkérte néhány csapattársát, hogy csatlakozzanak hozzá Chy szolgálatában. Ebédidőben mindig odahívták Chyt a saját asztalukhoz. Elkísérték az osztályába, hogy meggyőződjenek a biztonságáról. Nem nagy meglepetés, hogy a focistákkal jó barátságban lévő lányt soha többé nem bántotta senki.

Izgalmas szezonot játszott a focicsapat, de ezek a fiatal férfiak még a veretlenség mámorában sem feledkeztek meg Chyról. Mindig meghívták, hogy a meccs után csatlakozzon a csapathoz a pályán. Chy érezte, hogy szeretik és törődnek vele. Biztonságban érezte magát, és boldog volt.

A focicsapat megnyerte az állami bajnoki címet, de a futballkupánál valami sokkal fontosabb történt az iskolájukban. E fiatal férfiak példája más diákokat is arra ösztönzött, hogy elfogadóbbak és barátságosabbak legyenek. Most már mindannyian sokkal kedvesebben és nagyobb tisztelettel bánnak egymással.

Egy nemzeti hírügynökség tudomást szerzett arról, amit ezek a fiatal emberek tettek, és országsszerte megosztotta a történetüket. Ami

eleinte csupán egyetlen ember szolgálataként indult, végül ezeket indított a példa követésére.

Chy édesanyja „áruhába bújó angyaloknak” nevezi ezeket a fiatal embereket. Carson és barátai nem mulasztják el elmondani, hogy Chy sokkal nagyobb mértékben áldotta meg az ő életüket, mint ők az övét. Ez történik akkor, amikor elvesztek mások szolgálatában: megleltek magukat.² Olyan módokon változtok és növekedtek, ahogyan másképp nem lenne lehetséges. Ezek a fiatal férfiak megtapasztalták a szolgálat örömét, és továbbra is keresik a lehetőségeket mások megáldására. Alig várják, hogy szolgálatukat kiterjesszék az elkövetkező hónapokban, amikor teljes idejű misszionáriusokként fognak szolgálni.³

Szükséglet és kötelesség

Ezernyi Chy Johnson él szerte a világon – olyan emberek, akiknek érezniük kell a Mennyei Atya szeretetét. Ott vannak az iskoláitokban, a kvórumaitokban, vagy akár a családjaitokban. Néhányan azonnal az eszetekbe ötlenek, másoknak kevésbé szembetűnőek a szükségleteik. Jóformán mindenkire, akit csak ismertek, valamiképpen áldást hozhat a szolgálatotok. Az Úr számít rátok, hogy felkaroljátok őket.

Nem kell élsportolónak lennetek ahhoz, hogy másokat szolgáljatok. Abban a pillanatban megkaptátok a szolgálat hatalmát, felhatalmazását és szent kötelességét, ahogy elrendeltek titeket a papságba. James E. Faust elnök ezt tanította: „A papság az emberre ruházott azon felhatalmazás, hogy Isten nevében *szolgáljon*.”⁴ Az ároni papság viseli az angyalok szolgálattételének kulcsait.⁵

Gyermekeinek szeretete során Mennyei Atyátok utat mutat majd nektek, és angyalok lesznek a

segítségükre.⁶ Erőt fogtok kapni életek megáldására és lelkek megmentésére.

Jézus Krisztus a példátok, aki „nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon”⁷. Szolgálni annyit tesz: szeretetet és gondoskodást tanúsítani mások iránt. Azt jelenti, hogy eleget teszünk fizikai és lelki szükségleteiknek. Egyszerűen kifejezve: azt jelenti, hogy megtesszük, amit a Szabadító tenne, ha itt lenne.

Családok

Kezdjétek a saját otthonotokban! Ott végezhetitek a legfontosabb szolgálatotokat.⁸

Szeretnétek elvégezni egy érdekes kísérletet? Legközelebb, amikor édesanyátok valamiféle házkörüli teendőben kéri a segítségeteket, így válaszoljatok: „Köszönöm, hogy megkértél, anya! Nagyon szívesen segítünk!” Aztán figyeljétek a reakcióját. Lehet, hogy néhányatoknak érdemes lenne felfrissíteni az elsősegélynyújtási készségeiteket, mert ezzel sokkal jobb állapotba hozhatjátok. Miután újjáélesztettétek, észrevehető javulást fogtok tapasztalni a vele való kapcsolatotokban, valamint látni fogjátok a Lélek erősebb jelenlétét az otthonotokban.

Ez csupán egy módja a családok

szolgálatának – számtalan további is van. Azzal is szolgáltok, ha kedves szavakkal szóltok családtagjaitokhoz. Azzal is szolgáltok, ha úgy bántok a testvéreitekkel, mint a legjobb barátaitokkal.

És talán ami a legfontosabb, azzal is szolgáltok, ha segítetek édesapátoknak eleget tenni a családok lelki vezetőjeként rá háruló kötelességeinek. Teljes mértékben támogassátok és ösztönözzétek a családi estét, a családi imát és a családi szentírás-tanulmányozást! Tegyétek meg a saját részeteket annak elősegítésére, hogy a Lélek jelen lehessen az otthonotokban! Ez meg fogja erősíteni édesapátokat a szerepkörében, titeket pedig felkészít, hogy egy nap majd ti is apák legyetek. Ha az otthonotokban nincsen apa, akkor még nagyobb szükség van a családban végzett szolgálatokra.

Kvórumok

Kötelesek vagytok a kvórumotokban is szolgálni.

A papság egyre terjed világszerte. Sokan eleget tesznek Monson elnök azon felhívásának, hogy mentsetek meg másokat. Több tevékeny ároni-papság-viselő van napjainkban, mint az egyház eddigi történetében valaha. De még mindig vannak olyanok, akik nem tevékenyek, és akiknek szükségük van rátok.

Tavaly júniusban, amikor új gyülekezetet hoztak létre az indiai Bangalore-ban, a papsági gyűléseken egyetlen fiatal férfi vett részt, az újonnan elrendelt diakónus: Gladwin.

Gladwin a Fiatal Férfiak elnökével és a gyülekezeti elnökkel együtt elkezdte felhívni és otthonukban meglátogatni a kevésbé tevékeny fiatal férfiakat. Nemsokára egy másik fiatal férfi, Samuel is újra elkezdett járni az egyházba.

Gladwin és Samuel hétről hétre felhívták azokat, akik nem voltak ott

a kvórumgyűlésen, és megosztották velük, hogy mit tanultak. A születésnapjukon is felhívták vagy meglátogatták őket. A kevésbé tevékeny fiatal férfiak szép sorban összebarátkoztak velük, és elkezdtek igent mondani a kvórum tevékenységeire és gyűléseire kapott meghívásokra, idővel pedig ők maguk is megkezdték saját szolgálataikat. Ma a gyülekezet minden fiatal férfit tevékeny az egyházban.

A szentírások azt tanítják, hogy az ároni papsági kvórumok üljenek össze tanácskozni és egymást építeni, vagyis felemelni és megerősíteni.⁹ Azzal tudjátok építeni egymást, hogy evangéliumi igazságokat tanítotok, megosztotok lelki élményeket, és bizonyosságot tesztek. A fiatalok tananyaga efféle interakciókra ösztökél a kvórumgyűléseken, de erre csak akkor kerülhet sor, ha a kvórum minden tagja érzi, hogy szeretik és tisztelik. A csúfolódásnak és az ugratásnak nincs semmi keresnivalója a kvórumgyűlésen – különösen akkor, amikor az emberek őszintén beszélnek az érzéseikről. A kvórumelnökségek mutassanak példát abban, hogy a

kvórumgyűlések biztonságos helyszínt nyújtanak mindenkinek a részvételre.

Pál apostol így intett: „Semmi rothadt beszéd a ti szátokból ki ne származzék, hanem csak a mely hasznos a szükséges építésre, hogy áldásos legyen a hallgatóknak.”¹⁰

A papságviselők soha nem használnak közönséges vagy tisztátalan nyelvezetet. Soha nem kicsinyelnek le vagy bántanak meg másokat. Mindig mások építésére és megerősítésére törekcsenek. Egyszerű, de hathatós mód ez a szolgálatra.

Mindig

A szolgálat munkája nem korlátozódik szertartásokra, házitanítói látogatásokra vagy alkalmankénti szolgálati projektekre. Mindig papságviselő férfiak vagyunk – nem csupán vasárnap, és nem csak akkor, amikor fehér ing és nyakkendő van rajtunk. Kötelességünk szolgálni, bárhol legyünk is. A szolgálattétel nem csupán egy elvégzendő tett, hanem igazi valónk meghatározása.

Szolgáljatok mindennap! Mindenütt körülvesznek titeket a lehetőségek

– járjatok nyitott szemmel! Kérjétek az Urat, hogy segítsen nektek felismerni a lehetőségeket! Látni fogjátok, hogy legtöbbször olyan apró, őszinte tettekről lesz szó, amelyek segítenek másoknak Jézus Krisztus követőivé válni.¹¹

Miközben azon igyekeztek, hogy érdemesek legyetek a Lélekre, fel fogjátok ismerni a szolgálatra ösztökélő gondolatokat és érzéseket. Amikor pedig e késztetések szerint cselekedtek, akkor még több hozzájuk hasonlóan lesz részetek, lehetőségeitek és képességetek a szolgálatra pedig gyarapodni és növekedni fog.

Ifjú fivéreim, tanúságomat teszem nektek arról, hogy megkaptátok a nagyszerű ároni papság felhatalmazását és erejét, hogy Isten nevében szolgáljatok.

Bizonyosságot teszem arról, hogy ha így tesztek, eszközzé váltok Isten kezében mások megsegítésére. Életetek gazdagabb és jelentőségtelesebb lesz. Nagyobb erővel tudtok majd ellenállni a gonoszságnak. Igaz boldogságra letek – olyan boldogságra, amelyet csak Jézus Krisztus igaz követői ismernek.

Azért imádkozom, hogy meg tudjátok tapasztalni a szolgálat iránti szent kötelességetek teljesítésének örömét, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Tan és a szövetségek 84:111.
2. Lásd Márk 8:35.
3. Lásd Trent Toone, “Kindness of Arizona High School QB Carson Jones and Teammates Has Gone Viral,” *Deseret News*, Nov. 9, 2012, deseretnews.com/article/865566351/Kindness-of-Arizona-high-school-QB-Carson-Jones-and-teammates-has-gone-viral.html.
4. James E. Faust: Üzenet az unokáimnak. *Liahóna*, 2007. máj. 54.; kiemelés hozzáadva.
5. Lásd Tan és a szövetségek 13:1.
6. Lásd Tan és a szövetségek 84:88.
7. Lásd Máté 20:27–28.
8. Lásd 2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása* (2010). 2.4.5.
9. Lásd Tan és a szövetségek 107:85.
10. Efézusbeliek 4:29.
11. Lásd 2. kézikönyv, 3.2.3.

Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

Négy titulus

Négy olyan titulusról szeretnék beszélni, melyek segíthetnek felismernünk a személyesen betöltött szerepünket Isten örökkévaló tervében, valamint a lehetőségeinket papságviselőként.

Drága fivérem és szeretett barátaim, hálával és örömmel tölt el, hogy itt lehetek veletek. Elismerésem azoknak az apáknak és nagyapáknak, akik magukkal hozták ma fiaikat és unokáikat. Gratulálok nektek is, fiatal férfiak, akik úgy döntöttek, hogy itt lesztek. Ez az a hely, ahol lennetek kell. Remélem, érzitek azt a testvériséget, mely összeköt bennünket, és imádkozom azért, hogy itt, a fivéreitek között idetartozást, támogatást és barátságot érezzetek.

Mi, férfiak, gyakran valamilyen titlussal azonosítjuk magunkat. Sokunknak több is van ebből, melyek mindegyike valami fontosat árul el rólunk. Néhány például a családban betöltött szerepünkre világít rá, úgymint *fiú, fivér, férj és apa*. Más titulusok a világi foglalkozásunkat jellemzik, mint például *orvos, katona* vagy *kétkezi munkás*. Néhány pedig az egyházi elhívásunkra utal.

Ma négy olyan titulusról szeretnék beszélni, mely úgy vélem, az összes papságviselőre vonatkozatható világszerte. Olyan titulusok ezek, melyek segítenek felismernünk a személyesen betöltött szerepünket Isten örökkévaló tervében, valamint a lehetőségeinket

papságviselőként Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában.

Mennyei Atyánk fia

Az egyik titulus, mely mindannyiunkat a legalapvetőbb módon jellemz, a következő: *Mennyei Atyánk fia*. Függetlenül attól, hogy még mik vagyunk vagy mit csinálunk az életben, soha ne feledjük, hogy szó szerint Isten lélekgyermekei vagyunk. Az Ő gyermekei voltunk, mielőtt erre a világra jöttünk volna, és örökké az Ő gyermekei leszünk. Ennek az alapvető igazságnak meg kellene változtatnia azt, ahogyan magunkra, a fivéreinkre és nővéreinkre, valamint magára az életre tekintünk.

Sajnos egyikőnk sem él teljesen mindazon dolgok szerint, melyet ez a titulus kifejez, „mert mindnyájan vétkez[ünk], és szűkölköd[ünk] az Isten dicsősége nélkül”¹.

Időnként csüggesztő lehet, ha tudjuk, mit is jelent Isten fiának lenni, és mégsem tudunk megfelelni annak. Sátán szereti kihasználni ezeket az érzéseket. Ő azt akarja, hogy az isteni lehetőségeitek helyett inkább a bűneitek alapján határozzátok meg önazonosságotokat. Fivérek, ne hallgassatok rá!

Mindannyian láttunk már egy kisgyermeket járni tanulni. Apró lépéseket tesz, és meg-megbotlik. Elesik. Megszidjuk az ilyen próbálkozásai miatt? Hát persze, hogy nem! Van olyan apa, aki megbüntetne egy tipegő kisgyermeket azért, mert megbotlik? Biztatjuk, dicsérvük, örülünk neki, mivel a gyermek minden egyes kis lépéssel egyre inkább a szüleihez hasonlóvá válik.

Nos, fivérem, Isten tökéletességéhez hasonlítva magunkat mi, halandók sem vagyunk többek esetlen és bukdácsoló, tipegő kisgyermekeknél. Szerető Mennyei Atyánk azonban azt szeretné, hogy egyre inkább Hozzá hasonlóvá váljunk, és drága fivérem, ez kell, hogy legyen az örökkévaló célunk is. Isten tudja, hogy nem azonnal fogunk eljutni erre a szintre, hanem lépésenként.

Én nem egy olyan Istenben hiszek, aki csak azért állítana fel szabályokat és parancsolatokat, mert arra vár, hogy elbukjunk, és hogy majd ezért Ő megbüntethessen bennünket. Én egy olyan Mennyei Atyában hiszek, aki szeret bennünket, törődik velünk, és aki örömet leli minden arra irányuló erőfeszítésünkben, hogy egyenesen álljunk és Őfelé haladjunk. Még amikor ele-sünk is, akkor is arra buzdít, hogy ne csüggedjünk – soha ne adjuk fel vagy hagyjunk fel a ránk szabott feladattal –, hanem inkább vegyük a bátorságot, leljünk hitre, és próbálkozzunk tovább.

Mennyei Atyánk segíti az Ő gyermekeit, és gyakran láthatatlan mennyei segítséget küld azoknak, akik arra vágnak, hogy a Szabadítót kövessék.

Jézus Krisztus tanítványa

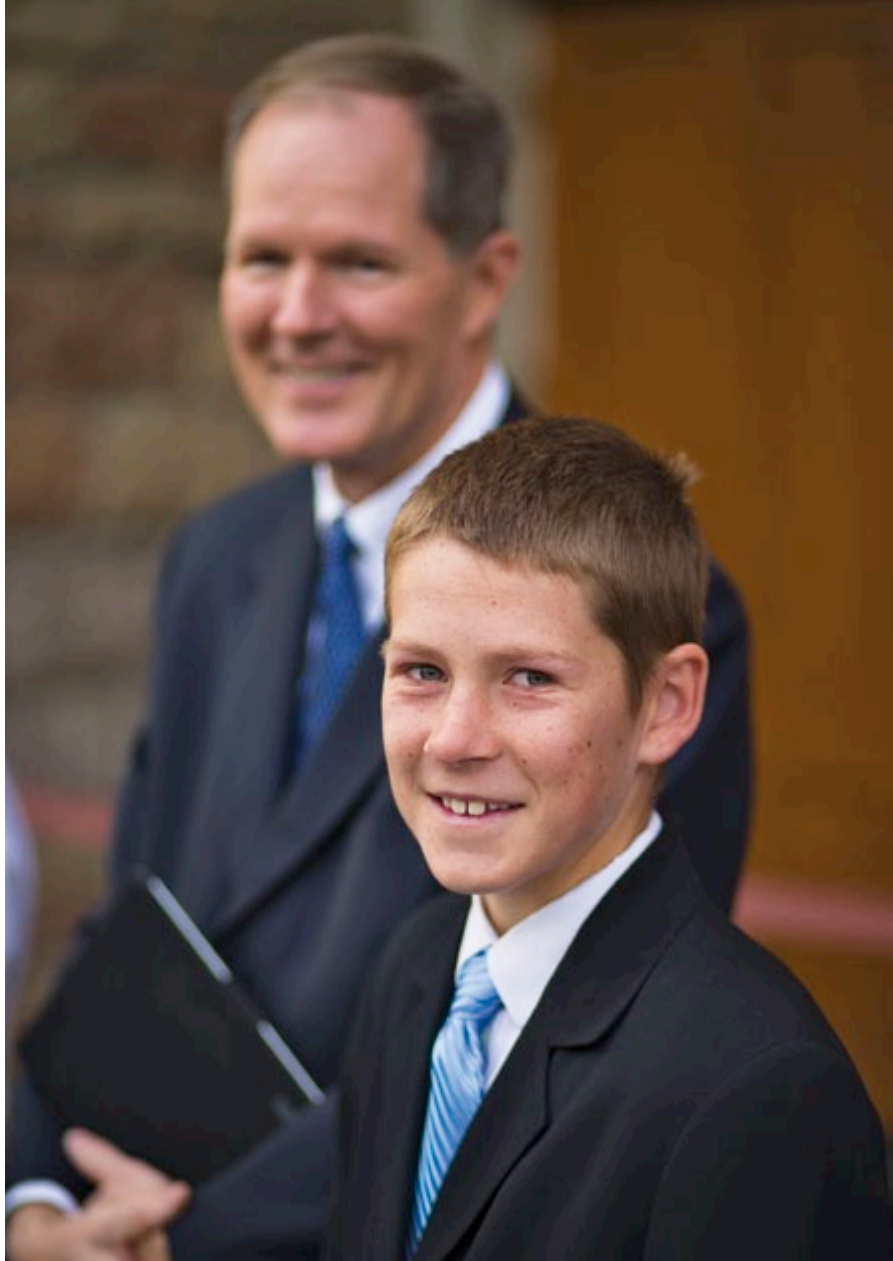
Ez pedig a következő közös titulusunkhoz vezet: mindannyian, akik őszintén törekednek arra, hogy Krisztust kövessék, az Ő *tanítványainak* neveztetnek. Habár felismerjük, hogy

egyikőnk sem tökéletes, ezt a tényt nem használjuk fel kifogásként arra, hogy lealacsonyítsuk az elvárásainkat, hogy ne használjuk ki a kiváltságainkat, hogy halogassuk bűnbánatunk napját, vagy hogy ne akarjunk Mesterünk és Királyunk jobb, tökéletesebb és nemesebb követőivé válni.

Ne feledjétek, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza nem az olyan férfiak és nők számára adatott, akik tökéletesek, vagy akiket nem érnek halandó kísértések, hanem kifejezetten olyanoknak, mint ti vagy én. Az egyház a Megváltónk, az Úr Jézus Krisztus sziklájára építettett,² akinek az engesztelése által megtisztulhatunk, és Isten házanépeinek polgártársaivá³ válhatunk.

Jézus Krisztus engesztelése nélkül az élet egy remény és jövő nélküli zsákutca lenne. Az engeszteléssel viszont egy növekedésről és fejlődésről szóló nemesítő, inspiráló utazás, mely a Mennyei Atyánk jelenlétében eltöltött örök élethez vezet.

Míg azonban az engesztelés célja az, hogy segítsen nekünk krisztusibbá válnunk, nem arra adatott, hogy egyformává tegyen bennünket. A személyiségünk közötti különbségeket néha összekeverjük a bűnnel. Hibás módon még azt a bűnt is elkövethetjük, hogy azt hisszük, mivel valaki különbözik tőlünk, akkor az biztosan Istennek sem tetszik. Az ilyen gondolkodás miatt néhányan azt is hihetik, hogy az egyház minden egyháztagot ugyanolyanná akar formálni – hogy mindegyikük ugyanúgy nézzen ki, ugyanúgy érezzen, gondolkozzon és viselkedjen, mint a többiek. Ez ellentmondana Isten nagyszerűségének, aki minden férfit a fivérével különbözőnek teremtett és minden fiút az apjától különbözőnek. Még az egypetűjű ikrek is különböznek egymástól a személyiségükben és a lelki indentitásukban.

Ellentmond továbbá Jézus Krisztus Egyháza céljának és rendeltetésének, mely elismeri és védelmezi Isten összes gyermekének erkölcsi önrendelkezését – annak minden messzemenő következményével együtt. Jézus Krisztus tanítványaiként a visszaállított evangéliumról való bizonyosságunk, valamint az Isten parancsolatainak betartása iránti elkötelezettségünk egyesít bennünket. Kulturális, társadalmi és politikai nézeteinkben és szokásainkban azonban különbözőek vagyunk.

Az egyház csak erősödik, amikor kihasználjuk ezt a sokszínűséget, egymást pedig arra buzdítjuk, hogy tehetségeinket fejlesszük és arra használjuk, hogy tanítványtársainkat felemeljük és megerősítsük.

Fivérek, a tanítványi mivolt, Szabadítónk követése egy élethosszig tartó utazás. A Betlehemtől Golgotáig tartó jelképes ösvényünk mentén számos lehetőségünk lesz majd arra, hogy megszakítsuk az utazásunkat. Időnként úgy tűnik majd, hogy ez az ösvény többet kíván tőlünk, mint amire vágytunk. Papságviselő férfiakként azonban bátran kell követnünk a Megváltónkat, még akkor is, amikor az általunk viselt kereszt túl nehéznek tűnik.

Lehet, hogy minden egyes lépés, melyet Isten Fiának követése során teszünk, emlékeztetni fog bennünket arra, hogy még nem vagyunk tökéletesek. Legyünk azonban állhatatos és kitaró tanítványok! Ne adjuk fel! Legyünk hűek a szövetségünkhez! Soha

ne veszítsük szem elől Szószólónkat és Megváltónkat, miközben Őfelé haladunk, egyik tökéletlen lépést a másik után megtéve!

Lelkek gyógyítója

Fivérek, ha valóban az Úr Jézus Krisztus követői vagyunk, akkor a harmadik titulust is magunkra kell vennünk, amely a *lelkek gyógyítója*. Bennünket, akiket Isten papságába rendelt el, arra hívtak el, hogy testvéreink „fáradt, sebzett lelkét gyengéd szívvel ápolljuk”⁴.

A mi feladatunk a felépítés, a megjavítás, a megerősítés, a felemelés és a teljesség tétele. A Szabadító példáját követve ki kell nyújtanunk kezünket a szenvedők felé. Gyászolunk a gyászolókkal, és megvigasztaljuk azokat, akik vigasztalásra szorulnak.⁵ Bekötözzük a szenvedők sebeit. Segítjük a gyengéket, felemeljük a lecsüggesztett kezeket, és megerősítjük az ellankadt térdeket.⁶

Házitanítókként gyógyítók vagyunk. Papságviselőkként gyógyítók vagyunk. Apákként, fiakként, fivérékként és férjékként elkötelezett és odaadó gyógyítóknak kell lennünk. Az egyik kezünkben megszentelt olajat viszünk a betegek megáldására, a másikban kenyeret az éhezők táplálására, szívünkben pedig Isten békés szavát hordozzuk, „mely meggyógyítja a sebzett lelket”⁷.

Papságviselőkként ez az első és legfontosabb kötelességünk, mely az ároni és a melkisédeki papság viselőire egyaránt vonatkozik. Jézus Krisztus visszaállított evangéliuma nem csupán akkor áld meg életeteket, amikor hiszünk benne, hanem leginkább akkor, amikor aszerint élünk. Az egyének akkor lesznek felemelve, a családok pedig akkor erősödnek meg, amikor alkalmazzuk az evangélium tantételeit. A mi kiváltságunk és felelősségünk nem csupán az, hogy beszéljünk arról,

amit meg kell tenni, hanem meg is tesszük azt.

A Szabadító képes csodákat tenni. Ő a nagy Gyógyító. Ő a mi példaképünk, a világosságunk – még a legsötétebb óráinkban is –, és megmutatja nekünk a helyes utat.

Kövessük hát Őt! Emelkedjünk fel a szerepünkhöz, és váljunk gyógyítókká azáltal, hogy Istent és a felebarátjainkat szolgáljuk!

Az örök élet örököse

A negyedik közös titulunk a listánkon lévő elsőhöz vezet vissza. Mennyei Atyánk fiaiként *örökösei* vagyunk mindannak, amivel Ő rendelkezik.

„...a Lélek bizonyosságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk.

Ha pedig gyermekek, örökösök is; örökösei Istennek, örököstársai pedig Krisztusnak; ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg.”⁸

Szeretett fivéreim, gondolkodjatok el ezen! Krisztus örököstársai vagyunk! Mennyi értelme van hát annak,

hogy sokan az értékes időnket, gondolatainkat, forrásainkat és energiánkat a hírnév vagy a világi javak hajszolására fordítjuk, vagy arra, hogy a legújabb és legmenőbb elektronikai kütyük szórakoztassanak bennünket?

Az Úr azt a mennyei ígéretet adta nekünk, hogy „akik hűségesek e két papság elnyerésére..., és felmagasztalják az elhívásukat..., engem fogadnak be, mondja az Úr; [...] És aki engem befogad, Atyámat fogadja be; [...] tehát megadatik neki mindaz, amivel Atyám rendelkezik”⁹.

A saját gondolataimmal képtelen vagyok felfogni mindazt, amit ez az ígéret magában foglal. Azt azonban tudom, hogy hatalmas, mennyei, örökévaló, és az életünkben meghozott minden erőfeszítésünket megéri.

Ennek tudatában hogy lehet, hogy nem vagyunk hajlandók örömmel szolgálni az Urat és felebarátainkat, és betölteni az Isten papságával járó felelősségeinket?

Ez egy olyan nemes munka, mely minden érzékünket és minden képességünket a végletekig igénybe veszi.

Arra vágyunk, hogy lássuk megnyílni a mennyet, és tanúi legyünk annak, ahogy a Szentlélek sugalmazásai megmutatják nekünk az utat? Akkor vegyük fel az igát, és feszüljünk neki ennek a nagyszerű munkának, amely egy sokkal hatalmasabb ügy, mint a saját lényünk!

Az Isten és felebarátaink szolgálata kihívásokat tár elénk, és sokkal nagyszerűbbé fog minket alakítani annál, mint valaha is gondoltuk volna.

Lehet, hogy azt gondoljátok, hogy nincs rátok szükség, hogy csak útban vagytok és nincs jelentőségetek.

Őszintén sajnállok minden papságviselőt, aki így érez. Mennyei Atyánk nem hagy figyelmen kívül benneteket, és számára nem vagytok feleslegesek. Ő szeret benneteket. Azt pedig bizonyossággal állíthatom, hogy az egyházatoknak szüksége van rátok.

Nem tudjátok-e, hogy „a világ bolondjait választotta ki magának az Isten, hogy megszégyenítse a bölcséket; és a világ erőtleneit választotta ki magának az Isten, hogy megszégyenítse az erőseket”¹⁰?

Talán igaz, hogy gyengék vagyunk. Talán nem vagyunk bölcsék vagy hatalmasak. Amikor azonban Isten általunk munkálkodik, senki és semmi sem állhat ellenünk!¹¹

Ezért van rátok szükség. A saját, különleges módokon járultok hozzá a munkához, Isten pedig hatalmasra nagyíthatja ezt az erőfeszítéseket. A hozzájárulás képessége nem függ az egyházban betöltött elhívásoktól. A szolgálatra való lehetőségeitek végtelenek. Ha még a kispadon ültök, buzdítalak benneteket, hogy álljatok be játszani!

Ne várjatok egy adott elhívásra, hogy teljesen részesei lehessetek Isten királysága építésének. Papságviselőként már el lertetek hívva a munkára. Naponta tanulmányozzátok Isten

szavát, mindennap imádkozzatok Mennyei Atyánkhoz, tegyétek magatokévá a visszaállított evangélium tantételeit, adjatok hálát Istennek, és kérjétek az Ő útmutatását! Azután pedig éljétek a tanultak szerint, először a családokban, majd pedig a különböző élethelyzetekben is.

A nagy Karmester szimfóniájában mindannyiótoknak megvan a saját játszandó része, a saját szólama. Ha ti nem is játsszátok a részeteket, attól még a zenemű tovább fog haladni. Ha azonban felemelkedtek és csatlakoztok a kórushoz, és engeditek, hogy Isten hatalma munkálkodjon rajtatok keresztül, látni fogjátok megnyílni a mennyeket, Ő pedig olyan bőséges áldásokkal halmoz el benneteket, hogy nem tudjátok majd hova tenni azokat.¹² Emelkedjétek fel az Isten fiaként betöltött valódi lehetőségeitekhez, és váljatok a jó dolgok forrásává a családokban, az otthonokban, a közösségekben, a hazátokban és az egész világon!

Eközben pedig ahogy mások szolgálatában elveszítitek az életeteket,¹³ addig növekedtek és fejlődtek majd, míg el nem értek „a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére”¹⁴. Akkor majd felkészültek lesztek arra,

hogy Krisztussal együtt örökösei legyetek mindannak, amivel az Atya rendelkezik.

Fontosak vagytok Istennek

Drága fivéreim, mindannyian fontosak vagytok. Szeretnek benneteket. Szükség van rátok. Ez a munka igaz. A papság, melyet kiváltságokban áll viselni, valóban Istentől származik.

Imádkozom, hogy miközben elgondolkoztatok az érdemes papságviselő titulusain, felfedezzétek a hátatoknak feszülő mennyei szelet, mely egyre csak felfelé emel nagyszerű örökségek felé, melyet az Atya számotokra tartogat. Ezt az áldást és bizonysgomat hagyom most veletek, Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Rómabeliek 3:23.
2. Lásd Hélamán 5:12.
3. Efézusbeliek 2:19.
4. Lásd, követelek, Uram. *Himnuszok*, 140. sz.
5. Móziás 18:9.
6. Tan és a szövetségek 81:5.
7. Jákób 2:8.
8. Rómabeliek 8:16–17.
9. Tan és a szövetségek 84:33; 35, 37–38.
10. 1 Korinthusbeliek 1:27.
11. Lásd Rómabeliek 8:31.
12. Lásd Malakiás 3:10.
13. Máté 16:25.
14. Efézusbeliek 4:13.

Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

Egyek vagyunk

Azért imádkozom, hogy legyünk bárhol, legyenek bármilyen kötelességeink Isten papságában, célunkban eggyé válva vigyük el az evangéliumot az egész világnak.

Az Úr már ezen utolsó adományszaki korszak kezdetén egyértelművé tette, hogy az egész világnak el kell vinnünk az evangéliumot. Amit 1831-ben csupán néhány papságviselőnek mondott, az ma sokakhoz szól. Korunktól, képességeinktől és egyházi elhívásunktól függetlenül mindannyiunkat egy emberként hív, hogy segítsünk neki a lelkek aratásában, míg újra el nem jön. A szőlőskert első munkásainak azt mondta:

„Továbbá azt mondom nektek, adok nektek egy parancsolatot, hogy mindenki, legyen bár elder, pap, tanító vagy egyháztag, induljon el szívvel-lelélekkel, kezének munkájával, hogy előkészítse és elvégezze az általam megparancsolt dolgokat!

És prédikálásot legyen a figyelemzető hang, minden emberé a felebarátjához, gyengédséggel és szelídséggel!

És menjetek ki a gonoszok közül! Őrizétek meg magatokat! Legyetek tiszták, ti, akik az Úr edényeit hordozzátok!”¹

Láthatjátok, hogy az Úr parancsai rátok, az ároni papsághoz tartozókra is vonatkozik. Tudjátok, hogy az Úr mindig utat készít parancsolatai betartásához, ezért számíthatok rá, hogy ezt mindannyiótok esetében megteszi.

Hadd meséljem el nektek, hogyan történt ez egy olyan fiú esetében, aki most a pap hivatalát viseli az ároni papságban. Most 16 éves. Olyan országban él, ahová csak tavaly érkeztek misszionáriusok. Két városban is elkezdtek prédikálni, de abban nem, ahol ez a fiú lakik.

Kisgyermekkorában a fiút Utahba hozták a szülei, hogy biztonságban legyenek. A misszionáriusok tanították és megkeresztelték a családját. Ő viszont ekkor még nem volt 8 éves, így nem keresztelkedett meg.

Szülei egy balesetben elhunytak, így nagymamája hazavitette magához a szülővárosába, az óceán túlsópartjára.

Tavaly márciusban az utcán sétálva olyan érzése támadt, hogy beszélnie kellene egy bizonyos hölgygel, akit nem ismert. Még tudott angolul, ezen a nyelven szólította meg. A hölgy ápolónő volt, akit a misszióelnök küldött abba a városba, hogy lakást keressen és orvosi ellátást biztosítson a hamarosan odaküldendő misszionáriusoknak. Beszélgetés közben összebarátkoztak. Amikor a hölgy visszatért a misszióházba, említést tett róla a misszionáriusoknak.

Az első két elder 2012 szeptemberében érkezett. Ez az árva fiú volt az első, akit megkereszteltek Az Utolsó

Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházába. Ez év márciusára még csak négy hónapja volt egyháztag. Pappá rendelték az ároni papságban, és ő keresztelte meg az egyház második megtérjtét. Ő az első papságviselő pionír, aki Mennyei Atyánk többi gyermekét is összegyűjtve egy közel 130 ezres lakosú városban megalapítja majd az egyházat.

2013. március 31-re, húsvétvasárnapra hatalmasra nőtt az egyháztagok száma ebben a városban – szám szerint hat főre. Ezen a vasárnapon azonban a helyi egyháztagok közül csak ő vett részt a gyűléseken. Előző nap megsebesült a térde, de mindenképp ott akart lenni. Imádkozott, hogy el tudjon menni odáig. És el is jutott. Négy fiatal elderrel és egy misszionárius házaspárral vettek az úrvacsorából.

Ez a történet csak akkor tűnik figyelemre méltónak, ha felismerjük benne, hogyan munkálkodik Isten keze és épül az Ő királysága. Én már sokszor láttam.

Már Új-Mexikóban is, fiatal férfiként. A próféták nemzedékeken át hangoztatták, hogy segítenünk kell a misszionáriusoknak megtalálni és tanítani az őszinte szívű embereket, majd szeretnünk kell azokat, akik a királyságba jönnek.

Saját szememmel láttam, mire képesek a hű papsági vezetők és egyháztagok. 1955-ben tisztte avattak az Egyesült Államok Légierijében. Ott honi püspököm áldást adott nekem, mielőtt elindultam volna első állomáshelyemre, Albuquerque városába Új-Mexikóban.

Az áldásban azt mondta, hogy a légierőknél töltött idő misszionáriusi szolgálat lesz számomra. Első vasárnapom volt az Albuquerque 1. Egyházközségben. Épp csak megérkeztem. Odajött hozzám egy férfi,

bemutakozott, hogy ő a kerületi elnök, majd elmondta, hogy el fog hívni kerületi misszionáriusnak.

Mondtam neki, hogy a kiképzés idejére, csak néhány hétig leszek itt, aztán a világ valamely más részébe fognak küldeni. Így felelt: „Erről nem tudok, de erre a szolgálatra el kell hívnunk.” A kiképzés felénél, mintegy véletlenül, a kiképzésben részesülő több száz tiszt közül engem választottak ki, hogy a parancsnokságnál egy váratlanul elhunyt tiszt helyére lépjek.

Ily módon két évig maradtam ott irodistaként. A legtöbb estén és

hétvégenként Jézus Krisztus evangéliumát tanítottam azoknak, akiket odahoztak az egyháztagok.

Társaimmal havonta átlagosan több mint 40 órát töltöttünk misszionáriusi szolgálattal úgy, hogy egyszer sem kellett kopogtatva találnunk valakit, akit taníthattunk. Az egyháztagok oly mértékben gondoskodtak rólunk, hogy gyakran két családot is tanítottunk ugyanazon az estén. Saját szememmel láttam, milyen erő és áldás rejlik a próféták által ismételt felszólításban, mely szerint minden egyháztag misszionárius.

Az utolsó vasárnap, mielőtt eljöttem Albuquerque-ből, létrejött a városban az első cövek. Mostanra szent templom áll ott, az Úr háza, egy olyan városban, ahol egykoron egyetlen kápolna állt, melyben olyan szentekkel gyűltünk össze, akik elhozták a barátaikat, hogy tanítsuk őket és érezzék a Szentlélek tanúságtételét. E barátok befogadó otthonra leltek az Úr igaz egyházában.

Később Új-Angliában tapasztaltam meg ugyanezt, ahol iskolába jártam. Egy olyan nagyszerű kerületi elnök tanácsosának hívtak el, akit egykor nem érdekelt az egyház, aztán hatalmas lelki erővel bíró ember lett belőle. A házitanítója szerette őt annyira, hogy figyelmen kívül hagyja a szivarozását, és meglássa benne azt, amit Isten lát. A kerületi elnökkel bejártuk Massachusetts és Rhode Island partvidékét és dombjait, és meglátogattuk az apró gyülekezeteket, hogy felépítsük Isten királyságát és megáldjuk az embereket.

Azokban az években, amikor ezzel a nagyszerű vezetővel szolgáltam, láttam, amint az emberek példamutatókkal és azzal hozták el barátaikat az egyházba, hogy elhívták őket: hallgassák meg a misszionáriusokat. Akkor lassúnak és dögösnek tűnt számomra ezeknek a gyülekezeteknek a növekedése. Azonban öt évvel később, az elutazásom előtti vasárnapon, két apostol cöveket szervezett kerületünkben a Longfellow Park kápolnájában, Cambridge-ben.

Évekkel később visszamentem oda egy cövekkonferencia levezetésére. A cövekelnök elvitt, hogy megnézzek egy sziklás dombot Belmontban. Azt mondta, tökéletes helye lenne Isten templomának. Ma az áll ott. Amikor ránézek, eszembe jutnak az alázatos egyháztagok, akikkel az apró gyülekezetekben találkoztam, a szomszédok, akiket meghívtak, és a misszionáriusok, akik tanították őket.

Kalifornia, Los Angeles, USA

A mai gyűlésen van velünk egy új diakónus. Ugyanazon a húsvétvasárnapon találkoztam vele, amikor a pap, akiről már beszéltem, a helyi egyháztagok közül egyedül ment el a gyűlésekre. Ez a diakónus ragyogó mosollyal tudta meg, hogy édesapja őt is elhozza ma erre a papsági gyűlésre. Az édesapa nagyszerű misszionárius volt ugyanabban a misszióban, ahol az ő apja egykor elnök volt. Én láttam a dédapa 1937-es *Misszionáriusi kézikönyvét*. Áthatja családját az emberek ezen egyházba hozatalának öröksége.

Így hát beszéltem a diakónus püspökével, hogy megtudjam, milyen élmények várnak a fiúra, amikor papsági megbízatásának eleget téve lelkeket gyűjt az Úrnak. A püspök lelkesen ecsetelte, hogyan követi nyomon a missziós vezető az érdeklődők fejlődését. Rendszeres kapcsolatban áll a misszionáriusokkal, így jut el hozzá ez az információ.

A püspök és az egyházközségi tanács minden olyan érdeklődőről beszél, akinél fejlődést látnak. Eldöntik, mit tehetnek értük és a családjukért, még a keresztelőjük előtt igyekeznek összebarátkozni velük, bevonni őket a tevékenységekbe, majd pedig táplálni azokat, akik megkeresztelkedtek. Azt mondta, időnként annyi tanítási

alkalmuk van a misszionáriusoknak, hogy áronipapság-viselőket visznek magukkal társként.

Az egyházközségi missziós tervben a kvórumok célokat tűznek ki ismerőseik meghívására, hogy találkozzanak a misszionáriusokkal. Még a diakónusok kvórumelnökségét is megkérték, hogy tűzzön ki célokat és tervezze meg, hogyan segítenek majd a kvórum tagjai ismerőseiknek Isten királyságába jönni.

Úgy tűnhet, mintha nem sok közös lenne az erős egyházközségbe járó diakónus és a kicsiny csoportba járó új pap – a megtért –, vagy akár a ti helyzetetekben. Talán nem látszik, miben hasonlít az, amit ti az egyház felépítése során tapasztaltok, és amit én éltem meg csodaként Új-Mexikóban és Új-Angliában.

Azonban valamiképpen mégiscsak egyek vagyunk a papsági megbízatásunkban. Megszenteljük magunkat, és egyéni kötelességként eleget teszünk a parancsolatnak, mely szerint Mennyei Atyánk minden gyermekének vigyük el az evangéliumot.

Osztozunk annak megélésében, ahogyan az Úr felépíti egyházát itt a földön. Bár sok csodálatos eszköz és szervezet is rendelkezésünkre áll az egyházban, az alapot mégiscsak az

a próféták által tanított igazság adja, mely leszögezi, hogyan teljesítsük misszionáriusi munkára szólító papsági megbízatásunkat.

Az 1959-es áprilisi általános konferencián David O. McKay elnök tanított erről a tantételről, melyet azóta több próféta, köztük Thomas S. Monson elnök is megismételt. McKay elnök záró szavaiban elmondta, hogy 1923-ban a Brit Misszióban általános utasításokat küldtek az egyház tagjainak. Felhívták a figyelmüket, hogy ne költsenek pénzt olyan hirdetésekre, amelyekkel az egyház iránti ellenséges érzéseket igyekeznének eloszlatni. McKay elnök azt mondta, döntésük értelmében: „A felelősség az 1923-as évtől minden egyháztagra hárul, mert minden egyháztag misszionárius. Minden egyháztag misszionárius! Lehet, hogy édesanyátokat hozzátok el az egyházba, vagy édesapátokat, vagy a munkatársatokat. Valaki rajtatok keresztül fogja meghallani az igazság üzenetét.”

Majd McKay elnök így folytatta: „És ma ezt üzenjük: *Minden egyháztag – mind a másfélmillió – misszionárius!*”²

Csodálkoztam azon a 2002-es bejelentésen, hogy a misszionáriusi munka a püspökök felelőssége alá fog tartozni. Én is voltam püspök. Úgy

túnt, ők már így is a teljesítőképességük határán mozogva szolgálják az egyháztagekat és irányítják az egyházközösség szervezeteit.

Az egyik általam ismert püspök azonban nem további kötelezettségként, hanem arra irányuló lehetőségként tekintett erre, hogy az egyházközösség tagjait összehozza egy nagyszerű törekvésben, ahol minden egyháztage misszionárius lesz. Elhívott egy egyházközösségi missziós vezetőt. Szombatonként ő maga is személyesen találkozott a misszionáriusokkal, hogy megismerje a munkájukat és megtudja, hogy hol tartanak az érdeklődők a fejlődésben. Az egyházközösségi tanács megtalálta a módját annak, hogy a szervezetek és a kvórumok misszionáriusi felkészülésre használják a szolgálati lehetőségeket. Izráel bírójaként segített a fiataloknak, hogy érezzék az engesztelés áldásait és tisztán tartsák magukat.

Nemrég megkérdeztem tőle, mivel magyarázza a megtért keresztesek áradatát az egyházközösségében, valamint

azon fiatalok számának növekedését, akik készen állnak és lelkesen várják, hogy elvihessék a világba Jézus Krisztus evangéliumát. Azt mondta, szerinte nem valamilyen elvégzett köteleesség miatt van ez, hanem azért, mert lelkesedésükben mind egyggyé válva vontak be embereket a szentek közösségébe, és ez okozott nekik ilyen örömet.

Volt, akinél még valami szerepet játszott ebben. Móziás fiaihoz hasonlóan érezték életükben a bűn hatásait, valamint az engesztelés csodás gyógyítását Isten egyházában. A Szabadítótól kapott ajándékért érezték hálájukat és szeretetük miatt mindenkinek segíteni akartak, akinek csak tudtak, hogy megszabaduljon a bűn szomorúságától, érezze a megbocsátás örömét, és biztonságban csatlakozhasson hozzájuk Isten királyságában.

Isten szeretete, valamint barátai és felebarátai iránti szeretetük volt az, ami egységbe vonta őket az emberek szolgálatában. Mindenkihez el akarták vinni az evangéliumot a világnak azon a részén, ahol ők laktak. Gyermekeiket

pedig felkészítették rá, hogy érdemek legyenek elhívást kapni az Úrtól, hogy tanítsanak, bizonyosságot tegyenek és szolgáljanak szőlőskertjének más részein.

Legyen bár szó nagy egyházközösségről, ahol az új diakónus – köteleességének eleget téve – az evangélium megosztásával építi a királyságot, vagy messi kis csoportról, ahol az új pap szolgál, egyek vagyunk a céljainkban. A diakónust Isten szeretete készíteti arra, hogy kinyújtsa kezét egy olyan barát felé, aki még nem egyháztage. El fogja hívni barátját egy szolgálatra vagy tevékenységre az egyházban, majd felajánlja neki és családjának, hogy tanítják őket a misszionáriusok. Akik megkeresztelkednek, azoknak ő lesz az a barát, akire szükségük van.

A pap másokat is elhív majd a szentek apró csoportjába, ahol érezte Isten szeretetét és az engesztelés áldott békességét.

Ha továbbra is hűen teljesíti papsági köteleességét, látni fogja, amint a csoportból gyülekezet lesz, majd városában is kialakul Sion egy cöveke. Akkor majd lesz gondoskodó püspök vezette egyházközösség. Talán az egyik fia vagy unokája viszi majd el egy nap Isten egyik szolgáját egy közeli dombhoz, és mondja: „Ez pont jó hely lenne egy templomnak.”

Azért imádkozom, hogy legyünk bárhol, legyenek bármilyen köteleseink Isten papságában, célunkban egyggyé válva vigyük el az evangéliumot az egész világnak, és biztassuk az embereket, akiket szeretünk, hogy tisztuljanak meg a bűntől, és legyenek boldogok velünk Isten királyságában. Jézus Krisztus nevében, akinek az egyháza ez, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és a szövetségek 38:40–42.
2. David O. McKay, in Conference Report, Apr. 1959, 122.

Thomas S. Monson elnök

Gyertek, „Isten hű fiai”

Mindannyian szorgalmasan kutassuk a szentírásokat, céltudatosan tervezzük meg az életünket, bizonyossággal kísérve tanítsuk az igazságot, és szeretettel szolgáljuk az Urat!

Évente kétszer ez a csodálatos Konferencia-központ mintha így szólítana minket unszoló hangján: „Gyertek, »Isten hű fiai, tiétek a szent papság«¹! Jellegzetes lelkiség járja át az egyház általános papsági gyűlését.

Ma este sok ezren vannak közöttünk szerte a világon, akik misszionáriusaként szolgálják az Urat. Ahogyan azt már ma délelőtti üzenetemben említettem, jelenleg 65 000 misszionáriusunk szolgál a mezőn, és további több ezren vannak, akik hamarosan belépnek a misszionáriusképző központba, illetve folyamatban van jelentkezésük feldolgozása. Szeretjük és megdicsérik mindazokat, akik hajlandóságot és lelkesedést tanúsítanak a szolgálat iránt.

A szent írásokban nem adatott fontosabb kijelentés, kötelezőbb érvényű felelősség, közvetlenebb utasítás, mint az, amelyet a feltámadott Úr mondott, amikor megjelent tizenegy tanítványának Galileában, és így szólt:

„Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében,

Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, a mit én parancsoltam néktek: és ímé én ti veletek vagytok minden napon a világ végezetéig.”²

Ez az isteni parancsolat, a vele járó dicsőséges ígérettel, éppúgy jelent egyfajta jelmondatot számunkra ma, mint egykoron az idők delén. A misszionáriusi munka jellegzetes ismertetőjegye Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának. Mindig az volt, és mindig is az lesz. Ahogy azt Joseph Smith próféta kijelentette: „[Mindent egybevetve] a legnagyobb és legfontosabb munka az evangélium prédikálása.”³

Két rövid esztendőn belül az Isten e királyi seregében jelenleg szolgáló összes teljes idejű misszionárius befejezi munkálkodását, és visszatér otthonába, szerettei körébe. Az elderek esetében utódaikat ma este az egyház ároni papságának soraiban találjuk. Fialat férfiak, készen álltok-e, hogy igent mondjatok? Hajlandóak vagytok-e munkálkodni? Felkészültek vagytok-e a szolgálatra?

A misszionáriusi munka drasztikus változtatásokat kíván az ember életmódjában. Hosszú, dolgozó napokat, nagy odaadást, önzetlen áldozatot és buzgó imát követel. Cserébe az odaadó misszionáriusi szolgálat osztlékot biztosít a halandóságon az örökkévalóságba átívelő örök boldogságból.

Az a feladatunk, hogy még hasznosabb szolgáljunk az Úr

szőlőskertjében. Ez mindannyiunkra vonatkozik, életkorunktól függetlenül, nem csupán azokra, akik teljes idejű misszionáriusi szolgálatra készülnek, hiszen mindannyian megbízást kaptunk Krisztus evangéliumának megosztására.

Hadd javasoljak egy olyan képletet, amely biztosítani fogja sikerünket: először is, **szorgalmasan kutassuk a szentírásokat**; másodsor, **céltudatosan tervezzük meg az életünket** (és hadd tegyem hozzá: életkorunktól függetlenül szőjünk terveket az életünkre vonatkozóan); harmadszor, **bizonyossággal kísérve tanítsuk az igazságot**; és negyedszer, **szeretettel szolgáljuk az Urat**.

Nézzük meg egyenként a képlet mind a négy elemét!

Először is, **szorgalmasan kutassuk a szentírásokat!**

A szentírások tanúságot tesznek Istenről, és az örök élet szavait tartalmazzák. Ezek válnak üzenetünk alapjává.

Az egyházi tananyag a szent írásokra fekteti a legnagyobb hangsúlyt, az összehangoló erőfeszítésen keresztül alakítva ki és hozva összhangba azt. Emellett arra biztatnak minket, hogy mindennap tanulmányozzuk a szentírásokat, egyedül és a családjaink körében egyaránt.

Hadd osszak meg csupán egyetlen utalást, amely közvetlen vonatkozással bír életünkben. A Mormon könyvében, Alma 17. fejezetében olvashatunk arról, milyen örömet érzett Alma, amikor viszontlátta Móziás fiait, és látta állhatatosságukat az igazság ügyében. A feljegyzés elmondja, hogy „megerősödtek az igazság ismeretében, mert jó felfogású emberek voltak és szorgalmasan kutatták a szentírásokat, hogy Isten szavát megismerjék.

De ez nem minden; sok imádkozásnak és böjtnek adták magukat, ezért rendelkeztek a prófétálás lelkével és a kinyilatkoztatás lelkével, és amikor

tanítottak, akkor Istentől való hatalommal és felhatalmazással tanítottak.”⁴

Fivéreim, **szorgalmasan kutassuk a szentírásokat!**

Képletünk második összetevője: **céltudatosan tervezzük meg az életünket!**

Talán soha nem volt még olyan nemzedék, amelyben a fiataloknak olyan messzemenő következményekkel járó döntéseket kellett meghozniuk, mint ma! Gondolni kell az iskolára, a misszióra és a házasságra. Néhányak számára a katonai szolgálat is életük részét képezi majd.

A misszióra való felkészülés korán kezdődik. A lelki felkészülés mellett a bölcs szülő megteremti a lehetőséget arra, hogy fia már fiatalon létrehozza saját missziós alapját. Arra is buzdíthatják, hogy az évek során sajátítsa el egy idegen nyelvet, hogy ha szükséges, ki tudja aknázni nyelvi készségeit. Idővel eljön majd az a dicső nap, amikor a püspök és a cövekelnök behívja magához a fiatalembert egy beszélgetésre. Meggyőződnek érdemességéről, és kitöltik a misszionáriusi ajánlást.

Nincs még egy olyan időszak az életben, amikor az egész család folyton a postást lesi, azzal a levéllel, amelynek feladójaként ez a címzés szerepel: *47 East South Temple, Salt Lake City, Utah*. Végül kézhez kapják a levelet. Szinte tapintható a feszültség – aztán felolvassák az elhívást. A munkálkodásra kijelölt mező gyakorta távol esik az otthonától. A helyszíntől függetlenül azonban a felkészült és engedelmes misszionárius válasza mindig ugyanaz: „Szolgálni fogok!”

Megkezdődnek az utazás előkészületei. Fiatal férfiak, remélem, értékelitek, milyen áldozatokat készek meghozni a szüleitek annak érdekében, hogy szolgálhassatok! Munkálkodásuk támogat majd benneteket, hitük bátorságot ad nektek, imáik fenntartanak titeket.

A misszió családi ügy. Noha talán kontinensek vagy óceánok választanak el egymástól, szívetek egy lesz.

Fivéreim, miközben céltudatosan megtervezitek az életeteket, ne feledjétek, hogy misszionáriusi lehetőségeitek nem korlátozódnak a szabályszerű elhívás idejére. Nektek, akik a katonaság kötelékében szolgáltok, az ott töltött időtök hasznos lehet, és legyen is. Egyenruhát viselő fiatal férfijaink minden évben sok lelket vezetnek Isten királyságába azáltal, hogy ők maguk tisztelik a papságukat, Isten parancsolatai szerint élnek, és tanítják másoknak az Úr mennyei szavát.

Ne hagyjátok figyelmen kívül a misszionáriusi munkára kapott

kiváltságokat iskolai képzések idején sem! Utolsó napi szentként mutatott példákat az emberek figyelik majd, mérlegelik, és sok esetben követni is fogják.

Fivéreim, bármilyen életkorban, bármilyen körülmények között éltek is, arra intelk benneteket, hogy **céltudatosan tervezzétek meg az életeteket!**

Lássuk most képletünk harmadik elemét: **bizonyossággal kísérve tanítsuk az igazságot!**

Fogadjátok meg Péter apostol tanácsát, aki így biztatott: „Mindig készen legyetek megfelelni mindenkinek, a ki számat kér tőletek a bennetek levő reménységről...”⁵ Emeljétek fel

hangotokat, és tegyetek bizonyoságot az Istenség valódi természetéről! Jelentsétek ki a Mormon könyvéről való tanúbizonyoságotokat! Adjátok át a szabadítás tervében álló dicsőséges és gyönyörű igazságokat!

Amikor több mint 50 éve misszióelnökként szolgáltam Kanadában, egy kicsiny, vidéki közösségből érkezett ifjú misszionárius nagyon elámult Toronto hatalmas mérete láttán. Ez a fiatal termetre kicsi volt, bizonyosságában azonban óriási. Nem sokkal megérkezése után a társával bekopogtattak Elmer Pollard ajtaján az Ontario tartománybeli Oshawa városkájában. Pollard úr megkönyörült a fiatal férfiakon, akik a vakító hóviharban házról házra jártak, és beinvitálta őket. A misszionáriusok átadták neki az üzenetüket, ő viszont nem érezte a Lelket, és idővel arra kérte őket, hogy menjenek el, és ne is térjenek vissza. Az előterazon át távozó elderekhez intézett utolsó szavai gúnyosan csengtek: „Na, ne mondjátok már, hogy tényleg azt hiszitek, hogy Joseph Smith Isten prófétája volt!”

Azzal becsukta az ajtót, az elderek pedig útnak indultak. Akkor ez a

vidéki fiú így szólt a társához: „Elder, nem válaszoltunk Pollard úrnak! Azt mondta, nem hiszünk, hogy Joseph Smith igaz próféta volt. Menjünk vissza, és tegyünk bizonyoságot neki!” A tapasztaltabb misszionárius kissé habozott először, de végül beleegyezett, hogy visszakíséri a társát. Félelem járta át a szívüket, ahogy egyre közeledtek ahhoz az ajtóhoz, ahonnan épp most dobták ki őket. Bekopogtak, szembenéztek Pollard úrral, és egy gyötrelmes pillanat után a Lélek erejével felvértezve így szólt ez a tapasztalatlan misszionáriusunk: „Pollard úr, ön azt mondta, nem hiszünk, hogy Joseph Smith igaz próféta volt. Bizonyoságot teszem önnek arról, hogy Joseph *tényleg* próféta volt. *Valóban* lefordította a Mormon könyvét. Láta Istent, az Atyát, és Jézust, a Fiút. Én tudom ezt.”

Kis idővel később Pollard úr, aki most már Pollard testvér, egy papsági gyűlésen felállva a következőket mesélte: „Aznap éjjel nem tudtam aludni. Egyre csak e szavak csengtek a fülemben: »Joseph Smith Isten prófétája volt. Én tudom ezt. Én tudom ezt.« Másnap felhívtam a misszionáriusokat, és arra kértem

őket, hogy jöjjenek vissza. Bizonyosságukkal párosuló üzenetük megváltoztatta az életemet és a családom életét.” Fivérek, **bizonyossággal kísérve tanítsuk az igazságot!**

Képletünk utolsó eleme így hangzik: **szeretettel szolgáljuk az Urat!** Semmi sem helyettesítheti a szeretetet. A sikeres misszionáriusok szeretik a társukat, a missziós vezetőiket, és azokat a drága embereket, akiket tanítanak. A Tan és a szövetségek negyedik szakaszában az Úr meghatározta, mi tesz valakit alkalmassá a szolgálat munkájára. Nézzünk meg csak pár verset:

„Ó ti, akik Isten szolgálatába léptek, ügyeljétek, hogy teljes szívetekkel, lelketekkel, elmétekkel és erőtökkel szolgáljátok őt, hogy ártatlanul állhassatok majd Isten előtt az utolsó napon. [...]”

És hit, remény, jószívűség és szeretet – egyedül Isten dicsőségére tekintő szemmel – teszik őt alkalmassá a munkára.

Emlékezzetek ezekre: hit, erény, tudás, mértékletesség, türelem, testvéri kedvesség, isteniség, jószívűség, alázatosság, szorgalom.”⁶

Jól teszitek, ha ti, akik hangomat halljátok, felteszitek magatoknak a kérdést: „Vajon gyarapodtam-e ma a hitben, az erényben, a tudásban, az isteniségben, a szeretetben?”

Hazátokban vagy messzi földeken tanúsított elkötelezett odaadások révén azok a lelkek, akiknek a megszabadításában segédkeztek, valószínűleg azok lesznek, akiket a leginkább szerettek.

Sok évvel ezelőtt kedves barátaim, Craig Sudbury és édesanyja, Pearl, felkerestek az irodámban, mielőtt Craig útnak indult volna az Ausztráliai Melbourne Misszióba. Fred Sudbury, Craig édesapja, észrevehetően távol maradt. Craig édesanyja huszonöt évvel azelőtt ment hozzá Fredhez, aki nem osztozott az egyház iránti szeretetében, és nem is volt egyháztag.

Craig bizalmasan elmondta nekem, mily hön és állhatatosan szereti szüleit, és reméli, hogy édesapját valamiképp, valamilyen módon megérinti majd a Lélek, és megnyitja szívét Jézus Krisztus evangéliuma előtt. Sugalmazásért imádkoztam azt illetően, hogy miként

teljesülhetne ez a vágya. A sugalmazás meg is érkezett, és ezt mondtam Craignak: „Teljes szíveddel szolgálj az Urat! Légy hű szent elhívásodhoz! Minden héten írd levelet a szüleidnek, néha pedig írd egy személyes levelet édesapádnak, amelyben elmondod neki, mennyire szereted, és miért vagy hálás, hogy az ő fia lehetsz!” Craig köszönetet mondott, aztán édesanyjával együtt kiléptek az irodámból.

Körülbelül 18 hónapig nem láttam viszont Craig édesanyját, de akkor bejött hozzám, és könnyek között ezt mesélte: „Már majdnem két éve, hogy Craig misszióba ment. Soha nem mulasztotta el, hogy minden héten írjon nekünk. Nemrégiben a férjem, Fred, életében először felállt egy bizonyítási gyűlésen, és nagy meglepetésemre és minden jelenlévő megdöbbenésére bejelentette, hogy úgy döntött, csatlakozik az egyházhoz. Elmondta, hogy ő és én elutazunk majd Ausztráliába Craig missziója végeztével, hogy Fred lehessen Craig utolsó keresztelése teljes idejű misszionáriusként.”

Egyetlen misszionárius sem húzta még ki magát annyira, mint Craig Sudbury, aki a távoli Ausztráliában besegítette édesapját a derékig érő vízbe, és könyökben behajlított jobb karját feltartva elismételte e szent szavakat: „Frederick Charles Sudbury, Jézus Krisztus megbízatásából megkeresztellek téged az Atyának, és a Fiúnak, és a Szentléleknek nevében.”

A szeretet diadalt aratott. **Szeretettel szolgáljuk az Urat!**

Fivéreim, mindannyian **szorgalmasan kutassuk a szentírásokat, céltudatosan tervezzük meg az életünket, biznysággal kísérve tanítsuk az igazságot, és szeretettel szolgáljuk az Urat!**

Lelkünk tökéletes Pásztora, az emberiséget megváltó misszionárius, a következőkről biztosított minket:

„És ha úgy lészen, hogy minden napotokon munkálkodtok, bűnbánatot kiáltva e népnek, és csupán egy lelket hoztok énhozzám, mily nagy lesz a ti örömötök ővele Atyám királyságában!

És most, ha örömötök nagy lesz egy lélek miatt, akit énhozzám hoztatok Atyám királyságába, mily nagy lesz az örömötök, ha sok lelket hoztok énhozzám!”⁷

Kijelentem biznyságomat Óróla, aki e szavakat szólta: Ó Isten Fia, a mi Megváltónk és Szabadítónk.

Azért imádkozom, hogy mindig készek legyünk eleget tenni e gyengéd hívásának: „Te kövess engem!”⁸ Az Ó szent nevében – vagyis az Úr Jézus Krisztus nevében –, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Isten hű fiai. *Himnuszok*, 205. sz.
2. Máté 28:19–20.
3. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 347.
4. Alma 17:2–3.
5. 1 Péter 3:15.
6. Tan és a szövetségek 4:2, 5–6.
7. Tan és a szövetségek 18:15–16.
8. János 21:22.

Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

Isten világosságának reménye

Ha arra törekszünk, hogy növekedjen az Isten és a felebarátaink iránti szeretetünk, akkor körülölel és felemel minket az evangélium világossága.

A megvilágosodás küszöbe

Az irodámban van egy általam nagy becsben tartott festmény, melynek címe: *A megvilágosodás küszöbe*. Egy dán művész barátom, Johan Benthin készítette, aki Koppenhága első cövekelnöke volt.

A képen egy sötét szoba látható nyitott ajtóval, melyen át világosság szűrődik be. Érdekesnek találom, hogy az ajtón át beszűrődő fény nem világítja be az egész szobát – csupán az ajtó előtti közvetlen teret.

Számomra a festményen ábrázolt sötétség és világosság az élet metaforája. Halandó állapotunk része, hogy néha úgy érezzük, sötétség vesz körül minket. Talán elvesztettük egy szeretünket; egy gyermekünk letévedt a helyes útról; aggasztó orvosi diagnózist kaptunk; munkahelyi problémákkal küzdünk, és kétség és félelem gyötör; vagy talán magányosak vagyunk, és úgy érezzük, senki nem szeret minket.

De még ha elveszettnek is érezzük magunkat jelenlegi körülményeink között, Isten az Ő világossága reményét

ígéri nekünk – megígéri, hogy megvilágítja előttünk az ösvényt, és megmutatja a sötétségből kivezető utat.

Egy sötétséggel teli szoba

Szeretnék mesélni nektek egy asszonyról, aki egy sötétséggel teli szobában nőtt fel – Jane-nek fogom hívni.

Jane-t hároméves korától kezdve rendszeresen verték, megalázták és bántalmazták. Megfélemlítették és kígyonyolták. Minden reggel azzal ébredt, hogy nem tudta, megéli-e a következő napot. Azok az emberek, akiknek meg kellett volna óvniuk, voltak azok, akik kínozták vagy engedték, hogy továbbra is bántalmazzák őt.

Hogy megvédje magát, Jane megtanult nem érezni. Nem reménykedhetett abban, hogy megmenekül, így hát megkeményítette magát valósága borzalmával szemben. Nem ragyogott fény a világában, ezért beletörődött a sötétségbe. Azzal a fásultsággal, amely csak a gonosszal való állandó és könnyörtelen kapcsolatból fakadhat, elfogadta a tényt, hogy bármelyik

pillanat az utolsó lehet számára.

Aztán 18 évesen Jane rátalált Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházára. A visszaállított evangélium öröme és reménye átjárta a szívét, és elfogadta a meghívást, hogy keresztkedjen meg. Most először világosság költözött az életébe, és ragyogó ösvényt látott meg maga előtt. Kilépett világa sötétségéből, és elhatározta, hogy beiratkozik egy iskolába, jó messzire a bántalmazójától. Végre úgy érezte, kiszabadult abból a sötét és gonosz környezetből, és szabadon élvezhette a Szabadító édes békességét és csodálatos gyógyítását.

Évekkel később azonban, miután a bántalmazója elhunyt, Jane-t újra felzaklatták ifjúsága szörnyű eseményei. Mély szomorúsága és haragja pusztítással fenyegette az evangéliumban talált csodálatos világosságot. Rájött, hogy ha engedi, hogy a sötétség feleméssze, akkor kínzója végül győzelmet arat.

Tanácsadásra járt, orvosi segítséget kért, és végül elkezdte felismerni, hogy számára a gyógyulás legjobb ösvénye az, ha megérti és elfogadja, hogy a sötétség létezik – de ő maga nem ragad le benne. Hiszen most már tudta, hogy a világosság is létezik – és úgy döntött, a világosságban marad.

Sötét múltjának köszönhetően Jane könnyen válhatott volna bosszúszomjassá, dühössé vagy erőszakossá. De nem tette. Ellenállt a kísértésnek, hogy haragtól, fájdalomtól és cinizmustól feldühödve ő is a sötétséget terjessze. Ehelyett abba reménybe kapaszkodott, hogy Isten segítségével meggyógyulhat. Úgy döntött, világosságot fog sugározni magából, és életét mások segítésének szenteli. Ez az elhatározás képessé tette arra, hogy maga mögött hagyja a múltat, és belépjen egy dicsőséges és ragyogó jövőbe.

Általános iskolai tanítónő lett, és ma, évtizedekkel később, szeretete gyermekek százaira volt hatással, akiknek

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza általános felhatalmazott-

AZ ELSŐ ELNÖKSÉG

Henry B. Eyring
első tanácsos

Thomas S. Monson
elnök

Dieter F. Uchtdorf
második tanácsos

A TIZENKÉT APOSTOL KVÓRUMA

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

Todd Christofferson

Neil L. Andersen

A HETVENEK ELNÖKSÉGE

Ronald A. Rasband

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Tod R. Callister

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

A HETVENEK ELSŐ KVÓRUMA (BETÜRENDBEN)

Marcos A. Adrijakicis

José L. Alonso

Carlos H. Amador

Ion S. Ardern

Mervyn B. Arnold

David S. Baxter

Shayne M. Bowen

Craig A. Cardon

Yoon Hwan Choi

Don R. Clarke

Carl B. Cook

Lawrence E. Condré

Claudio R. M. Costa

Ifj. LeGrand R. Curtis

Benjamín De Hoyos

John B. Dickson

Edward Dubé

Kevin R. Duncan

Larry J. Echo Hawk

Stanley G. Ellis

David F. Evans

Enrique R. Fababella

Eduardo Gavaret

Robert C. Gay

Carlos A. Goody

Ifj. Christoffel Golden

Gerrit W. Gong

Walter F. González

C. Scott Grow

James J. Hamula

Daniel L. Johnson

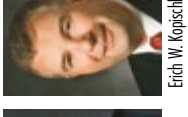
Paul V. Johnson

Patrick Kearon

Paul E. Koelliker

Erich W. Kopschke

Marcus B. Nash

S. Gifford Nielsen

Brent H. Nielson

Allan F. Packer

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Rafael E. Pino

Bruce D. Porter

Dale G. Reiland

Michael T. Ringwood

Lynn G. Robbins

Joseph W. Sitari

Steven E. Snow

Michael John U. Teh

José A. Teixeira

Juan A. Urceda

Arnulfo Valenzuela

Francisco J. Vinas

W. Christopher Watfield

William R. Walker

F. Michael Watson

Scott D. Whiting

Kazuhiko Yamashita

Jorge E. Zaballo

Wilford W. Andersen

Koichi Aoyagi

Randall K. Bennett

Bruce A. Carlson

J. Devin Cornish

Timothy J. Dyches elder

Bradley D. Foster

Randy D. Funk elder

O. Vincent Haleck

Kevin S. Hamilton elder

Larry R. Lawrence

Per G. Malm

James B. Martino

Jaro Mazzagari

Adrián Ochoa

Kent F. Richards

Gregory A. Schwitzer

Terence W. Vinson elder

Kent D. Watson

Larry Y. Wilson

AZ ELNÖKLŐ PÜSPÖKSÉG

Gerald Cussé
első tanácsos

Gary E. Stevenson

Dean M. Davies
második tanácsos

**Az utolsó napi szentek világ-
szerte összegyűltek, hogy részt
vegyenek a 183. Éves Általá-
nos Konferencián. A képeken
egyháztagok és misszioná-
riusok láthatók a következő
helyeken (az óramutató
járásával egyező irányban, a
bal felső sarokból kiindulva):
Ecuador, Guayaquil; Dél-afrikai
Köztársaság, Pretoria; Chile,
Santiago; Dánia, Koppenhága;
New York, USA; Brazília,
Braziliaváros; és Skócia,
Edinburgh.**

segített megtudni, hogy értékesek és fontosak. Fáradhatatlan védelmezője lett a gyengéknek, a bántalmazottaknak és a csüggedőknek. Mindenkit felemel, megerősít és ösztönöz maga körül.

Jane megtanulta, hogy a gyógyulás akkor következik be, amikor eltávolodunk a sötétstől, és egy ragyogóbb világosság reménye felé haladunk. A hit, remény és jószívűség gyakorlati alkalmazása volt az, ami nem csupán az ő saját életét formálta át, hanem örökre megáldotta sok más emberét is.

A világosság a világossághoz ragaszkodik

Lehetnek néhányan közöttetek, akik úgy érzik, sötétség telepszik rájuk. Talán úgy érzitek, aggodalom, félelem vagy kétségbeesés terhe nehezedik rátok. Nektek és mindannyiunknak a következő csodálatos és biztos igazságot ismétlem el: Isten világossága valóságos! Mindenki számára elérhető! Ez ad életet mindennek.¹ Hatalmában áll a legmélyebb seb fájdalomát is csillapítani. Gyógyító balsam lehet lelkünk magányára és betegségeire. A kétségbeesés barázdaiban el tudja ültetni egy fényesebb reménység magjait. Be tudja ragyogni a bánat legmélyebb völgyeit. Meg tudja világítani az előttünk álló ösvényt, és át tud vezetni minket a legsötétebb éjszakán egy új hajnal ígérétséghez.

Ez „Jézus Krisztus Lelke”, mely „világosságot ad minden embernek, aki a világra jön”².

Mindazonáltal a lelki világosság ritkán adatik meg azoknak, akik csupán ücsörögnek a sötétben, arra várva, hogy valaki felkapcsolja a villanyt. Hittel teli cselekedetet kíván, hogy kinyissuk a szemünket Krisztus világosságára. A világi szemek nem ismerik fel a lelki világosságot. Jézus Krisztus maga tanította: „Én vagyok a világosság, amely fénylik a sötétségben, de a sötétség nem fogja fel.”³ Mert „érzéki

ember... nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok néki; meg sem értheti, mivelhogy lelki képen ítéltetnek meg”⁴.

Hogyan nyitjuk ki hát szemünket Isten világosságának reménységére?

Először: kezd ott, ahol épp vagy!

Hát nem csodálatos tudni, hogy nem kell tökéletesnek lennünk ahhoz, hogy megtapasztaljuk Mennyei Atyánk áldásait és ajándékait? Nem kell megvárunk, hogy eljussunk a célig ahhoz, hogy elnyerjük Isten áldásait. Sőt, már a fény felé tett első lépéseinkkor elkezdenek megnyílni az egek és kiáradni ránk a menny áldásai.

A tökéletes hely a kezdéshez pontosan az, ahol éppen vagytok. Nem számít, mennyire érzitek magatokat képzetlennek vagy másoktól lemaradva. Abban a pillanatban, hogy elkezdtetek keresni Mennyei Atyátokat, abban a pillanatban világosságának reménysége elkezd felébreszteni, felélnéketni és nemessé tenni a lelketekeket.⁵ Lehet, hogy a sötétség nem oszlik el azonnal, de amilyen biztos, hogy az éjszaka után mindig felragyog a hajnal, el fog jönni a világosság.

Másodszor: fordíts szívedet az Úrhoz!

Emeljétek fel lelketekeket imában, és mondjátok el Mennyei Atyátoknak,

mit éreztek! Ismerjétek el a hiányosságaitokat! Öntsétek ki a szíveteket, és fejezzétek ki a hálátokat! Beszéljétek Neki a megpróbáltatásaitokról! Könyörögjétek Hozzá Krisztus nevében erőért és támogatásért! Kérjétek, hogy füleitek megnyíljanak, hogy meghalljátok az Ő hangját! Kérjétek, hogy szemeitek megnyíljanak, hogy meglássátok az Ő világosságát!

Harmadszor: járj a világosságban!

Mennyei Atyátok tudja, hogy hibákat fogtok elkövetni. Tudja, hogy el fogtok botlani – talán többször is. Ez elszomorítja, de továbbra is szeret benneteket. Nem szeretné megtörni a lelketekeket. Éppen ellenkezőleg! Arra vágyik, hogy felemelkedjétek, és azzá váljatok, akivé tervezte, hogy váljatok.

E célból küldte el a Fiát erre a földre, hogy megvilágítsa az utat, és megmutassa, hogyan juthatunk át biztonságosan az ösvényen elének helyezett akadályokon. Megadta nekünk az evangéliumot, amely megtanítja a tanítványság útját. Megtanítja nekünk azon dolgokat, melyeket tudnunk és tennünk kell, és akivé válnunk kell ahhoz, hogy az Ő világosságában járjunk, az Ő Szeretett Fiának, a mi Szabadítónknak a lábnyomát követve.

A világosság legyőzi a sötétséget

Igen, fogunk hibázni.

Igen, meg fogunk botlani.

De ha arra törekszünk, hogy növekedjen az Isten és a felebarátaink iránti szeretetünk, akkor körülölel és felemel minket az evangélium világossága. A sötétség végül eloszlik, mert nem létezhet együtt a világossággal. Amint Istenhez közeledünk, Ő is közeledik mihozzánk.⁶ És akkor Isten világosságának reménye napról napra növekszik majd bennünk, és „fényesebbé és fényesebbé válik, a tökéletes napig”⁷.

Titeket, akik úgy érzitek, sötétségben jártok, arra kérlek, bízzatok az emberiség Szabadítójának e biztos ígéretében: „Én vagyok a világ világossága: a ki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.”⁸

Világosság Afrikában

Néhány évvel ezelőtt feleségemmel, Harriettel emlékezetes élményben volt részünk, mely során láttuk eme ígéret beteljesedését. Nyugat-Afrikában jártunk, a világ egyik gyönyörű

szegletében, ahol az egyház növekszik, az utolsó napi szentek pedig elbűvölőek. Nyugat-Afrikának azonban számos kihívással is szembe kell néznie. Különösen elszomorított az a szegénység, melyet ott tapasztaltam. A városokban magas a munkanélküliség aránya, és a családok gyakran küszködnek a napi szükségleteik kielégítésével és biztonságuk megteremtésével. Majd megszakadt a szívem, amikor sok drága egyháztagunkat is ilyen nélkülözésben láttam. Azt is megtudtam azonban, hogy e nagyszerű egyháztagok segítenek egymáson, hogy megkönnyítsék egymás terheit.

Végül megérkeztünk az egyik nagyváros közelében fekvő gyülekezeti házunkhoz, ahol viszont nem gondterhelt és sötétség által felemésztett, hanem vidám embereket találtunk, akik világosságot sugároztak magukból! A boldogság, melyet az evangélium miatt éreztek, ránk is átragadt, és felemelte a lelkünket. Az irántunk tanúsított szeretetük alázatra készítő volt, mosolyuk pedig őszinte és ragadós.

Emlékszem, akkor azt gondoltam, vajon élhet-e náluk boldogabb nép a föld színén. Bár e drága szenteket nehezségek és megpróbáltatások vették körül, telve voltak világossággal!

Elkezdődött a gyűlés, és én is megkezdtem a beszédemet. Nem sokkal később azonban elment az áram az épületben, és így teljes sötétségben maradtunk.

Egy ideig alig tudtam kivenni bárkit is a hallgatóság soraiban, de láttam és éreztem szentjeink ragyogó és gyönyörű mosolyát. Ó, hogy szerettem együtt lenni e csodálatos emberekkel!

Továbbra is sötétség volt a kápolnában, így a feleségem mellett helyet foglalva vártam, hogy visszaállítsák az áramot. Miközben várok, valami rendkívüli dolog történt.

Néhányan elkezdtek énekelni a visszaállítás egyik himnuszát. Hamarosan többen csatlakoztak hozzájuk. Aztán még többen. Nemsokára kedves, áhítattal teli kórus hangja töltötte be a kápolnát.

Ezeknek az egyháztagoknak nem volt szükségük himnuszoskönyvre – kívülről tudták a himnuszokat! Egy más után énekeltek a dalokat olyan energiával és lelkülettel, amely mélyen megérintett.

Végül ismét felgyulladtak a lámpák, világossággal töltve meg a termet. Harriet és én könnyáztatta arccal néztünk egymásra.

A nagy sötétség közepette e gyönyörű, csodálatos szentek világossággal töltötték meg az egyházi épületet és a lelkünket.

Nagyon megindító pillanat volt ez számunkra – Harriet és én soha nem fogjuk elfelejteni.

Jöjjetek a világosságra!

Igen, időnként úgy tűnhet, az életünket megérinti, sőt, beburkolja a sötétség. Olykor a minket körülvevő

éjszaka nyomasztónak, csüggesztőnek és ijesztőnek tűnik.

A szívem bánkódik azon sok szomorúság miatt, mellyel néhányan szembenéztek, a fájdalmas magány és elcsigázó félelmek miatt, melyben részettek van.

Mindazonáltal bizonyságomat teszem, hogy az élő reménységünk Krisztus Jézusban van! Ő jelenti a valódi, tiszta és hatalommal teli kaput az isteni megvilágosodáshoz.

Tanúságomat teszem, hogy Krisztus mellett nem győzedelmeskedhet a sötétség, és soha nem fog diadalmat aratni Krisztus világossága felett!

Bizonyságomat teszem, hogy a sötétség nem tud megállni az élő Isten Fiának tündöklő világossága előtt!

Felhívást intézek mindannyiótokhoz, hogy nyissátok ki a szíveteket Őelőtte. Keressétek Őt tanulmányozás és ima által! Jöjjetek az egyházába, vagyis Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházába! Tanuljatok Őröla és az evangéliumáról, vegyetek részt tevékenyen benne, segítsetek egymásnak, és vidáman szolgáljátok Istenünket!

Testvéreim, a világ Szabadítója még a legsötétebb éj után is elvezet benneteket a fokozatosan érkező, édes és ragyogó hajnalhoz, mely bizonyosan felvirrad bennetek.

Amint Isten világosságának reménysége felé haladtok, ráébredtek egy szerető Mennyei Atya könyörületére, szeretetére és jóságára, „[akiben] nincsen... semmi sötétség”⁹. Erről teszem bizonyságomat Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Tan és a szövetségek 88:11–13.
2. Tan és a szövetségek 84:45–46.
3. Tan és a szövetségek 6:21.
4. 1 Korinthusbeliek 2:14.
5. Lásd Alma 34:31.
6. Lásd Jakab 4:8; Tan és a szövetségek 88:63.
7. Tan és a szövetségek 50:24.
8. János 8:12.
9. 1 János 1:5.

Neil L. Andersen

a Tizenkét Apostol Kvórumából

Ez egy csoda!

Ha nem vagy teljes idejű misszionárius, akinek névtábla van kitűzve a kabátjára, most van itt az idő, hogy rajzolj egyet a szívedre – úgy, ahogyan Pál is mondta: „...nem tentával, hanem az élő Isten Lelkével írva.”

Jézus Krisztus halandó élete tele volt csodákkal – egy szűz édesanya, egy új csillag, pásztoroknak megjelenő angyalok, látásukat visszanyerő vakok, újra járó bénák, angyalok a Gecsemáné kertjében és a sírnál, valamint a legnagyobb csoda mind között: az Ő dicsőséges feltámadása.

El tudjátok-e képzelni a Galileához közeli dombon a tizenegy apostolt, amikor a feltámadott Úr odament hozzájuk és így szólt: „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében.”¹ „Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtsnek.”²

„Minden népeket”? „Az egész világba”? „Minden teremtsnek”? Lehetséges volna ez? Habár Jézus biztosította őket erről, biztosan felmerült bennük a kérdés, hogy valóban csodák fogják-e kísérni őket az evangélium terjesztése során.³

A hit legyőzte a kételkedést, majd Péter felemelte a hangját és azt mondta: „...mindnyájan, kik lakoztok Jeruzsálemben..., vegyétek füleitekbe az én beszédimet! [...]”

A názáreti Jézust..., [akit] megragadván, gonosz kezeitekkel keresztfára feszítve megölelték [...]

Ezt a Jézust feltámasztotta az Isten, minek mi mindnyájan tanúbizonyságai vagyunk.”⁴

A lélek tagadhatatlan módon kiáradt aznap, és 3000 lélek kereszttelkedett meg. Ahogy pedig Jézus megígérte, jelek és csodák követték a hívők hitét.

Amikor Jézus Krisztus Egyháza 183 évvel ezelőtt visszaállítatott a földre, az Úr a maroknyi tanítványának adott megbízatásában az Ő évszázadokkal korábban elhangzott szavai csengtek vissza: „...a figyelmeztetés hangja minden néphez szól majd.”⁵ „Mert bizony, a hangnak el kell jutnia... az egész világba, és a föld legtávolabbi részeibe.”⁶

„Minden néphez”? „Az egész világba”? „A föld legtávolabbi részeibe”? Lehetséges volna ez?

A Szabadító ugyan biztosítékot adott utolsó napi szentjeinek⁷, de vajon képesek voltak-e előre látni e csodálatos munka hatását és rendeltetését? Biztosan felmerült bennük a kérdés, hogy valóban csodák fogják-e kísérni őket az evangélium terjesztése során.

A hit azonban újra legyőzte a kételkedést, és több ezren megkeresztelkedtek. Wilford Woodruff elder Angliában egy egész közösségre lelt, akik az ő érkezésére vártak. Az Úr Lelke megpihent rajtuk, ő pedig 45 lelkész és

több száz gyülekezeti tagot keresztelt meg az ott töltött első hónapja alatt a Benbow farmon.⁸

Napjainkban sincs ez másképp. Amikor David A. Bednar elder és én mintegy 40 évvel ezelőtt misszionáriusok voltunk (és biztosíthatlak benneteket, hogy a piros fotelekben ülők közül nem mi vagyunk a legidősebb visszatért misszionáriusok), akkor 16 000 misszionárius szolgált világszerte. Amint azt Thomas S. Monson elnök jelentette tegnap, most 65 000 misszionáriusunk van – több, mint valaha! Akkor 562 cövek volt, ma pedig több, mint 3000. Akkor 59 országban voltak egyházközségeink és gyülekezeteink, ma a világ 224 nemzete és területe közül 189-ben vannak gyülekezeteink. Kevesen vagyunk, ahogyan azt Nefi is megjövendölte⁹, ugyanakkor azonban Dániel jövendölése beteljesedésének lehetünk szemtanúi, midőn a kéz érintése nélkül leszakadt kő betölti az egész földet.¹⁰

Igen figyelemre méltó csodák idejében élünk! Amikor Monson elnök hat hónappal ezelőtt bejelentette a missziós szolgálatot teljesíteni kívánó fiatal férfiak és nők korhatárának változását, a Lélek tagadhatatlan kiáradásának lehettünk tanúi. A hit legyőzte a kételkedést, és fiatal férfiak és fiatal nők léptek elő. A konferenciát követő csütörtökön az én feladatomból volt misszionáriusi elhívásokat javasolni az Első Elnökségnek. Lenyűgözve láttam olyan 18 éves fiúk és 19 éves lányok jelentkezését, akik addigra már módosították a szolgálatra vonatkozó terveiket, túl voltak az orvosi vizsgálatokon, a püspökkel és a cövekelnökkel tartandó interjúkon, és a jelentkezésüket is benyújtották – mindezt öt nap alatt! Mostanra több ezren csatlakoztak hozzájuk. Ez egy csoda!

Hálásak vagyunk a nőtestvérek energiát adó hitéért, a világ országaiban

egyre gyarapodó számú misszionáriusért, valamint az egyre több házaspárért, akik készen állnak a szolgálatra. Ötvennyolc új misszió került bejelentésre, a csordultig lévő provói misszionáriusképző központ pedig bámulatos módon egy új társat kapott Mexikóvárosban.

Thomas S. Monson elnök ezt mondta: „Valóban komolyan vesszük az Úr e megbízását: »Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népet, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében.«”¹¹ „[Ez az]... ügy... tovább fog terjedni, és közben életeteket áld és változtat meg. [...] Nincs az az erő sehol a világon, amely megállíthatná Isten munkáját.”¹²

Az Úr csodáinak vagyunk tanúi, miközben az Ő evangéliuma az egész világon elterjed.

Testvérek, olyan biztosan, ahogy az Úr még több misszionáriust inspirált a szolgálatra, ugyanolyan módon nyitja meg egyre több jó és becsületes ember elméjét és szívét, hogy befogadják az Ő misszionáriusait. Már vagy ismeritek ezeket az embereket, vagy pedig ezután fogjátok megismerni őket. Ott vannak a családjaitokban vagy a szomszédságban. Elmennek mellettetek az utcán, mellettetek ülnek az iskolában, vagy kapcsolatban vannak veletek az interneten. Ti is fontos részei vagytok ennek a kibontakozó csodának.

Ha nem vagy teljes idejű misszionárius, akinek névtábla van kitűzve a kabátjára, most van itt az idő, hogy rajzolj egyet a szívedre – úgy, ahogyan Pál is mondta: „...nem tentával, hanem az élő Isten Lelkével írva.”¹³ Ti, visszatért misszionáriusok pedig keressétek meg a régi misszionáriusi névtáblákat. Nem kell kitűznötök, de tegyétek olyan helyre, ahol mindig látjátok. Az Úrnak most jobban szüksége van rátok, mint valaha bármikor, hogy

eszközök legyetek az Ő kezében. Mi mind hozzá tudunk járulni e csoda létrejöttéhez.

Az egyház minden igazlelkű tagja elgondolkozott már azon, hogy miként ossza meg az evangéliumot. Néhányan teljesen természetesen osztják meg az evangéliumot, és sokat tanulhatunk tőlük.¹⁴ Mások küszködnek, és azt kérdezik, vajon hogyan lehetnének jobbak ebben. Közben pedig azt kívánják, hogy az a büntudat, amelyet néha érzünk, bárcsak más helyet találna magának.

Az evangélium megosztása iránti vágyunk térdepelésre készíten bennünket, és így is kell, hogy tegyen, mivel szükségünk van az Úr segítségére.

Monson elnök arra kért bennünket, hogy imádkozunk a világ azon területeiért, „ahová csak korlátozott mértékben jutunk el, és ahol nem engedik szabadon hirdetni az evangéliumot”¹⁵. Ahogy őszintén és együttesen kérleljük Mennyei Atyánkat, az Úr továbbra is fontos ajtókat fog megnyitni előttünk.

Azért is imádkozunk továbbá, hogy saját lehetőségeink legyenek az evangélium megosztására. Péter apostol azt mondta: „Mindig készen legyetek megfelelni mindenkinek, a ki számot kér tőletek a bennetek levő reménységről.”¹⁶

A világban napjainkban tapasztalható zűrzavar¹⁷ és fennforgások¹⁸ miatt nem meglepő, hogy egyre kevesebb ember jár valamilyen egyházba. Habár sokan arra vágynak, hogy közelebb kerüljenek Istenhez, és jobban megértsék az élet célját, megválaszolatlan kérdéseik vannak. Sokan nyitott szívvel keresik az igazságot, de ahogy Ámós próféta is írta: „Futkosnak, hogy keressék az Úrnak beszédét, de nem találják meg.”¹⁹ Ti segíthettek megválaszolni a kérdéseiket! A mindennapi beszélgetések során ti is hozzáadhattok a Krisztusba vetett hitükhöz.²⁰

A Szabadító azt mondta: „Tartsátok

Ezek a mozambiki házaspárok – akik pénteken házasodtak, majd szombaton megkeresztelkedtek az idősebb gyermekeikkel – úgy döntöttek, hogy követni fogják a Szabadítót, Jézus Krisztust

fel tehát világosságokat, hogy világítson a világnak. Íme, én vagyok a világosság, amit fel kell tartanotok.”²¹

Megígérem nektek, hogy amikor azért imádkoztok, hogy megtudjátok, kivel kell beszélgetek, nevek és arcok fognak eszetekbe jutni. Az adott pillanatban, amikor arra szükségetek van, megadatik nektek, hogy mit mondjatok.²² Lehetőségek fognak feltárulni előttetek. A hit felül fog kerekedni a kételkedésen, az Úr pedig a ti saját csodáitokkal fog megáldani benneteket.

A Szabadító megtanította nekünk, hogyan osszuk meg az evangéliumot. Szeretem András történetét, aki azt kérdezte: „Mester, hol lakol?”²³ Jézus válaszként megadhatta volna lakhelye pontos címét is. Ehelyett azonban ezt mondta Andrásnak és a vele lévőknek: „Jőjjetek és lássátok meg.”²⁴ Úgy képzelem, a Szabadító tulajdonképpen azt mondta: „Gyertek, és ne csak azt nézzétek meg, hol élek, hanem azt is, hogyan élek. Gyertek, és lássátok meg, ki is vagyok. Gyertek, és érezték a Lelket.” Nem tudunk mindent arról a napról, azt azonban tudjuk, hogy amikor András megtalálta a fivérét,

Simont, kijelentette: „Megtaláltuk a... Krisztus[t].”²⁵

Azok esetében, akik érdeklődést mutatnak, amikor beszélgetünk velük, a Szabadító példáját követve mi is hívhatjuk őket: „Gyertek el és lássátok meg!” Lesznek, akik elfogadják a meghívást, és olyanok is, akik nem. Mindannyian ismerünk valakit, akit azelőtt már sokszor hívtak, mielőtt elfogadta volna a meghívást, hogy jöjjön el és lássa meg mindezt. Gondoljunk azokra is, akik egyszer már itt voltak velünk, de mostanában már csak ritkán látjuk őket, és hívjuk őket vissza, hogy újra lássanak.

Mi minden ember választását és időzítését tiszteletben tartjuk. Az Úr azt mondta: „...minden ember válasszon magának.”²⁶ Egy ember érdeklődésének hiánya nem kell, hogy meggyengítse a köztünk lévő baráti köteleket és szeretetet. Akár elfogadják a meghívást, hogy jöjjenek el és lássák meg, akár nem, érezni fogjátok az Úr jóváhagyását, azzal együtt pedig még több hitet kaptok ahhoz, hogy újból és újból megosszátok a hitelveiteket.

Azok számára, akik internetet és

mobilefent használnak, új lehetőségek állnak rendelkezésre ahhoz, hogy másokat meghívjanak. Tegyük a hitelveink interneten történő megosztását még inkább a mindennapi életünk részévé! Az LDS.org, Mormon.org, Facebook, Twitter mind kínál lehetőségeket.

Az evangélium megosztására a bostoni fiatalok számos blogot is indítottak.²⁷ Azok, akik aztán az egyházhoz csatlakoztak, először az interneten kezdtek el tanulni, majd utána találkoztak a misszionáriusokkal. Ez az élmény segítette a fiataloknak abban, hogy nagyobb hitük legyen személyesen is beszélgetni az evangéliumról. Egyikük azt mondta: „Ez nem misszionáriusi munka. Ez misszionáriusi szórakozás.”²⁸

Mi mindannyian együtt vagyunk ebben. Az egyházközség tagjaiként és misszionáriusokként együtt tervezünk, imádkozunk és segítünk egymásnak. Kérlek titeket, tartsátok a teljes idejű misszionáriusokat a gondolataitokban és az imáitokban! Bízátok rájuk a családtagjaitokat és barátaitokat! Az Úr bízik bennük, és arra hívta el őket, hogy tanítsák és megáldják azokat, akik Őt keresik.

Paulo Kretly elnök, a Mozambiki Maputo Misszió elnöke a következő élményét osztotta meg: „Mozambikban gyakori az élettársi kapcsolat, mivel az afrikai kultúra szerint a házassághoz nagy hozományra van szükség, ezt pedig a legtöbb pár nem tudja előteremteni.”²⁹

Az egyháztagek és misszionáriusok elgondolkodtak azon, hogy miként tudnának segíteni e téren.

Az imáikra adott válasz az volt, hogy nagyobb hangsúlyt kell fektetniük az erkölcsi tisztaság törvényére, valamint a házasság és az örökkévaló családok fontosságára. Miközben pedig segítettek a pároknak bűnbánatot tartani és törvényes házasságot kötni, arról a boldogságról tanítottak, mely csakis Jézus Krisztus követéséből fakadhat.

Ezen a képen házaspárok láthatók két mozambiki városból. Pénteken kötöttek házasságot, majd az idősebb gyermekeikkel szombaton megkeresztelkedtek.³⁰ Barátokat és családtagokat hívtak, hogy „jöjjenek és lássák meg” mindezt, majd több százan „jöttek és láttak” is.

A keresztelő után az egyik nőtestvér ezt mondta: „Választanunk kellett, hogy az atyáink hagyományait vagy Jézus Krisztust követjük. Úgy döntötünk, hogy Krisztust követjük.”³¹

Lehet, hogy nem Mozambikban éltek, de a saját módokon, a saját kultúrájukban ti is megoszthatjátok Jézus Krisztus visszaállított evangéliumát.

Imádkozzatok Mennyei Atyánkhoz! Ez az Ő szent munkája. Vezérelni fog abban, hogy mit tegyetek. Kapukat fog megnyitni, falakat fog ledönteni előttek, és segíteni fog az akadályok legyőzésében. Az Úr kijelentette: „...a figyelmeztetés hangja minden néphez szól majd, tanítványaim szája által, [...] és senki nem tartóztatja fel őket”³².

Bizonyságomat teszem arról, hogy „az Úr hangja... a föld széleiiig szól, hogy aki meg akarja hallani, az hallhassa”³³. Ez egy csoda! Ez valóban egy csoda! Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Máté 28:19.
2. Márk 16:15.
3. Lásd Máté 28:20; Márk 16:17–18.
4. Cselekedetek 2:14, 22–23, 32.
5. Tan és a szövetségek 1:4.
6. Tan és a szövetségek 58:64.
7. Lásd Tan és a szövetségek 1:5.
8. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Wilford Woodruff* (2004), 90–93.
9. Lásd 1 Nefi 14:12.
10. Lásd Dániel 2:34–35.
11. Lásd Thomas S. Monson: Üdvözlünk benneteket a konferencián!*Liahóna*, 2009. máj. 5.
12. Thomas S. Monson: Most, hogy újra összegyűlünk.*Liahóna*, 2012. máj. 4.
13. 2 Korinthusbeliek 3:3.
14. Lásd Clayton M. Christensen, *The Power of Everyday Missionaries: The What and How of Sharing the Gospel* (2013).
15. Lásd Thomas S. Monson: Üdvözlünk benneteket a konferencián!*Liahóna*, 2009. nov. 6.
16. 1 Péter 3:15.
17. Látják, ahogy az emberek a régóta fennálló igazságokat átfogalmazzák vagy figyelmen kívül hagyják; lásd Tan és a szövetségek 1:16; lásd még Tan és a szövetségek 132:8.

18. Lásd Tan és a szövetségek 45:26; 88:91.

19. Ámós 8:12.

20. Joseph Smith proféta azt mondta: „Van igazság a presbiterianusoknál? Igen. És a baptistáknál, metodistáknál stb. van bármilyen igazság? Igen. [...] Akkor gyűjtjük össze a világban lévő összes jó és igaz tantételt, és bánjunk kincsként velük.” (*History of the Church*, 5:517). „Senkit nem kérünk arra, hogy dobja el azt a jót, amivel rendelkezik; csak arra kérjük, hogy jöjjön, és vegyen még többet. Mi lenne akkor, ha az egész világ elfogadná az evangéliumot? Akkor a saját szemükkel látnának, és Isten áldásai kiáradnának a népre, és ez lelkem minden vágya” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* [2007]. 160.). Gordon B. Hinckley elnök azt mondta: „Hadd mondjam el, hogy méltányolunk minden igazságot minden egyházban, és minden jót is, amit véghez visznek. Azt azonban minden embernek mondjuk, hogy hozza el magával mindazt a jót, amivel rendelkezik, majd nézzük meg, hogy mit tudunk hozzáadni. Ez ennek a munkának a lelkülete. Ez a misszionáriusi szolgálatunk lényege” (Lásd még *Az élő proféta szavai. Liahóna*, 1999. ápr. 19.). „Barátságos embereknek kell lennünk. Minden emberben fel kell ismernünk a jót. Nem becsmélünk más egyházakat. Pozitív és megerősítő módon tanítunk és prédikálunk. A más hitet vallóknak azonban azt mondjuk, hogy »hozza el magával mindazt a jót, amivel rendelkezik, majd nézzük meg, hogy mit tudunk hozzáadni.« Tulajdonképpen ez a mi nagyszerű misszionáriusi programunk, és eredményes is” (“Messages of Inspiration from President Hinckley,” *Church News*, Nov. 7, 1998; lásd ldschurchnews.com).

21. 3 Nefi 18:24.

22. Lásd Tan és a szövetségek 84:85; 100:6.

23. János 1:38.

24. János 1:39.

25. János 1:41.

26. Tan és a szövetségek 37:4.

27. Lásd például www.youngandmormon.com.

28. Telefonbeszélgetés Jackson Haighttel 2013. március 22-én.

29. Személyes e-mail Paulo V. Kretly elnöktől, 2013. március 6.

30. Fotók: Paulo V. Kretly elnök jóvoltából.

Az első csoport Maputóból származott; ők 2012. november 30-án házasodtak össze, majd 2012. december 1-jén keresztelkedtek meg. A második csoport Beirából származott; ők 2013. március 1-jén házasodtak össze, majd 2013. március 2-án keresztelkedtek meg.

31. Személyes e-mail Paulo V. Kretly elnöktől, 2013. március 6.

32. Tan és a szövetségek 1:4–5.

33. Tan és a szövetségek 1:11.

Rosemary M. Wixom
az Elemi általános elnöke

Kimondott szavaink

Az, ahogyan a gyermekeinkhez szólunk, és a szavak, melyeket ilyenkor használunk, felemelhetik őket és megerősíthetik a hitüket.

Egy fiatal édesapa nemrég megtudta, hogy az egyik általános iskolai tanárnője elhunyt. Őrá emlékezve a következőket írta: „A hozzá kapcsolódó érzések és élmények között elsősorban a vigasz érzése maradt meg bennem. Írni, olvasni, számolni is ő tanított, de ami ennél is fontosabb, megtanította, hogy szeressek gyerek lenni. Az óráin nem volt baj, ha valamit egyszer-kétszer rosszul betűztünk. »Majd gyakoroljuk« – mondta. Nem volt baj, ha néha valami elszakadt vagy kborult; ő csak ennyit mondott: »Majd megragasztjuk és feltöröljük.« Lehetett próbálkozni, lehetett kezdeményezni, lehetett álmodni, és lehetett élvezni az azon dolgokból fakadó örömet, melyeket csak a gyerekek tartanak érdekesnek.”

Az egyik legnagyobb hatás, melyet bárki is gyakorolhat ezen a világon, az a gyermekekre tett hatás. A gyermekek hite és önértékelése az életük korai szakaszában formálódik. A kimondott szavak által mindenkinek, aki csak a hangomat hallja, hatalmában áll növelni egy gyermek önbizalmát, valamint a Mennyei Atyánkba és Jézus Krisztusba vetett hitét.

Hélamán 5. fejezetében azt olvassuk: „És most, fiaim, emlékezzetek, emlékezzetek rá, hogy Megváltónk

sziklájára, aki Krisztus, Isten Fia, arra kell építenetek az alapotokat.”¹

Ezek voltak a *szavak*, melyeket Hélamán tanított az ő fiainak. Később azt olvassuk: „És emlékeztek a *szavaira*. És... elindultak..., hogy Nefi egész népe között tanítsák Isten szavát.”²

Habár Hélamán fiai üldözték és bebörtönözték, a szavak, melyeket egykor hallottak, soha nem hagyták őket cserben. Egy tűzoszlop vette körül és védte meg őket. Azután pedig egy hang hallatszott, mely így szólt a fogva tartóikhoz:

„Tartsatok bűnbánatot, tartsatok bűnbánatot, és ne törekedjete többé szolgálaim elpusztítására...”

[N]em mennydörgés hangja volt, se nem nagy zajos lárma hangja, hanem íme, egy tökéletesen szelíd, halk hang volt, mintha suttogás lett volna, és ez egészen a lelkük legmélyéig hatolt.”³

Mi is tanulhatunk e mennyei hangtól. Nem volt hangos, bíraskodó vagy követelődző; sokkal inkább a tökéletes gyengédség csendes hangja volt, mely útmutatást és reményt adott.

Az, ahogyan a gyermekeinkhez szólunk, és a szavak, melyeket ilyenkor használunk, felemelhetik őket és megerősíthetik a hitüket, hogy a Mennyei Atyánkhoz visszavezető úton maradjanak. Amikor a földre jönnek, készen állnak arra, hogy figyeljenek.

Az ilyen gyermeki odafigyelésre jó példa egy történet, mely egy áruházban zajlott. Az áruház tömve volt vásárlókkal, amikor is mindenki arra lett figyelmes, hogy egy édesanya kétségbeesve keresi az elveszett kisfiát. Először a nevét szólongatva próbálta hívni. „Connor” – mondogatta, miközben sietve ide-oda járkált a sorok között. Néhány perc elteltével a hangja egyre hangosabbá és kétségbeesettebbé vált. Hamarosan a biztonsági szolgálatot is értesítették, és az áruházban lévő összes vásárló a gyermeket kezdte keresni. Jó néhány perc eltelt, de továbbra

sem találták. Connor édesanyja, érthető módon, percről perce egyre jobban kétségbeesett, és egyre csak a gyermeke nevét kiáltozta.

Az egyik vásárló, miután elmondott egy csendes imát, arra gondolt, hogy Connor talán fél előjönni, mert az édesanyja kiabálva szólongatja. Megemléltette ezt egy másik asszonynak is, aki részt vett a keresésben, majd gyorsan előálltak egy tervvel. Elkezdték együtt végigjárni a sorokat, közben pedig csendben ezt ismételték: „Connor, ha hallasz, mondd, hogy »itt vagyok.«” Miközben az áruház hátsó része felé haladva ismételték ezt a mondatot, hamarosan meg is hallották, amint halk, ijedt hangon valaki megszólal: „Itt vagyok.” Connor egy kupac méteráru között bújt el az egyik asztal alatt. A tökéletes kedvesség hangja volt az, mely Connort válaszára buzdította.

Imádkozz, hogy megtudd egy gyermek szükségleteit!

Ahhoz, hogy egy gyermek szívéhez szólhassunk, meg kell ismernünk a szükségleteit. Ha imádkozunk azért, hogy megtudjuk e szükségleteket, az általunk kimondott szavaknak hatalmában állhat megérinteni a gyermek szívét. Az erőfeszítéseink megsokszorozódnak, amikor a Szentlélek útmutatására törekszünk. Az Úr azt mondta:

„...mondjátok el a gondolatokat, amelyeket a szívetekbe helyezek...

Mert az adott órában, igen, az adott pillanatban megadatik nektek, hogy mit mondjatok.”⁴

Osztatlan szeretettel figyeljétek

A világ zavaró tényezői sajnos sok esetben megakadályozzák, hogy a gyermekek biztató szavakat hallhassanak, melyek formálhatnák az énképüket.

Dr. Neal Halfon, a Kaliforniai Los Angeles Egyetem Egészséges

gyermekekért, családokért és közösségekért nevű központját irányító orvos, „jó indíttatású szülői gondatlanságról” beszélt. Egyik példájában egy 18 hónapos gyermeket és a szüleit vette górcső alá:

„A fiúgyermek boldognak és aktívnak tűnt, mint aki nyilvánvalóan élvezte a szülőkkel történő közös pizzázást. A vacsora végén anyuka elszaladt valamit elintézni, a gyermeket pedig apukára bízta.

Apuka elkezdett SMS-eket olvasgatni, miközben a kis tipegő pizzamaradékokat hajigálva próbálta meg felkelteni a figyelmét. Ekkor az apa újra elkezdett vele foglalkozni, és felé fordulva elkezdett játszani vele. Hamarosan azonban a gyermekkel közösen videókat kezdtek el nézni a telefonon, míg a feleség vissza nem tért.

Dr. Halfon mindkét esetben megfigyelte a gyermek belső világosságának halványodását, s egyben a szülő és a gyermek közötti kapcsolat lazulását.”⁵

Az arra az imánkra adott válasz, hogy miként tudjuk gyermekünk szükségleteit kielégíteni, lehet, hogy az lesz, hogy gyakrabban szakadjunk el a műszaki berendezéseinktől. Azok a becses pillanatok, melyek során

lehetőségünk van a gyermekünkkel beszélgetni és kommunikálni, elillannak, ha zavaró tényezők kötik le a figyelmünket. Miért nem tűzünk ki egy időpontot mindennap, amikor lekapcsolódunk a műszaki berendezésekről, hogy inkább újra egymáshoz csatlakozzunk. Egyszerűen csak mindent kapcsoljatok ki! Amikor ezt megteszitek, az otthonotok először csendesnek tűnhet; sőt előfordulhat, hogy úgy érzitek, nem tudtok mihez kezdeni vagy mit mondani. Aztán, ahogy a teljes figyelmezteteket a gyermekeitekre fordítjátok, elkezdtek beszélgetni, és élvezetes lesz odafigyelni a másokra.

Írjunk, hogy meggyőzzük gyermekeinket!

Gyermekeinkre azon szavaink által is hatással lehetünk, melyeket leírunk nekik. Nefi így írt erről: „[S]zorgalmasan dolgozunk, hogy írjunk, hogy meggyőzzük gyermekeinket..., hogy higgyenek Krisztusban, és békéljenek meg Istennel.”⁶

Thomas S. Monson elnök megosztotta velünk egy Jay Hess nevű pilóta élményét, akinek a gépét Észak-Vietnám felett lőtték le az 1960-as években: „A családja két évig nem hallott felőle, azt sem tudták, életben van-e vagy sem. Hanoiban tartották fogságban. Egy idő után megengedték, hogy hazairjon, üzenete azonban nem lehetett hosszabb 25 szónál.” Monson elnök a következő kérdést tette fel: „Mit mondanánk a családuknak hasonló helyzetben, amikor már több mint két éve nem láttuk őket, és azt sem tudnánk, hogy valaha viszontlátjuk-e őket? Mivel valami olyat szeretett volna írni, amiről a családja felismeri, hogy valóban tőle származik, és értékes tanácsokkal is el akarta őket látni, Hess testvér a következőket írta: »A következő dolgok fontosak: templomi házasság, misszió, főiskola. Haladjatok

előre, tűzettek ki célokat, írjatok családtörténetet, és készítsétek fényképet évente kétszer.”⁷

Ti milyen szavakat írnatok a gyermekeiteknek, ha csupán 25 vagy annál kevesebb szót írhatnátok le?

A korábban említett apa, aki az általános iskolai tanárnőjéről írt, most egy csodálatos kislányt nevel. Érti a belé helyezett mennyei bizalmat. Vajon milyen lesz a kislány jövője, amikor felnőtt? Édesapja mi olyat fog mondani neki, ami mélyen a szívébe vésődik majd? Milyen szavak fogják bátorítani és felemelni a lányát, melyek segítenek neki az ösvényen maradni? Lesz jelentősége annak, ha időt szán arra, hogy csendben annyit mond: „Te Isten gyermeke vagy”? A kislány vajon emlékezni fog arra, hogy az édesapja gyakran mondta neki: „Úgy szeretlek, ahogy vagy”?

Hát nem ezt mondta Mennyei Atyánk is az Ő Fiának és mindannyiunknak, amikor azt mondta: „Ez amaz én szerelmes fiam”, majd pedig hozzátette: „a kiben én gyönyörködöm”⁸

A gyermekeinknek kimondott és leírt szavak tükrözzék Mennyei Atyánknek az Ő Fia, Jézus Krisztus és irántunk érzett szeretetét. Aztán pedig álljunk meg és figyeljünk, mert a gyermekek a leginkább képesek arra, hogy válaszként nagyszerű és csodálatos dolgokat mondjanak. Ezeket mondom Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Hélamán 5:12.
2. Hélamán 5:14; kiemelés hozzáadva.
3. Hélamán 5:29–30.
4. Tan és a szövetségek 100:5–6.
5. Lois M. Collins, “Baby’s Development Potentially Harmed by Parents Texting,” *Deseret News*, June 4, 2012, <http://www.deseretnews.com/article/865556895/Babys-development-potentially-harmed-by-parents-texting.html>.
6. 2 Nefi 25:23.
7. Thomas S. Monson: Örömet lenni a földi utazásunkban. *Liahóna*, 2008. nov. 86.
8. Máté 3:17.

L. Whitney Clayton elder
a Hetvenek elnökségéből

Házasság: Figyelj és tanulj!

Az Úr ígéretei mindazokra kiterjednek, akik követik azt az életmintát, mely boldog, szent házassági kapcsolatokat épít.

Néhány évvel ezelőtt egy este a feleségemmel vacsoráznunk az egyik fiunkhoz és feleségéhez. A kisgyermekes családokra jellemző esemény volt: nagy volt a lármája, és még nagyobb a jókedv. Nem sokkal a vacsora után én és négyéves unokám, Anna, még mindig az asztalnál ücsörögtünk. Észrevettem, hogy csakis rá figyelek, így felállt az egyik padra, kihúzta magát, és rám szegezte a tekintetét. Mikor megbizonyosodott róla, hogy őt nézem, ünnepélyesen rám parancsolt: „Figyelj és tanulj!” Ezután táncolni kezdett, és elénekelt nekem egy dalt.

Anna „figyelj és tanulj” utasítása nagy bölcsesség volt egy kisgyermek szájából. *Sokat* tudunk tanulni abból, ha figyelünk, majd végiggondoljuk, amit láttunk és éreztünk. Ennek szellemében hadd osszak meg veletek néhány tantételt, melyet akkor fedeztem fel, mikor csodálatos és hű házasságokat figyeltem meg és tanultam belőlük. Ezek a tantételek segítenek erős, megelégedést nyújtó házasságokat felépíteni, melyek összhangban állnak a mennyei tantételekkel. Arra buzdítalak titeket, hogy velem együtt figyeljétek és tanuljátok!

Először is megfigyeltem, hogy a legboldogabb házasságokban mind a férj, mind a feleség egy felbecsülhetetlenül drága igazgyöngynek, végtelenül értékes kincsnek tekinti a kapcsolatukat. Mindketten elhagyják az apjukat és anyjukat, és közösen elhatározzák, hogy olyan házasságot alakítanak ki, amely az egész örökkévalóságon át virágzik majd. Megértik, hogy ők egy Isten által kijelölt ösvényen haladnak. Tudják, hogy semmilyen más kapcsolat nem hozhat annyi örömet, nem adhat annyi jót vagy eredményezheti jellemtük oly mértékű csiszolódását, mint a házasság. Figyelj és tanulj: a legjobb házastársak felbecsülhetetlen értékűnek tartják a házasságukat.

A következő a hit. A sikeres örökkévaló házasságok az Úr Jézus Krisztusba vetett hit és az Ő tanításainak való engedelmesség alapjára épülnek.¹ Megfigyeltem, hogy azok a párok, akik felbecsülhetetlenül tették a házasságukat, a hit mintáit gyakorolják: minden héten részt vesznek az úrvacsorai és más gyűléseken, családi estet tartanak, együtt és külön-külön is tanulmányozzák a szentírásokat, és becsületesen fizetik a tizedüket. Együtt törekednek

az engedelmességre és a jóságra. Nem svédasztalnak tekintik a parancsolatokat, melyről kedvükre válogathatnak a legvonzóbb ajánlatok közül.

A hit minden olyan erény alapja, mely erősíti a házasságot. A hit megerősítése a házasságot is erősíti. Amikor betartjuk a parancsolatokat, növekszik a hit, valamint a házasságban fennálló harmónia és öröm. Ezért a parancsolatok betartása alapvető fontosságú az erős örökkévaló házasság létrehozásához. Figyelj és tanulj: az Úr Jézus Krisztusba vetett hit a boldog örökkévaló házasságok alapja.

A harmadik a bűnbánat. Megtanultam, hogy a boldog házasságok a bűnbánat ajándékára támaszkodnak. Ez elengedhetetlen a jó házassági kapcsolathoz. Azok a házastársak, akik rendszeresen önvizsgálatot tartanak, és gyorsan megteszik a bűnbánathoz és a javuláshoz szükséges lépéseket, megtapasztalják a házasságukban rejlő gyógyírt. A bűnbánat segít visszaállítani és fenntartani a harmóniát és a békét.

Az alázat a bűnbánat lényege. Az alázat önzetlen, nem pedig önző. Nem követeli meg, hogy minden úgy menjen, ahogy ő akarja, és nem beszél erkölcsi felsőbbrendűséggel. Az alázat gyengéden válaszol,² és kedvesen figyel – megértés, nem pedig önigazolás végett. Az alázat felismeri, hogy

senki nem képes egy másik embert megváltoztatni, de hittel, igyekezettel és Isten segítségével *mi magunk* keresztül mehetünk a *saját* hatalmas szívbéli változásunkon.³ A hatalmas szívbéli változás megtapasztalásának köszönhetően szelíden bánunk másokkal, különösen a házastársunkkal.⁴ Az alázat azt jelenti, hogy mind a férfiek, mind a feleségek arra törekcsenek, hogy megáldják, segítsék és felemeljék egymást, minden döntésükben a másikat téve az első helyre. Figyelj és tanulj: a bűnbánat és az alázat boldog házasságokat hoz létre.

A negyedik a tisztelet. Megfigyeltem, hogy a csodálatos, boldog házasságokban a férj és a feleség egyenlő társaként bántak a másikkal. Azt a gyakorlatot, hogy a férfi uralkodik a felesége felett, vagy másodrangú társaként kezeli őt a házasságban – bárhol és bármikor történt is –, fel kell váltania a helyes tantételeknek és viselkedési mintáknak, mert csak így fog összhangban állni az isteni törvénnyel.

A nagyszerű házasságban élő férfiek és feleségek egyhangúlag hozzák meg a döntéseket, és mind a ketten teljesértékű résztvevőkként cselekszenek, és egyenlő hozzászólási és szavazati jog illeti meg őket.⁵ Elsőként az otthonra és arra összpontosítanak, hogy segítsenek egymásnak a közös

felelősségeikben.⁶ A házasságuk együttműködésen, nem pedig egyezkedésen alapszik. A vacsoraidő és az azt követő családi idő válik a nap fénypontjává, és ilyenkor a legjobbat igyekeznek kihozni magukból. Annak érdekében, hogy segíthessenek a házimunkában, kikapcsolják a tévét és az internetet, és lemondanak a személyes szórakozásról. Amennyit csak tudnak, olvasnak a gyermekeikkel esténként, és mindketten részt vesznek a kisgyermek lefektetésében. Együtt térnek nyugovóra. Feladataik és körülményeik arányában a férfiek és feleségek együtt végzik a legfontosabb munkát, ami csak létezik: az otthoni teendőket.

Ahol jelen van a tisztelet, jelen van az őszinteség is, mely a boldog házasságok kulcsfontosságú összetevője. A lényeges ügyekben nincs titkolózás abban a házasságban, mely a kölcsönös tiszteletre és őszinteségre épül. A férj és feleség minden pénzügyi döntést együtt hoz meg, és mindketten hozzáférnek minden azzal kapcsolatos információhoz.

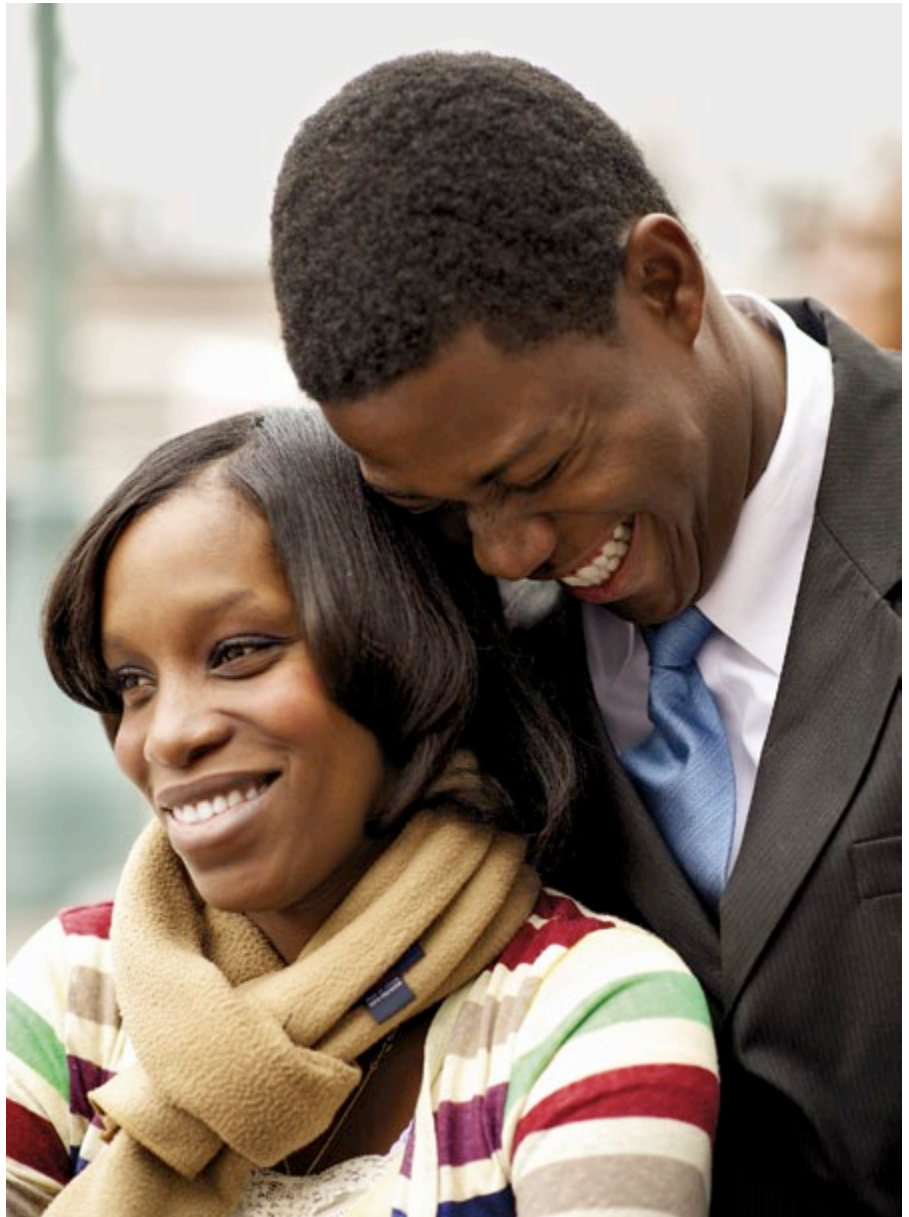
A hűség a tisztelet egy fajtája. A próféták azt tanítják, hogy a sikeres házastársak „kíméletlenül hűek egymáshoz”⁷. A közösségi médiahasználatuk során minden tekintetben érdemesek maradnak. Nem engedik meg maguknak a titkos internetes élményszerzést. Nyugodtan megosztják egymással a közösségi médiákhoz tartozó jelszavakat. Nem tekintik meg mások virtuális profilját úgy, hogy azzal elárulják házastársuk szent bizalmát. Soha nem tesznek vagy mondanak olyat, ami akár csak megközelíti az ízléstelenség látszatát, sem virtuálisan, sem fizikailag. Figyelj és tanulj: a fantasztikus házasságok teljes mértékben tisztelet-tudóak, őszinték és hűségeselek.

Az ötödik a szeretet. A legboldogabb házasságok, melyeket láttam, az egyik legboldogabb parancsolatnak való

engedelmességet árasztják magukból: azt, hogy „éljünk] együtt szeretetben”⁸. A férjekhez szólva az Úr megparancsolta: „Szeresd feleségedet teljes szíveddel, és őhozzá ragaszkodj és senki máshoz.”⁹ Az egyik egyházi kézikönyv azt tanítja: „[A] *ragaszkodás* szó a másik iránti teljes odaadást és hűséget jelenti. A házastársak azáltal tudnak ragaszkodni Istenhez és egymáshoz, hogy szolgálják és szeretik egymást, valamint Isten és egymás iránti teljes hűséggel betartják a parancsolatokat. [A] férjek és feleségek hátrahagyják az egyedülálló életet, és a házasságot teszik elsődleges helyre... Nem engedik, hogy más emberek vagy érdekek nagyobb elsőbbséget élvezzenek..., mint az Istennel és az egymással kötött szövetségek betartása.”¹⁰ Figyelj és tanulj: a sikeres házaspárok teljes odaadással szeretik egymást.

Vannak, akiknek a házassága nem olyan boldog, mint szeretnék, és vannak, akik még soha nem voltak házasok, vagy elváltak, vagy egyedülálló szülők, vagy bármilyen okból nincsenek abban a helyzetben, hogy megházasodjanak. Ezek a körülmények sok kihívást és szívfájdalmat rejthetnek, de ez nem kell, hogy örökké tartson. Azok, akik ilyen helyzetben vannak köztetek, „tegyé[é]k meg jókedvvel mindazon dolgokat, amikre [erejük]ből telik”¹¹, hogy rendületlenül kitartsanak, és az ég áldjon meg benneteket bőségesen! Törekedjétek az örökkévaló házasság megteremtésének ideáljára, beleértve azt, hogy törekedtek és felkészültök rá, hogy érdemes házastársak legyetek! Tartsátok be a parancsolatokat, és bízzatok az Úrban és az Ő irántatok való tökéletes szeretetében! Egy napon a házassággal kapcsolatos minden megígért áldás a tiétek lesz.¹²

Az egyik legkedvesebb vers a Mormon könyvében egyszerűen

kijelenti: „És házasodtak és férjhez adattak, és megáldattak azon ígéretek sokasága szerint, melyeket az Úr tett nekik.”¹³ Az Úr ígéretei mindazokra kiterjednek, akik követik azt az életmintát, mely boldog, szent házassági kapcsolatokat épít. Az effajta áldások a Jézus Krisztus evangéliuma szerinti élet örömteli, előre látható következményeiként érkeznek.

Hálás vagyok csodálatos feleségemért, Kathyért, aki életem szerelme.

A házasság Isten ajándéka számunkra; a házasságunk minősége a mi ajándékunk az Ő számára. Bizonyásgomat teszem szerető Mennyei Atyánk bámulatos tervéről, mely lehetővé teszi

az örökkévaló, csodálatos házasságot. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.
2. Lásd Példabeszédek 15:1.
3. Lásd Alma 5:11–12, 26–31.
4. Lásd Moróni 7:43–48; 8:25–26.
5. Lásd Tan és a szövetségek 107:27–31.
6. Lásd A család: Kiáltvány a világhoz. 129.
7. Lásd Thomas S. Monson: Papsági hatalom. *Liahóna*, 2011. máj. 68.; Gordon B. Hinckley, “Life’s Obligations,” *Liahóna*, May 1999, 4.
8. Tan és a szövetségek 42:45.
9. Tan és a szövetségek 42:22.
10. Lásd 2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása* (2010). 1.3.1.
11. Tan és a szövetségek 123:17.
12. Lásd 2. kézikönyv. 1.3.3.
13. 4 Nefi 1:11.

L. Tom Perry elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A törvény iránti engedelmesség szabaddá tesz

A férfiak és nők Isten ajándékeként kapnak önrendelkezést, azonban szabadságuk és az abból fakadó örök boldogságuk az Ő örök törvényei iránti engedelmségből ered.

Tavaly karácsonykor egy sok emléket felidéző, különleges ajándékot kaptam az unokahúgomtól. Abban a régi családi házban hagytam még hátra, ahonnan a házasságkötésemkor elköltöztem. Ez a kicsiny barna könyv az, amelyet most a kezemben tartok. A második világháború idején a seregbe lépő utolsó napi szent katonák kaptak ilyen könyvecskéket, és én magam úgy tekintettem rá, mintha közvetlenül Heber J. Grant elnök és tanácsosai, ifj. J. Reuben Clark és David O. McKay ajándéka lett volna.

A könyv elején található levélben a következőket írta Isten e három prófétája: „A fegyveres szolgálat körülményei nem teszik lehetővé, hogy akár közvetlenül, akár személyes képviselő által állandó kapcsolatot tartsunk veled. Azt viszont megtehetjük, hogy evangéliumi tantételek magyarázatának és mai kinyilatkoztatásoknak oly részeit adjuk a kezébe, amelyek megújítják a reményedet és a hitedet, valamint vigaszt, megnyugvást és lelki békét

hoznak számodra, bárhol is legyél.”¹

Ma másfajta háború dúl. Ez alkalommal nem fegyverek harcolnak, hanem gondolatok, szavak és tettek. A bűn ellen vívunk háborút, és soha nem volt még ilyen nagy szükségünk emlékeztetőre a parancsolatok betartására. Egyre elfogadottabbá válik a világiasság, melynek hitelvei és szokásai közül sok teljes mértékben szemben áll mindazzal, amit maga az Úr fektetett le gyermekei javára.

A barna könyvecskében az Első Elnökségtől kapott levél után „Szolgálatot teljesítő férfiakhoz szóló bevezető szöveg” következik, melynek címe: „A törvény iránti engedelmisség szabaddá tesz”. A szöveg párhuzamot von „a szolgálatot teljesítők javát szolgáló” haditörvények, valamint az isteni törvény között.

Ez áll benne: „A világegyetemben, ahol Isten parancsol, ott is van törvény, méghozzá egyetemes, örök... törvény, melyhez konkrét áldások és visszavonhatatlan büntetések tartoznak.”

A szöveg zárszavai az Isten törvénye iránti engedelmségre összpontosítanak: „Ha emelt fővel szeretnétek visszatérni a szeretteitekhez, ...ha férfiak szeretnétek lenni és bővelkedő életet élni, akkor tartsátok be Isten törvényét. Ha így tesztek, akkor tovább bővítitek azokat a szabadságjogokat, amelyek megőrzésén fáradoztok. Meglehet, hogy a többi is ezen múlik: a bűntől való mentességen, mert bizony »a törvény iránti engedelmisség szabaddá tesz«.”²

Vajon miért hangzott nekem annyira igaznak a mondás, miszerint „a törvény iránti engedelmisség szabaddá tesz”? Miért van az, hogy ma is, mindannyiunk számára igaznak hangzik?

Talán azért, mert kinyilatkoztatott ismeretekkel rendelkezünk a halandóság előtti történelmünkről. Tudjuk, hogy amikor Isten, az Örökkévaló Atya az idők kezdetén elénk tárta tervét, akkor Sátán meg akarta változtatni a tervet. Azt mondta, hogy az egész emberiséget meg fogja váltani. Egyetlen lélek sem vész el, és Sátán biztos volt benne, hogy be tudja váltani az ígérését. Ennek azonban elfogadhatatlan ára lett volna: az ember önrendelkezésének elpusztítása, márpedig ezt az ajándékot Istentől kapta (lásd Mózes 4:1–3). Harold B. Lee elnök azt mondta erről az ajándékról: „Az élet mellett a szabad akarat Isten legnagyobb ajándéka az emberiségnek”³. Nem volt tehát kis dolog az, hogy Sátán az ember önrendelkezését akarta semmibe venni! Tulajdonképpen emiatt tört ki a háború a mennyben. E háború megnyerése az ember önrendelkezése számára jelentett győzelmet.

Sátán azonban nem hagyta annyiban. B terve – amelyet aztán Ádám és Éva óta folyamatosan alkalmaz – az volt, hogy a férfiakat és a nőket megkísértve lényegében bebizonyítja, hogy nem érdemeljük meg az

önrendelkezés Istentől kapott ajándékát. Sátánnak számos oka van arra, amit tesz. Talán a legfőbb indítéka a bosszú, de az is igaz, hogy olyan nyomorulttá akarja tenni a férfiakat és a nőket, mint amilyen ő maga. Egyikünknek sem szabad lebecsülnie, mennyire törekszik a sikerre. A szerep révén, melyet Isten örök tervében játszik, „minden dologban ellentét” van (2 Nefi 2:11), ami próbára teszi az önrendelkezésünket. Minden döntésünk részét képezi ennek a próbának, és amikor úgy döntünk, hogy engedelmessékedünk vagy nem engedelmessékedünk Isten törvényeinek, akkor valójában a szabadság és az örök élet, valamint a fogság és a halál között választunk.

Ezt az alapvető tant világosan tanítja 2 Nefi könyvének második fejezete: „Az emberek tehát szabadok a test szerint, és minden dolog megadatott nekik, melyre az embernek szüksége van. És szabadon választhatják a szabadságot és az örök életet, minden ember nagy Közbenjárója által, vagy választhatják a fogságot és a halált, az ördög fogsága és hatalma szerint; mert ő arra törekszik, hogy minden ember olyan nyomorult

lehesen, mint ő maga” (2 Nefi 2:27).

Ez a világ sok tekintetben mindig is háborúban állt. Szerintem amikor az Első Elnökség elküldte nekem ezt a barna könyvecskét, jobban aggasztotta őket egy olyan háború, amely túlmutat a második világháborún, és remélték, hogy ez a könyv a hit pajzsaként szolgál majd Sátán és seregei ellen ebben a még nagyobb, a bűn ellen vívott háborúban, és emlékeztetőként szolgál nekem arra, hogy éljek Isten parancsolatai szerint.

Az emberiség egyik legősibb normája, a tízparancsolat alapján is felmérhetjük és hasonlíthatjuk magunkat az előző nemzedékekhez. A művelt világ, különösen a zsidó-keresztény világ nagy részén a tízparancsolat a legelfogadottabb és legrégebben fennálló határvonal jó és rossz között.

Úgy látom, hogy a tízparancsolatból négyet ma is olyan komolyan vesznek az emberek, mint azelőtt. Kultúránk megveti és elítéli a gyilkosságot, a lopást és a hazugságot, és még mindig hiszünk abban, hogy a gyermekek felelősséggel tartoznak a szüleiknek.

Társadalmunk nagy része viszont rendszeresen eltekint a másik hat parancsolattól:

- Ha a világ fontossági sorrendje bármiféle mutatóként szolgál, akkor bizony vannak más isteneink, melyeket az igaz Isten elé teszünk.
- Bálványt csinálunk hírességekből, életstílusokból, a gazdagságból, és bizony időnként még faragott képmásokból vagy tárgyakkól is.
- Mindenféle káromló beszédben szánkra vesszük Isten nevét, akár csak akkor is, amikor felkiáltunk vagy szitkozódunk.
- A szombat napján játsszuk legnagyobb meccseinket, ekkor vesszük legkomolyabban a kikapcsolódást, vásárlunk a legtöbbet, és teszünk meg szinte minden mást, csak épp nem hódolunk.
- A házasságon kívüli nemi kapcsolatokat kikapcsolódásként és szórakozásként kezeljük.
- A sóvárgás pedig egészen hétköznapi életmóddá vált. (Lásd 2 Mózes 20:3–17.)

A próféták minden adományozási korszakban állandóan figyelmeztettek két nagyon komoly parancsolat megszegésére – óvtak minket a gyilkosságtól és a házasságtöréstől. Ez a két lényegi parancsolat szerintem közös

alapon nyugszik – azon a meggyőződésen, hogy Isten rendelkezik az élet felett, és fizikai testet, a halandó élet templomait, az Ő általa lefektetett keretek között kell teremteni. Az önteltség netovábbja és a bűn legmélyebb bugyra az, ha az ember az élet e két végpontjának vonatkozásában saját szabályaival helyettesíti Isten törvényeit.

A házasság szentségét becsmérő hozzáállás elsősorban a családokra van kihatással – vészjósló ütemben esik vissza a családok ereje. Ez a visszaesés széleskörűen kiható károkat okoz a társadalomnak. Ebben közvetlen ok-okozati összefüggést látok. Ha lemondunk a házastársunk iránti elkötelezettségről és hűségről, akkor eltávolítjuk a társadalmunkat összefogó kötőanyagot.

Legjobb, ha úgy tekintünk a parancsolatokra, mint a bölcs, mindentudó Mennyei Atyától kapott szerető tanácsokra. Az Ő célja a mi örök boldogságunk, és parancsolatai jelentik a térképet, melynek segítségével visszatérhetünk Őhozzá, és csakis így lehetünk örökké boldogok. Vajon mennyire számít örök boldogságunk szempontjából az otthon és a család? Barna könyvecském 141. oldalán az áll: „Mennysorságunk bizony nem sokkal több otthonunknak az örökkévalóságba történő kivetítésénél.”⁴

A család és az otthon tanát nemrég egyértelműen és nyomatékosan megerősítette A család: Kiáltvány a

világhoz. Kijelentette, hogy a család természeténél fogva örökkévaló, majd kifejtette, hogyan kapcsolódik a templomi hódolathoz. A kiáltvány azt is kijelentette, hogy milyen törvényen alapszik a családok örök boldogsága: „...csak olyan férfi és nő között használható a szent nemzőerő, akik mint férj és feleség törvényes házasságot kötöttek.”⁵

Isten kinyilatkoztatja a prófétáinak, hogy vannak erkölcsi abszolútumok. A bűn mindig is bűn lesz. Az Ő parancsolataival szembeni engedetlenség mindig is meg fog minket fosztani az áldásaitól. A világ állandóan és drámai mértékben változik, azonban Isten, az Ő parancsolatai és megígért áldásai nem változnak. Állandóak és változatlanok. A férfiak és nők Isten ajándéka-ként kapnak önrendelkezést, azonban szabadságuk és az abból fakadó örök boldogságuk az Ő örök törvényei iránti engedelmességből ered. Alma azt mondta tévelygő fiának, Koriántonnak: „...a gonoszság sohasem volt boldogság” (Alma 41:10).

Az evangélium teljessége visszaállításának e napjaiban az Ő újra kinyilatkoztatta nekünk, milyen áldásokat ígér parancsolatainak betartásáért.

A Tan és a szövetségek 130. szakaszában ezt olvashatjuk:

„Van egy törvény, amely már a világ megalapítása előtt visszavonhatatlanul el lett rendelve a mennyben, amelyen minden áldás alapszik –

És amikor bármilyen áldásban

részesülünk Istentől, az ama törvény iránti engedelmesség által történik, amelyen az áldás alapszik” (T&Sz 130:20–21).

Bizony, nem fejezhető ki tan a szentírásokban ennél erőteljesebben! Az Ő parancsolatai változatlanok, és össze vannak kötve a mi személyes, családi és társadalmi boldogságunkkal és jólétünkkel. Vannak erkölcsi abszolútumok. Az Ő parancsolataival szembeni engedetlenség mindig is meg fog minket fosztani az áldásaitól. Ezek a dolgok nem változnak.

Egy olyan világban, ahol bizonytalanul jelez a társadalom erkölcsi iránytűje, Jézus Krisztus visszaállított evangéliuma soha nem inog meg, és cövekeinek, egyházközösségeinek, családjainak és egyes tagjainak sem szabad meginogniuk. Nem válogathatjuk ki tetszésünk szerint, mely parancsolatok betartását véljük fontosnak, Isten minden parancsolatát tiszteletben kell tartanunk. Erősen és szilárdan kell állnunk, tökéletesen bízva az Ő következetességében és ígéreteiben.

Legyünk mindig világosság a hegyen, mutassunk példát azon parancsolatok betartásában, amelyek soha nem változtak és soha nem is fognak! Miként ez a könyvecske is arra biztatta az utolsó napi szent katonákat, hogy álljanak erkölcsileg szilárdan a háború idején, úgy mi is legyünk ebben az utolsó napi háborúban jelzőtűz az egész világnak, és különösen Isten azon gyermekeinek, akik az Ő áldásaira törekednek. Erről teszek bizonyosságot Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Első Elnökség, *Principles of the Gospel* (1943), i.
2. *Principles of the Gospel*, v, vii, viii.
3. *Az egyház elnökeinek tanításai: Harold B. Lee* (2000). 4.
4. Stephen L Richards, in *Principles of the Gospel*, 141.
5. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.

Thomas S. Monson elnök

Az engedelmesség áldásokat eredményez

Az igazságról való tudásra, valamint a legnagyobb kérdésekre adott válaszokra akkor teszünk szert, amikor engedelmeskedünk Isten parancsolatainak.

Szeretett testvéreim! Nagyon hálás vagyok, hogy itt lehetek veletek ma délelőtt! Azért imádkozom, hogy hitetek és imáitok meghallgatásra találjanak, mikor a felkérésre válaszolva hozzátok szólok.

A világon lévő férfiak és nők mindig is igyekeztek megismerni és megérteni ezt a halandó létet, abban betöltött helyüket és szerepüket, valamint a békességhez és boldogsághoz vezető utat. Mindannyian ezt kutatjuk.

Ez a tudás az egész emberiség számára elérhető. Olyan igazságok alkotják, melyek örökkévalók. A Tan és a szövetségek 1. szakaszának 39. versében ez áll: „Mert íme, lássátok, az Úr Isten; és a Lélek bizonyítást tesz, és a bizonyítás igaz, és az igazság, örökkön-örökké megmarad.”

A költő így írt:

*Mert elmúlhat egyszer a föld és az ég,
De az igazság, mely alapja mindennek,
Állandó és fennáll örökké.¹*

Néhányan azt kérdezik: „Hol található ez az igazság, és honnan ismerhetem fel?” Egy kinyilatkoztatásban,

melyet Joseph Smith próféta 1833 májusában kapott az ohiói Kirtlandben, az Úr kijelentette:

„...az igazság a dolgok ismerete úgy, ahogy azok vannak, és ahogy azok voltak, és ahogy azok el fognak jönni...

Az igazság Lelke Istentől való...

És senki nem kap teljességet, csak ha betartja a parancsolatait.

„Aki betartja [Isten] parancsolatait, igazságot és világosságot kap, mígnem megdicsőül az igazságban és minden dolgot tud.”²

Milyen dicsőséges ígéret! „Aki betartja [Isten] parancsolatait, igazságot és világosságot kap, mígnem megdicsőül az igazságban és minden dolgot tud.”

Ebben a felvilágosult korban, mikor az evangélium teljessége visszaállított, sem nektek, sem nekem nincs szükségünk arra, hogy feltérképezetlen tengerek felé hajózva vagy jelöletlen ösvényekre lépve induljunk az igazság keresésére. Szerető Mennyei Atyánk már megtervezte az utunkat, és gondoskodott egy hibátlan térképről, amely nem más, mint az *engedelmesség*. Az igazságról való tudásra, valamint a legnagyobb kérdésekre adott válaszokra

akkor teszünk szert, amikor engedelmeskedünk Isten parancsolatainak.

Az egész életünk során tanuljuk az engedelmességet. Egészen fiatal korunktól kezdve azok, akiknek felelőssége rólunk gondoskodni, szabályokat és irányvonalakat adnak nekünk, hogy biztonságban legyünk. Az élet sokkal egyszerűbb lenne mindannyiunk számára, ha teljesen betartanánk ezeket a szabályokat. Sokan közülünk tapasztalati úton tanuljuk meg, hogy bölcs dolog engedelmesnek lenni.

Fiatal koromban a családom minden nyáron kora júliustól kora szeptemberig kiköltözött a Utah állambeli Provo-kanyon egyik üdülőtelepére, a Vivian Parkba, ahol volt egy kis faházunk.

Azokban a gondtalan napokban az egyik legjobb barátom Danny Larsen volt. Az ő családjunknak is volt egy kis háza a parkban. Mindennap vele együtt fedeztem fel a fiúk paradicsomát: pecáztunk a patakban és a folyóban, kavicsokat és egyéb kincseket gyűjtöttünk, kirándultunk, sziklát másztunk, és egyszerűen csak próbáltuk minden nap minden egyes percét kiélvezni.

Az egyik reggel Danny és én úgy határoztunk, hogy az összes kanyonbeli barátunkkal táborotzet fogunk rakni. Csupán meg kellett tisztánunk a közeli mezőn egy területet, ahol majd összegyűlhetünk. A mezőt borító júniusi fű száraz volt és szúrós, ezért a mező így nem volt alkalmas a céljainkra. Elkezdtek kitépkedni a hosszú fűcsomókat, azt tervezve, hogy megtisztítunk egy nagy, kör alakú területet. Teljes erőbedobással tépkedtük a fűvet, de a makacs gazból csupán néhány maroknyival boldogultunk. Tudtuk, hogy ez a feladat egész nap el fog tartani, a lelkesedésünk és az energiánk is fogytán volt.

Ekkor azonban a nyolcéves elemémbe hirtelen bevillant a tökéletes

megoldás. Ez mondtam Dannynek: „Egyszerűen csak le kellene égetnünk a gázt! *Égetünk* egy kör alakú részt a talajon!” Ő készségesen egyetértett, én pedig elrohantam a házikónkhoz néhány szál gyufáért.

Mielőtt még bárki közületek azt gondolná, hogy nyolcévesen megenykedtek nekünk, hogy gyufát használjunk, szeretném tisztázni, hogy Dannynek és nekem is megtiltották, hogy felnőtt felügyelete nélkül bármit is meggyújtunk. Többször is figyelmeztettek mindkettőnket a tűz veszélyeire. Én azonban tudtam, hogy a családtagjaim hol tartották a gyufát, nekünk pedig kellett egy tisztás. Nagyon bele sem gondolva az egészbe elrohantam a házhoz, és meggyőződve arról, hogy senki sem vesz észre, felmarkoltam, majd gyorsan zsebre vágtam néhány szál gyufát.

Izgaton visszafutottam Dannyhez, tudván, hogy nálam volt a megoldás a problémánkra. Emlékszem, ahogy elképzelttem, hogy a tűz majd bizonyára csak egy akkora területet fog felégetni, amekkorára nekünk szükségünk volt, utána pedig valamilyen varázslatos módon majd kioltja magát.

Egy nagyobb kódarabon meggyújtottam a gyufát, majd lángra lobbantottam a kiszáradt júniusi füvet. Úgy gyulladt be, mintha előtte benzinnel locsolták volna le! Először Danny és én is izgalommal néztük, ahogy a nem kívánt gaz eltűnik, aztán hamarosan nyilvánvalóvá vált, hogy a tűz nem fog magától kialudni. Kétségbeesve jöttünk rá, hogy sehogy sem tudjuk eloltani. A tomboló lángok elkezdtek terjedni a hegyoldal felé, veszélybe sodorva ezzel az ott álló fenyőfákat és minden mást is, ami az útjukba esett.

Végül nem maradt más választásunk: segítségért szaladtunk. Nemsokára a Vivian parkban lévő összes férfi és nő ide-oda rohagált vizes

vászonzsákokkal, és azzal csapdosva próbálták eloltani a tüzet. Jó néhány órával később az utolsó parázsló részt is kioltották. Az ősfenyves megmenekült, ahogyan azok a házak is, melyeket szintén elértek volna a lángok.

Danny és én is számos nehéz, de annál fontosabb leckét tanultunk meg aznap – nem utolsó sorban azt is, hogy milyen fontos az engedelmisség.

A szabályok és törvények azért vannak, hogy gondoskodjanak a fizikai biztonságunkról. Hasonlóképpen az Úr is biztosított számunkra irányvonalakat és parancsolatokat, hogy gondoskodjon lelki biztonságunkról, hogy sikeresen végig tudjunk haladni a gyakran csalóka halandó léten, és végezetül visszatérhessünk Mennyei Atyánkhoz.

Évszázadokkal ezelőtt, amikor egy nemzedék túlzásba vitte az állatölés gyakorlatát, Sámuel nyíltan kijelentette: „Ímé, jobb az engedelmisség a véres áldozatnál és a szófogadás a kosok kövérénél!”³

Ebben az adományozási korszakban az Úr kinyilatkoztatta Joseph Smith prófétának, hogy „az Úr a szívet és készséges elmét követel meg; és a készségesek és engedelmesek eszik majd Sion földjének javát ezen utolsó napokban”⁴.

Az összes ősi és jelenkori próféta tudta, hogy az engedelmisség elengedhetetlen a szabadulásunkhoz. Nefi kijelentette: „Megyek és megteszem azon dolgokat, amelyeket az Úr megparancsolt.”⁵ Habár mások megingottak hitükben és engedelmisségükben, Nefi egyetlen egyszer sem ingott meg abban, hogy megtegye, amit az Úr kért tőle. Ez pedig őt követően még számos nemzedékre hozott áldást.

Ábrahám és Izsák története is szívbelemarkoló példája az engedelmisségnek. Milyen fájdalmasan nehéz lehetett Ábrahámnak Isten parancsolatának engedelmeskedve elvinni szeretett fiát,

Izsákot, Mórija földjére, hogy áldozatul felajánlja! El tudjuk képzelni, hogy milyen hatalmas teher nehezedett Ábrahám szívére, miközben a kijelölt hely felé haladtak? Bizonyára fájdalom szaggatta a testét és a lelkét, miközben Izsákot megkötözte és felfektette az oltárra, majd fogta a kést, hogy megölje őt. Meringathatatlan hittel és feltétel nélküli bizalommal volt az Úr iránt, engedelmeskedve az Úr parancsának. Mily dicsőséges volt a kijelentés, és milyen csodás fogadtatásra lelt: „Ne nyujtsd ki a te kezedet a gyermekekre, és ne bántsd őt: mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlenednek én érettem.”⁶

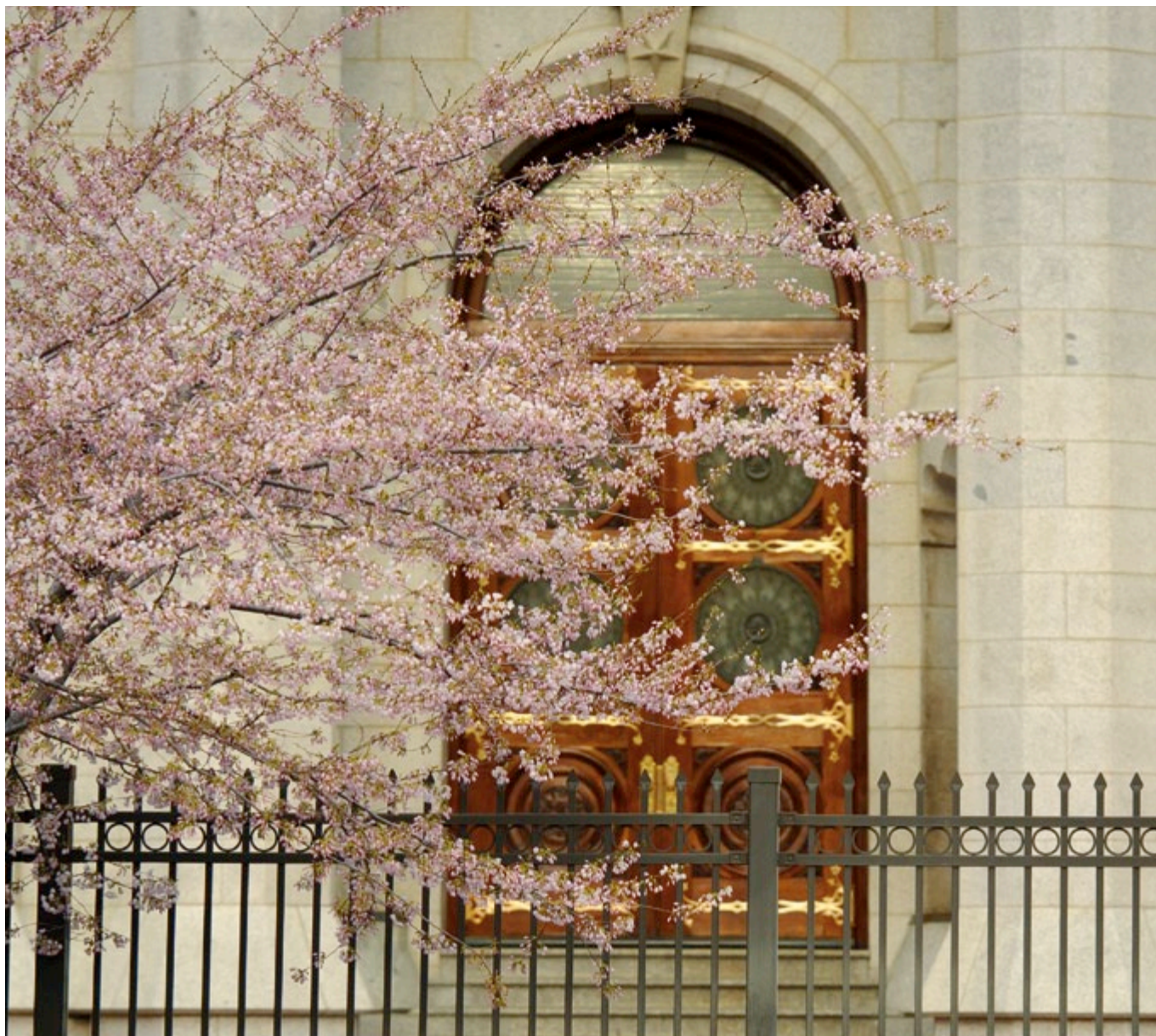
Ábrahám próbára tétetett, hithűsége és engedelmissége miatt pedig az Úr egy dicsőséges ígéretet adott számára: „...megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei, mivelhogy engedtel az én beszédemnek.”⁷

Habár tőlünk nem kívánják, hogy engedelmisségünket ily drámai és szívbelemarkoló módon bizonyítsuk, az engedelmisség mindannyiunktól megköveteltetik.

Joseph F. Smith elnök 1873 októberében kijelentette: „Az engedelmisség a menny első törvénye”⁸.

Gordon B. Hinckley elnök ezt mondta: „Az utolsó napi szentek boldogsága, az utolsó napi szentek békessége, az utolsó napi szentek fejlődése, az utolsó napi szentek boldogulása, e nép örök megváltása és felmagasztosulása abból származik, hogy engedelmisséggel fogadja Isten... tanácsait.”⁹

Az engedelmisség minden próféta fémjele, mely az idők során erőt és tudást adott számunkra. Elengedhetetlen számunkra felismerni azt, hogy nekünk is megadatott az erő és tudás eme forrása. Mindannyiunk számára rendelkezésre áll ma,

amikor engedelmeskedünk Isten parancsolatainak.

Az évek során számtalan olyan emberrel találkoztam, aki különösen hithű és engedelmes volt. Az ő példamutatásuk megáldott és inspirált engem. Hadd osszak meg veletek egy történetet két ilyen emberről.

Walter Krause az egyház állhatatos tagja volt, aki a családjával együtt a második világháború utáni Kelet-Németország területén élt. Az ország azon részén akkoriban fennálló korlátozott szabadság okozta nehézségek ellenére Krause testvér olyan ember volt, aki szerette és szolgálta az Urat. Hithűen és tudatosan

elvégezt minden rábízott feladatot.

A másik férfit Denndörfer Jánosnak hívták. Ő eredetileg magyar származású volt, de Németországban tért meg az egyházhoz, és 1911-ben, 17 évesen keresztkedett meg. Nem sokkal ezután visszatért Magyarországra. A második világháború után tulajdonképpen saját hazája foglyává vált Debrecenben. A szabadság a magyar néptől is elvétetett.

Walter Krause, aki nem ismerte Denndörfer testvért, azt a feladatot kapta, hogy legyen a házitanítója, és rendszeresen látogassa meg. Krause testvér felhívta a házitanítótársát, és azt mondta neki: „Azt a feladatot kaptuk,

hogy látogassuk meg Denndörfer János testvért. El tudnál velem jönni ezen a héten, hogy meglátogassuk, és átadjunk neki egy evangéliumi üzenetet?” Majd hozzátette: „Denndörfer testvér mellesleg Magyarországon él.”

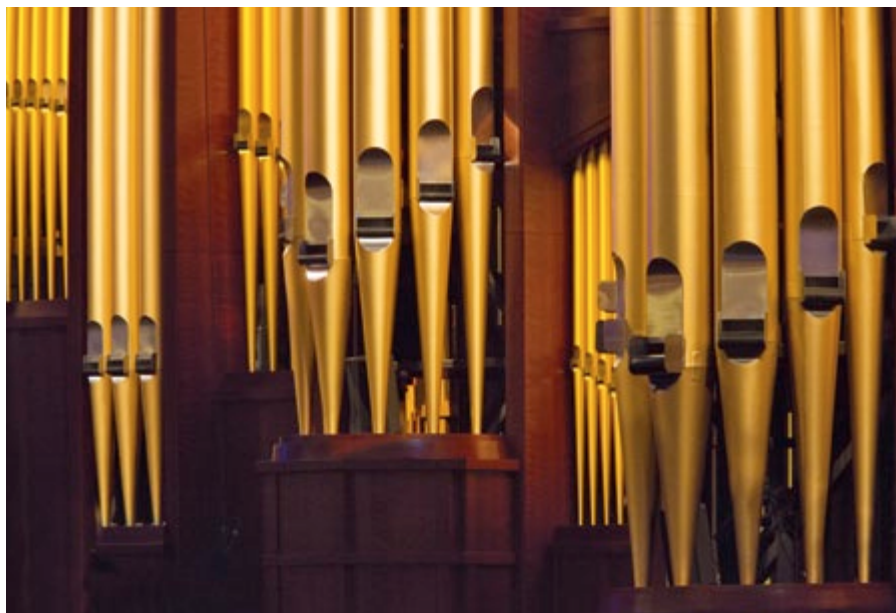
Meghökkenett társa kérdéssel felelt: „Mikor indulunk?”

„Holnap” – jött a válasz Krause testvértől.

„És mikor fogunk hazajönni?” – kérdezte a társa.

Krause testvér így válaszolt: „Ó, úgy egy hét múlva – már *ha* egyáltalán vissza tudunk jönni.”

A két házitanító elindult tehát meglátogatni Denndörfer testvért, vonattal és

busszal utazva Németország északkeleti részéből egészen Debrecenig, mely egy elég hosszú út volt. Denndörfer testvérnek utoljára a háború előtt voltak házitanítói. Most, amikor meglátta az Úr eme szolgálait, szíve túlcordult a hálától. Először kezet sem akart fogni velük. Inkább besietett a hálószobájába, és egy kis szekrényből elővett egy dobozt, amiben évekig a tizedét gyűjtögette. Átadta a tizedet a házitanítóinak, majd ezt mondta: „Na, most már elszámoltam az Úrral. *Most* már érdemes vagyok arra, hogy kezet fogjak az Úr szolgálival.” Krause testvér később elmondta nekem, hogy elmondhatatlanul megérintette annak gondolata, hogy ez a hithű testvér, akinek már hosszú évek óta nem volt kapcsolata az egyházzal, engedelmesen és következetesen félretette szerény keresete 10 százalékát, hogy majd befizethesse a tizedét. Úgy tette félre, hogy azt sem tudta, mikor tudja majd befizetni, vagy hogy egyáltalán lesz-e lehetősége rá.

Walter Krause testvér kilenc éve, 94 éves korában hunyt el. Egész élete során hithűen és engedelmesen szolgált, mely ösztönzőleg hatott mindenki számára, ahogyan számomra is. Amikor valamilyen feladat elvégzésére kérték, ő soha nem kételkedett, soha nem zúgolódott, és soha nem állt elő semmilyen kifogással.

Drága fivéreim és nővéreim, az életünk nagy próbatétele az

engedelmesség. „És próbára tesszük őket ezzel – mondta az Úr, hogy megálljuk, vajon megtesznek-e minden olyan dolgot, amit az Úr, az ő Istenük megparancsol nekik.”¹⁰

A Szabadító kijelentette: „Mert mindazoknak, akik áldást kívánnak kezemtől, meg kell maradniuk abban a törvényben, amely az adott áldásra kijelöltetett, és annak kitételeiben, amint azok már a világ megalapítása előtt meg lettek alapítva.”¹¹

A Szabadítónál senki sem példázta jobban az engedelmességet. Pál a következő megfigyelést tette Vele kapcsolatban:

„Ámbár Fiú, megtanulta azokból, a miket szenvedett, az engedelmességet; És tökéletességre jutván, örök idvesség szerzője lett mindazokra nézve, a kik neki engedelmeskednek.”¹²

A Szabadító azáltal mutatta meg Isten valódi szeretetét, hogy tökéletes életet élt, és tiszteletben tartotta saját szent küldetését. Soha nem volt gőgös. Soha nem fuvalkodott fel a kevélységtől. Soha nem volt hűtlen. Mindig aláztos volt. Mindig őszinte volt. Mindig engedelmes volt.

Habár az ördög, a megtévesztés mestere megkísértette, és bár fizikailag teljesen legyengült és éhezett a 40 napon és éjen át tartó böjtöléstől, még amikor a gonosz a legvonzóbb és legcsábítóbb ígéretekkel is környékezte meg Jézust, Ő isteni példát mutatott

nekünk az engedelmességéből azáltal, hogy nem hagyta magát eltéríteni attól, amiről tudta, hogy helyes.¹³

Amikor szembesült a Gecsemáné gyötrelmével – ahol oly nagy fájdalmat kellett elviselnie, hogy verejtéke hatalmas vércseppeként hullott a földre¹⁴ –, az engedelmes Fiú példajaként így szólt: „Atyám, ha akarod, távoztasd el tőlem e pohárt; mindazáltal ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen!”¹⁵

A Szabadító azt az utasítást adja nekünk, amit ősi apostolainak is adott: „Kövess engem!”¹⁶ Hajlandóak vagyunk engedelmeskedni?

A tudás, melyet keresünk, a válaszok, melyeket hön óhajtunk, valamint az erő, melyre ma vágyunk a bonyolult és változó világ kihívásainak legyőzésére, a miénk lehet, ha készségesen engedelmeskedünk az Úr parancsolatainak. Újra csak idézném az Úr szavait: „Aki betartja [Isten] parancsolatait, igazságot és világosságot kap, míg nem megdicsőül az igazságban és minden dolgot tud.”¹⁷

Alázatos imám, hogy részünk legyen azokban a bőséges jutalmakban, melyeket az engedelmeseknek ígérnek. Jézus Krisztus, a mi Urunk és Szabadítónk nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Mi az igazság? *Himnuszok*, 175. sz.
2. Tan és a szövetségek 93:24, 26–28.
3. 1 Sámuel 15:22.
4. Tan és a szövetségek 64:34.
5. 1 Nefi 3:7.
6. 1 Mózes 22:12.
7. 1 Mózes 22:18.
8. Joseph F. Smith, „Discourse,” *Deseret News*, Nov. 12, 1873, 644.
9. Gordon B. Hinckley, “If Ye Be Willing and Obedient,” *Ensign*, Dec. 1971, 125.
10. Ábrahám 3:25.
11. Tan és a szövetségek 132:5.
12. Zsidók 5:8–9.
13. Lásd Máté 4:1–11.
14. Lásd Lukács 22:44.
15. Lukács 22:42.
16. János 21:22.
17. Tan és a szövetségek 93:28.

Jeffrey R. Holland elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

„Hiszek Uram!”

Őszintén ismerjétek el kérdéseiteket és aggályaitokat, de először és mindörökké szítsátok fel hitetek lángját, mivel minden lehetséges annak, aki hisz.

Jézus egy alkalommal találkozott egy csoporttal, akik hevesen vitakoztak a tanítványaival. A Szabadító azon kérdésére, hogy mi váltotta ki a vitát, előlépett egy betegségtől sújtott gyermek édesapja, és elmondta, hogy azért kereste fel a tanítványokat, mert áldást kívánt fia számára, ők azonban nem tudtak eleget tenni kérésének. Miközben a fiú még mindig a fogát csikorgatva, tajtékozva fetrengett előttük a földön, az apa – kétségbeesett hangon, utolsó mentsvárként – e szavakkal esdekelt Jézushoz:

„[H]a valamit tehetsz – mondta –, légy segítségül nekünk, könyörülvén rajtunk.

Jézus pedig monda néki: Ha hihe- ted azt, minden lehetséges a hívőnek.

A gyermek atyja pedig azonnal kiáltván, könnyhullatással monda: Hiszek Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek.”¹

E férfi kezdeti meggyőződése – saját bevallása szerint – meglehetősen korlátolt. De sürgető, határozott vágy él benne egyetlen gyermeke érdekében. Azt láthatjuk, hogy kezdetnek ennyi épp elegendő is. „[M]ég ha nem is vagytok képesek annál többre, mint hogy *vágyjatok arra, hogy higgyetek*

– mondja Alma –, engedjétek, hogy ez a vágy mindaddig dolgozzon bennetek, míg... hisztek...”² Mivel nem maradt más reménysége, ez az édesapa latba veti meglévő hitét, és így könyörög a világ Szabadítójának: „[H]a [Te] valamit tehetsz, légy segítségül nekünk, könyörülvén rajtunk.”³ Alig tudom úgy olvasni e szavakat, hogy ne lábadna könnybe a szemem. Nyilvánvalóan szándékos a többes számú *nekünk, rajtunk* névmások használata. Ez a férfi tulajdonképpen ezt mondja: „Az egész családnak esedezik. Küszködésünknek se vége, se hossza; kimerültünk. Fiunk gyakorta esik a vízbe, és gyakorta a tűzbe. Állandóan veszélyben van,

mi pedig szüntelenül aggódunk érte. Nem tudjuk, ki máshoz fordulhatnánk. *Te* tudsz segíteni? *Bármiert* hálásak leszünk: egy részleges áldásért, egy halvány reménysugárért, a teher némi enyhüléséért, amelyet e fiú édesanyja élete minden napján cipel.”

Az apa e szavaira: „[H]a [Te] valamit tehetsz...” így válaszol a Mester: „Ha [te hiszed] azt...”⁴

„A gyermek atyja pedig azonnal” – nem habozva, nem kételyek közt vergődve, nem cinikusan, hanem azonnal –, szülői fájdalomtól vajmi kevéssé leplezve így kiált fel: „Hiszek Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek.” Az apa újonnan támadt, de még mindig csak részleges hitére válaszként Jézus meggyógyítja a fiút, szinte szó szerint a halálból támasztva fel őt – ahogyan Márk az eseményt leírja.⁵

E gyengéd szentírásbeli feljegyzést véve háttérül most kifejezetten az egyház fiataljaihoz kívánok szólni – azokhoz, akik életkorukat vagy egyháztagságukat vagy a hitben eltöltött éveiket tekintve számítanak fiatalnak. Ez a meghatározás ilyen vagy olyan módon nagyjából mindannyiunkat magában foglalja.

Az e történettel kapcsolatos első meglátásom az, hogy amikor az apa szembenéz a hitre szólító kihívással, először kijelenti az erejét, és csak utána

ismeri el a korlátait. Első felkiáltása igenlő, és minden habozástól mentes: „Hiszek Uram!” Mindenkinék, aki több hitre vágyik, annyit mondanék: emlékezzetek erre az emberre! A félelem, a kétely, a zűrzavar idején tartásotok meg a már meghódított területet, akármi-lyen csekély is legyen! Abban a növekedésben, amelyet mindannyiunknak meg kell tapasztalnia a halandóságban, mindnyájunkhoz elérkezik majd e fiú szenvedésének vagy e szülő kétségbeesésének lelki megfelelője. Amikor ez a pillanat elérkezik, és különféle gondjaink támadnak, melyek megoldása talán nem azonnal nyilvánvaló, *kapaszkodjatok erősen abba, amit már tudtok, és álljatok szilárdan, míg további tudást nem kaptok!* Jézus pontosan erről az esetről, erről a konkrét csodáról mondta a következőket: „Ha akkora hitetek volna, mint a mustármag, azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen amoda, és elmenne; és semmi sem volna lehetetlen néktek.”⁶ Nem a hitetek nagysága vagy a tudásotok mértéke a kérdés, hanem az, hogy milyen állhatatosságot tanúsítotok a birtokotokban lévő hit és a már megismert igazság iránt.

A második meglátásom tulajdonképpen az elsőnek egy más szemszögéből való kifejtése. Amikor problémák támadnak és kérdések merülnek fel, ne azt hangoztatva induljatok hitetek

keresésére, hogy mennyi hitetek *nincs*, vagyis ne a „hitetlenségetekből” induljatok ki. Olyan ez, mintha a csőrén át próbálnátok megtölteni a sütni való csirkét! Nos, hadd fejezzem ki magam érthetően: Nem arra kérlek titeket, hogy színleljetek olyan hitet, amely nincs meg bennetek. Arra viszont *igenis* kérlek titeket, hogy legyetek hűek ahhoz a hithez, amely *megvan* bennetek! Néha úgy teszünk, mintha a kétely őszinte kijelentése az erkölcsi bátorság magasabb fokú megnyilvánulása lenne, mint a hit őszinte kijelentése. Ez nem így van! Tartsuk hát szem előtt mindannyian e szentírásbeli feljegyzés világos üzenetét: Legyetek olyan őszinték a kérdéseiteket illetően, amennyire csak kell, hiszen az élet tele van velük ilyen vagy olyan témák vonatkozásában. Ha azonban ti és a családotok meg szeretnétek gyógyulni, akkor ne engedjétek, hogy e kérdések a hit útjába álljanak, megakadályozva, hogy a hit csodát vigyen végbe!

Továbbá több hitetek van, mint gondolnátok, amiatt, amit a Mormon könyve úgy fogalmaz meg: „bizonyítékok nagysága”⁷. „Gyümölcscekről ismeritek meg őket”⁸, mondta Jézus, az evangélium szerinti élet gyümölcscei pedig nyilvánvalóan megmutatkoznak az utolsó napi szentek életében mindenütt. Amit Péter és János mondott

egykoron egy ősi hallgatóságnak, én is azt mondom nektek ma: „[N]em tehetjük, hogy a miket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk”, amit pedig láttunk és hallottunk, nem más, mint „hogy nyilvánvaló csoda lőn” ezen egyház tagjai millióinak életében. Ez tagadhatatlan.⁹

Fivérek és nőtestvérek, ez egy folyamatban lévő isteni munka, melynek megnyilvánulásai és áldásai bőségesen kiáradnak minden irányba, így hát kérlek benneteket, ne kezdjétek levegő után kapkodni, ha időről időre olyan kérdések merülnek fel, amelyeket meg kell vizsgálni, meg kell érteni, és meg kell oldani. Ez mindig is így lesz. *Ebben az egyházban az, amit tudunk, mindig túl fogja harsogni azt, amit nem tudunk. És ne feledjétek: ebben a világban mindenkinék hit által kell járnia.*

Így aztán legyetek elnézőek az emberi gyengeségekkel – a sajátjaitokkal éppúgy, mint azokéival, akik ebben az önkéntes, halandó férfiak és nők által vezetett egyházban szolgálnak veletek. Egyedül tökéletes Egyszülött Fia kivételével Istennek mindig csak tökéletlen emberek álltak rendelkezésére munkája elvégzéséhez. Ez bizonyára szörnyen bosszantó lehet számára, de megbirkózik vele – és nekünk is így kell tennünk. És ha netán tökéletlenséget tapasztaltok, ne feledjétek, hogy a korlátokat *nem* e munka isteni természete rejti. Ahogy egy kiváló író egyszer megjegyezte: ha kiömlik a végtelen teljesség, nem az olaj hibája, ha valamennyi elvész, mert a véges tartályok nem képesek teljességgel magukba fogadni.¹⁰ E véges tartályok közé tartozunk én és ti is, legyünk tehát türelmesek és kedvesek és megbocsátóak.

Utolsó meglátás: ha kétely vagy nehézség támad, ne féljünk segítséget kérni! Ha olyannyira alázatosan és őszintén vágyunk rá, mint ez az apa,

akkor meg is kaphatjuk. A szentírások ezt az őszinte vágyat ilyen kifejezésekkel fogalmazzák meg: „igaz szándékkal” keresni, „szívetek minden szándékával, nem cselekedvén képmutatást és megtevéstést Isten előtt”¹¹. Tanúságot teszem, hogy az *ilyesfajta* könyörgésre mindig érkezik segítség a fátyol mindkét oldaláról, hitünk megerősítésére.

Azt mondtam, a fiatalokhoz fogok beszélni. Így is van. Nemrégiben egy 14 éves fiú némileg habozva így szólt hozzám: „Holland testvér, még nem tudom azt mondani, hogy tudom, hogy az egyház igaz, de hiszem, hogy az.” Olyan erősen megöleltem, hogy majdnem kinyomtam belőle a szuszt. Lelkem minden hevével azt feleltem neki, hogy a *hit* becses szó és még becsesebb tett, és soha nem kell bocsánatot kérnie, amiért „csak hisz”. Elmondtam neki, hogy maga Krisztus is azt mondta: „Ne félj, csak higgy”¹², és mellesleg ez volt az a mondat, amely útnak indította missziójára az ifjú Gordon B. Hinckley-t¹³. Elmondtam ennek a fiúnak, hogy mindig is a hit az első lépés a meggyőződés felé, valamint hogy hitünk összességének egyes tételei mind erőteljesen visszhangozzák ezt a kifejezést: „Hiszünk...”¹⁴ És azt is elmondtam neki, hogy büszke vagyok rá, amiért őszintén keres.

Most pedig annak a közel 60 esztendőnek az előnyével, amely azóta eltelt, hogy újonnan hívó 14 éves fiú voltam, kijelentek néhány olyan dolgot, amelyet immár tudok. Tudom, hogy Isten minden időben és minden módon és minden körülmények közepette a mi szerető és megbocsátó Atyánk a mennyben. Tudom, hogy Jézus volt az Ő egyetlen tökéletes gyermeke, akinek az élete szeretettel adatott mind az Atya, mind pedig a Fiú akaratából az összes többi tökéletlen gyermeke megváltására. Tudom, hogy

Ő feltámadt a halálból, hogy újra éljen, és mivel ezt tette, ti és én is újra élhetünk majd. Tudom, hogy Joseph Smith, aki – annak ellenére, hogy elismerte tökéletlenségét¹⁵ – kiválasztott eszköz volt Isten kezében arra, hogy az örökévaló evangélium visszaállítsák a földön. Azt is tudom, hogy ennek során – különösen pedig a Mormon könyve lefordítása révén – többet tanított nekem Isten szeretetéről, Krisztus isteni mivoltáról és a papsági hatalomról, mint bármely más próféta, akiről valaha olvastam, tudomást szereztem vagy hallottam egész életemben

folytatott keresésem folyamán. Tudom, hogy Thomas S. Monson elnök, aki odaadóan és vidáman közeleg apostoli elrendelésének 50. évfordulójához, e prófétai palást jogos örököse napjainkban. E konferencián ismét láhattuk, hogy az ő vállán nyugszik ez a palást. Tudom, hogy a többi 14 férfi, akit ti prófétákként, látnokokként és kinyilatkoztatókként támogattok, maguk is kezeikkel, szívükkel és saját apostoli kulcsaikkal támogatják őt.

E dolgokat azzal a meggyőződéssel jelentem ki nektek, amelyet Péter a „prófétai beszéd” biztosságának¹⁶ nevezett. Ami egykor a hit aprócska magja volt, az élet fájává növekedett számomra, így hát ha hitetek némiképp próbára van téve ebben vagy bármely más időszakban, kérek benneteket, támaszkodjatok az enyémre. Tudom, hogy ez a munka magának Istennek az igazsága, és saját magunkat sodornánk veszedelembé, ha hagynánk, hogy kételyek vagy ördögök letérítsenek az ösvényéről. Bízatok! Haladjatok tovább! Őszintén ismerjétek el kérdéseiteket és aggályaitokat, de először és mindörökké szítsátok fel hitetek lángját, mivel minden lehetséges annak, aki hisz. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Márk 9:22–24; lásd még 14–21. vers.
2. Alma 32:27; kiemelés hozzáadva.
3. Márk 9:22; kiemelés hozzáadva.
4. Márk 9:22, 23; kiemelés hozzáadva.
5. Lásd Márk 9:24–27.
6. Máté 17:20.
7. Hélamán 5:50.
8. Máté 7:16.
9. Lásd Cselekedetek 4:16, 20.
10. Átvéve innen: Alfred Edersheim, *The Life and Times of Jesus the Messiah*, 2 vols. (1883), 2:108.
11. 2 Nefi 31:13.
12. Márk 5:36.
13. Lásd Gordon B. Hinckley, in Conference Report, Oct. 1969, 114.
14. Lásd Hittételek 1:1–13.
15. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 546.
16. 2 Péter 1:19.

Dallin H. Oaks elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Krisztus követői

Krisztus követése nem alkalmi cselekedet, hanem folyamatos elkötelezettség, olyan életmód, amely mindig és mindenhol alkalmazandó.

Egyik legkedvesebb himnuszunk, melyet a Tabernákulum Kórus ma délelőtt is előadott, e szavakkal kezdődik:

*„Kövessetek!” – így szólt Urunk.
Lába nyomában kell járnunk,
Mert egyek csak így lehetünk
Fiaddal, drága Istenünk.¹*

John Nicholson, egy skót megtért írta ezeket a szavakat, melyeket a Szabadító tanítványaihoz intézett egyik első hívása (lásd Máté 4:19) ihletett. Sok korai vezetónkhöz hasonlóan ő sem rendelkezett magas iskolai végzettséggel, de mélyreható szeretet volt benne Szabadítónk és a szabadítás terve iránt.²

Ennek a konferenciának minden üzenete segít nekünk Szabadítónk lába nyomában járni. Az Ő példája és tanításai jelölik ki Jézus Krisztus követőinek útját.

Keresztény embertársaikhoz hasonlóan Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjai is tanulmányozzák Szabadítónk életét, amint arról Máté, Márk, Lukács és János könyvei az Újszövetségben beszámolnak. Példákat és tanításokat idézek most a Szent Biblia e négy könyvéből, és arra kérek titeket és minden más keresztényt, hogy gondoljuk át,

miként illik a Krisztus követője megnevezés az Ő visszaállított egyházára és mindannyiunkra.

Jézus azt tanította, hogy az Isten királyságába való belépéshez kereszttelkedésre van szükség (lásd János 3:5). Szolgálatát azzal kezdte, hogy megkeresztelkedett (lásd Márk 1:9). Ő és követői is kereszteltek (lásd János 3:22–26). Mi is így teszünk.

Jézus azzal kezdte a prédikálást, hogy bűnbánatra szólította a hallgatóságát (lásd Máté 4:17). Szolgái most is ezt az üzenetet tárják a világ elé.

Jézus egész szolgálata idején adott parancsolatokat, és azt tanította: „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok” (János 14:15; lásd még a 21., 23. verseket). Kijelentette, hogy parancsolatainak betartásához

követőinek maguk mögött kell hagyniuk azt, „a mi az emberek közt magasztos” (Lukács 16:15), valamint „az emberek rendelését [szokásait]” (Márk 7:8; lásd még a 13. verset). Arra is figyelmeztetett: „Ha e világból volnátok, a világ szeretné azt, a mi az övé; de mivelhogy nem vagytok e világból, hanem én választottalak ki magamnak titeket e világból, azért gyűlöl titeket a világ” (János 15:19). Később pedig Péter apostol megmondta, hogy Jézus követőinek sajátoságos népnek kell lenniük (lásd 1 Péter 2:9).

Az utolsó napi szentek tudják, hogy nem szabad „a világból” valóknak lenniük, és nem köthetik őket „az emberek rendelés[e]i”, de Krisztus más követőihez hasonlóan időnként nekünk is nehéz elhatárolódnunk a világtól és annak hagyományaitól. Vannak, akik azért utánoznak világi mintákat, mert – ahogy Jézus mondta néhány olyan emberről, akit tanított – „inkább szeret[ik] az emberek dicséretét, mintsem az Istennek dicséretét” (János 12:43). Krisztus követése oly sokféleképpen és oly érzékeny kérdésekben hiúsulhat meg, hogy azt itt fel sem tudjuk sorolni. Sok minden ide tartozik: az olyan világi szokásoktól kezdve, mint a politikai korrektség és a szélsőséges öltözködés és megjelenés, az olyan alapvető értékektől való eltávolodásig, mint például a család örök természete és működése.

Jézus nem elméletnek szánta a tanításait. Mindig cselekvésre szólított velük. Azt tanította: „Valaki azért hallja én tőlem e beszédeket, és megcselekszi azokat, hasonlítom azt a bölcs emberhez” (Máté 7:24; lásd még Lukács 11:28), és „Boldog az a szolga, a kit az ő ura, mikor haza jó, ily munkában talál” (Máté 24:46). Egy másik kedves himnuszunkban azt énekeljük:

*Szabadítóm, hadd szeressek,
Hadd kövessem az utad; [...] Szabadítóm, hadd szeressek –
Lásd, követlek, Uram.*³

Jézus tanításának megfelelően akik szeretik Őt, azok betartják a parancsolatait. Engedelmesek lesznek, amint azt Thomas S. Monson elnök tanította ma délelőtt. Krisztus követése nem alkalmi cselekedet, hanem folyamatos elkötelezettség, olyan életmód, amely mindig és mindenhol alkalmazandó. Amikor a Szabadító bevezette az úrvacsora szertartását (vagy áldozást, ahogy más egyházak nevezik), ezt a tantételt tanította vele, valamint azt, hogy miként emlékezzünk a betartására és erősödjünk meg abban. Mai kinyilatkoztatásokból tudjuk, hogy megparancsolta követőinek, hogy az Ő emlékezetére vegyenek a jegyekből (lásd Kalauz a

szentírásokhoz, Joseph Smith fordítás, Máté 26:22, 24 és Márk 14:21–24). Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjai minden héten betartják ezt a parancsolatot, amikor az istentisztelet részeként vesznek a kenyérből és a vízből, és szövetségben ígérik, hogy mindig emlékezni fognak Őreá és betartják a parancsolatait.

Jézus azt tanította, hogy „mindig imádkozni kell” (Lukács 18:1). Példát is mutatott erre, többek között akkor, amikor tizenkét apostolának elhívása előtt „az éjszakát az Istenhez való imádkozásban tölté el” (Lukács 6:12). Más keresztényekhez hasonlóan mi is minden istentiszteleti gyűlésünkön imádkozunk. Ezen kívül útmutatásért is imádkozunk, és azt tanítjuk, hogy egyénileg is gyakran kell imádkoznunk, a családdunkkal pedig mindennap le kell térdelnünk imában. Jézushoz hasonlóan mi is Mennyei Atyánkhoz imádkozunk, és ezt Jézus Krisztus szent nevében tesszük.

A Szabadító tizenkét apostolt hívott el, hogy segédkezzenek az egyházában, és kulcsokat, valamint felhatalmazást adott nekik arra, hogy halála után továbbvigyék művét (lásd Máté 16:18–19; Márk 3:14–15; 6:7; Lukács 6:13). Jézus Krisztus visszaállított egyházaként Az Utolsó Napok Szentjeinek

Jézus Krisztus Egyháza követi ezt a példát, mind szervezetét tekintve, mind pedig a kulcsok és a felhatalmazás apostolokra ruházása terén.

A Jézus által elhívottak között voltak, akik nem jöttek azonnal, hanem időt kértek, hogy eleget tegyenek bizonyos családi kötelezettségeknek. Jézus azt felelte: „Valaki az eke szarvára veti kezét, és hátra tekint, nem alkalmas az Isten országára” (Lukács 9:62). Sok utolsó napi szent él a Jézus által tanított fontossági sorrend szerint. Ide tartozik idősebb misszionáriusok és mások ezreinek csodálatos példája, akik gyermekeiktől és unokáiktól egy időre elszakadva misszionáriusi feladatokat látnak el ott, ahová elhívják őket.

Jézus azt tanította, hogy Isten férfit és nőt teremtett, és a *férfi* hagyja el a szüleit, és ragaszkodik a *feleségéhez* (lásd Márk 10:6–8). Jól ismert az e tanítás melletti elkötelezettségünk.

Az elveszett bárány közismert példázatában Jézus azt tanítja, hogy erőfeszítéseket téve keressük mindazokat, akik eltévelyedtek a nyájtól (lásd Máté 18:11–14; Lukács 15:3–7). Mint tudjuk, Thomas S. Monson elnök nagy hangsúlyt fektet erre az utasításra, mindannyiunk számára emlékezetes példát állítva és tanításokat adva át embertársaink megmentéséről.⁴

Megmentésre és szolgálatra irányuló erőfeszítéseinkben Szabadítónk szeretetről szóló egyedi példáját és gyengéd tanításait követjük: „Szeresd felebarátodat, mint magadat” (Máté 22:39). Sőt, azt is megparancsolta nekünk, hogy szeressük az ellenségeinket (lásd Lukács 6:27–28). Halandó szolgálatának végén adott nagyszerű tanításaiban pedig azt mondta:

„Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; a mint én szeretlek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.

Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok” (János 13:34–35).

Jézus tanításai szerint az egymás iránti szeretetnek részét képezi az, hogy ha valaki árt nekünk, akkor mi megbocsátunk (lásd Máté 18:21–35; Márk 11:25–26; Lukács 6:37). Bár sokan küszködnek ezzel a nehéz parancsolattal, mindannyian tudunk olyan utolsó napi szentekről, akik szerető megbocsátást gyakoroltak, még a leg súlyosabb bántások esetében is. Chris Williams például Jézus Krisztusba vetett hitére támaszkodva bocsátott meg az ittas vezetőnek, aki felesége és két gyermekük halálát okozta. Mindössze két nappal a tragédia után – még mindig mély kétségbeesésben – ez a megbocsátással teli férfi, aki akkoriban egyik püspökünként szolgált, azt mondta: „Krisztus tanítványaként nincs más választásom.”⁵

A legtöbb keresztény adakozik a szegényeknek és a szűkölködőknek, ahogy azt Jézus tanította (lásd Máté 25:31–46; Márk 14:7). Szabadítónk e tanítását követve Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza és annak tagjai igencsak az élen járnak. Tagjaink nagylelkű felajánlásokat tesznek jótékonyági szervezeteknek, és személyes szolgálatot, valamint más ajándékokat is nyújtanak a szegényeknek és a szűkölködőknek. Ezenkívül

tagjaink minden hónapban két főétkezést kihagyva böjtölnek, és legalább ezen étkezések árát odaadják böjti felajánlásként, amelyet a püspökök és a gyülekezeti elnökök szűkölködő testvéreink megsegítésére használnak. Az éhezők megsegítése azáltal, hogy böjtölünk, jószívű cselekedet, és ha őszinte szándékkal tesszük, akkor lelki lakomát jelent.

Kevésbé ismert az egyházunk egész világra kiterjedő emberbaráti szolgálata. Nagylelkű egyháztagnak adományából Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza ételt, ruházatot és egyéb alapvető felszereléseket küld szenvedő felnőttek és gyermekek megsegítésére szerte a világon. Ezek az emberbaráti adományok, amelyek az elmúlt évtizedben összesen több száz millió dollárt tettek ki, nem nézik azt, hogy ki milyen valláshoz vagy nemzethez tartozik, vagy milyen a bőrszíne.

A 2011-es japán földrengést és szökőárt követő hatalmas segítségnyújtási erőfeszítésünk 13 millió dollárt tett ki készpénz és segélycsomagok formájában. Ezenkívül több mint 31 000 önkéntes ajánlott fel több mint 600 000 órányi szolgálatot az egyház szervezésében. A Sandy hurrikán áldozatainak nyújtott emberbaráti segítségünk az Egyesült Államok keleti részén tetemes adományokat juttatott el különböző formában, és a takarítási munkálatokban körülbelül 28 000 egyháztagnak közel 300 000 órányi szolgálatot nyújtott. Sok más múlt évi példát hozhatnánk: az afrikai Csádban 136 000 kilogramm ruhát és cipőt osztottunk szét menekülteknek. Az elmúlt negyed évszázadban közel 30 millió embernek segítettünk, a világ 179 országában.⁶ A „mormonoknak” nevezett emberek valóban tudják, hogyan adjanak a szegényeknek és a szűkölködőknek.

A Bibliában található utolsó tanításában a Szabadító azt az utasítást adta

követőinek, hogy minden nemzethez és minden teremtménynek vigyék el a tanításait. Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza a visszaállítás kezdete óta törekszik ennek a tanításnak a követésére. Korai vezetőink akkor is küldtek keletre és nyugatra misszionáriusokat az óceánon túlra, amikor az új egyház még alig-alig állt a lábán és szegény volt. Népünk mindig is tanította a keresztény üzenetet, mígnem ma már több mint 60 000 teles idejű és több ezer részidőben szolgáló misszionáriust foglal magában egyedi misszionáriusi programunk. Világszerte több mint 150 országban és területen vannak jelen a misszionáriusaink.

A nagyszerű hegyi beszédében azt tanította Jézus: „Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes” (Máté 5:48). Ennek a tanításnak és Szabadítónk követésének az a célja, hogy az Atyához jöjjünk, akire Szabadítónk így utalt: az én Atyám és a ti Atyátok, az én Istenem és a ti Istenetek (lásd János 20:17).

A visszaállított evangélium megkülönböztető jegyét adó mai kinyilatkoztatásból tudjuk, hogy a tökéletességre felszólító parancsolat részét képezi az Atyaisten gyermekei szabadulására alkotott tervének. E terv értelmében mindannyian mennyei szüleink *örökösei* vagyunk. „Isten gyermekei vagyunk”, tanította Pál apostol – „Ha pedig gyermekek, örökösök is; örökösei Istennek, örököstársai pedig Krisztusnak” (Rómabeliek 8:16–17). Amint azt az Újszövetség kifejti, ez azt jelenti, hogy „az örök élet” (Titus 3:7) örökösei vagyunk, és ha az Atyához jövünk, akkor „örökségül nyer[ünk] mindent” (Jelenések 21:7), mindent, amije van. Ezt aligha foghatja fel halandó elménk! Azt azonban értjük, hogy csak akkor érhetünk el ehhez a végső célhoz, ha követjük Szabadítónkat, Jézus Krisztust, aki azt tanította, hogy „senki sem

mehet az Atyához, hanemha én általam” (János 14:6). Azon vagyunk, hogy Őt kövessük, és hasonlóbbá váljunk Hozzá, itt és ezután. Így hát „Kövessetek” című himnuszunk utolsó versszakában azt énekeljük:

*Urunk, meddig kell követnünk?
Talán csak itt, míg lenn élünk
A siralom bús völgyében?
Ó nem, mert vársz ránk a
mennyben. [...]*

*Nagy hatalom és dicsőség,
Királyság lesz majd a miénk,
Ha mindig engedelmesen
Hallgatunk Rá: „Kövessetek!”⁷*

Tanúbizonytságot teszek Szabadítónkról, Jézus Krisztusról, akinek tanításait és példáját követni igyekszünk. Mindazokat hívja, akik megterhelhettek, hogy jöjjenek Őhozzá, tanuljunk Tőle, kövessük Őt, és találjunk ezáltal nyugalmat a lelkünknek (lásd Máté 4:19; 11:28). Tanúbizonytságot teszek üzenetének igaz voltáról, valamint visszaállított egyházának isteni küldetéséről és felhatalmazásáról, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Kövessetek! *Himnuszok*, 64. sz.
2. Lásd Karen Lynn Davidson, *Our Latter-day Hymns: The Stories and the Messages* (1988), 142–43, 419.
3. Lásd, követlek, Uram. *Himnuszok*, 140. sz.
4. Lásd például: Heidi S. Swinton, *To the Rescue: The Biography of Thomas S. Monson* (2010), 149–61; Thomas S. Monson: Mentésre fel! *Liahóna*, 2001. júl. 57–60.
5. Chris Williams, in Jessica Henrie, “Father Relies on Faith to Forgive Intoxicated Teen Driver,” *Deseret News*, Aug. 1, 2012, deseretnews.com/article/865559847/Let-It-Go-Chris-Williams-shares-his-story-of-tragedy-and-forgiveness.html; see also Chris Williams, *Let It Go: A True Story of Tragedy and Forgiveness* (2012).
6. Lásd “Emergency Response: Church Assists Worldwide,” *Church News*, Mar. 9, 2013, 9; Welfare Services Emergency Response, “2012 Year in Review,” 8.
7. *Himnuszok*, 64. sz.

ifj. Christoffel Golden elder
a Hetvenektől

Az Atya és a Fiú

Jézus Krisztus evangéliumának és annak szabadító hatalmának középpontjában az Atya és a Fiú helyes megértése áll.

Szeretett fivérem és nőtestvérem, hálás vagyok, hogy szólhatok hozzátok ma délután eme inspiráló általános konferencia keretein belül!

Olyan témáról beszélve, amely igen szent számomra, először is hálával telve szeretnék elismeréssel adózni oly sok keresztyén odaadásáért korszakokon át, köztük francia protestáns és ír katolikus őseimnek is. Hitük és Istennek való hódolatuk miatt sokan feláldozták pozíciójukat, javaikat, sőt, még életüket

is Istenük és hitük védelmében.¹

Utolsó napi szentekként és keresztyékként hasonlóan erős és mély hittel hiszünk Istenben, az Örökévaló Atyában és Fiában, Jézus Krisztusban. Az Isten iránti odaadás szent és személyes kérdés marad köztünk és Alkotónk között.

Az örök élet utáni kutatásunk nem más, mint arra való törekvés, hogy megértsük, ki Isten, és hogyan tudunk visszatérni Őhozzá, hogy Vele éljünk.

A Szabadító így imádkozott Atyjához: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és a kit elküldtél, a Jézus Krisztust.”²

Még ennek a magától a Szabadítónktól eredő kijelentésnek a fényében is azt tapasztaljuk, hogy az évszázadok során az uralkodó látásmód az Atya és a Fiú természetéről egyértelműen nem áll összhangban a szentírások tanításaival.

Tisztelettel kijelentjük, hogy Jézus Krisztus evangéliumának és annak szabadító hatalmának középpontjában az Atya és a Fiú helyes megértése áll.³

Jézus Krisztus evangéliuma eme igen sarkalatos tantételének jelentőségét megerősítette Joseph Smith próféta első látomása 1820-ban. A Próféta ezt írta: „...két Személyt láttam felettem a levegőben állni, akiknek ragyogása és dicsősége leírhatatlan volt. Egyikük hozzám szólt, a nevemen szólítva, és ezt mondta a másikra mutatva: *Ez az én Szeretett Fiam. Őt hallgasd!*”⁴

Az ifjú Joseph ezen élménye, melyet sok további látomás és kinyilatkoztatás követett, feltárja, hogy Isten valóban létezik; hogy az Atya és Fia, Jézus Krisztus, két különböző és különálló lény; hogy az ember Isten képmására teremtett; hogy Mennyei Atyánk szó szerint Jézus Krisztus Atyja; hogy Isten továbbra is kinyilatkoztatja magát az embernek; valamint hogy Isten mindig közel van, érdeklődést tanúsít irántunk és megválaszolja az imáinkat.

Noha az Atya és a Fiú hasonló megjelenéséről viszonylag ritkán olvasni a szentírásokban, az első látomás figyelemre méltó ténye, hogy tökéletesen egybecseng az e szent könyvekben feljegyzett hasonló eseményekkel.

Az Újszövetségben például olvashatunk István utolsó bizonyágtételéről vértanúsága idején, amikor ezt mondta: „Ímé látom az eget megnyitni, és az embernek Fiát az Isten jobbja felől állani.”⁵

A Páthmós szigetén látott nagyszabású látomásában János apostol látta „a mindenható Isten[ti]”,⁶ csakúgy, mint Isten Bárányát, aki megváltott minket az Ő vére által.⁷

A Mormon könyvében az Atya és a Fiú tana felséges bizonyságban áll a Szent Biblia mellé. A Mormon könyve feljegyzi Szabadítónk megjelenését a nefiták között, amely során az Atya hangja mintegy 2500 nefita füle hallatára így mutatja be a feltámadt Krisztust: „Íme, ez az én Szeretett Fiam, akiben én gyönyörködöm, akiben megdicsőítettem a nevemet. Őt hallgassátok.”⁸

A négy evangéliumban maga Krisztus 160-szor tesz említést Mennyei Atyjáról, míg a nefiták közötti rövid, háromnapos szolgálata során a Mormon könyve feljegyzése szerint 122 alkalommal említi Atyját.

Például Máté könyvében ezt mondja Jézus: „Nem minden, a ki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megyen be a mennyek országába; hanem a ki cselekszi *az én mennyei Atyám* akarátát.”⁹

János könyvében így tesz tanúságot: „...a Fiú semmit sem tehet önmagától, hanem ha látja cselekedni *az Atyát*.”¹⁰

Lukács könyvében pedig e szavakkal kiált fel: „*Atyám*, a te kezeidbe teszem le az én lelkemet.”¹¹

Minden alkalommal, amikor Urunk a Mennyei Atyjára utal, a legteljesebb tisztelettel és alázattal teszi.

Mindezt elmondva remélem, senki sem fog félreérteni. Jézus Krisztus a nagy Jehova, Izráel Istene, a megígért Messiás, és végtelen engesztelése révén Ő a mi Szabadítónk és a világ Megváltója. Pál apostol e szavakkal szólt Róla: „Aztán [jön el] a vég, mikor [Krisztus] átadja az országot az Istennek és Atyának; a mikor [Krisztus átad Néki] minden birodalmat és minden hatalmat és erőt.”¹²

A Szabadító engesztelésének előestéjén nagy közbenjáró imájában fordult Atyjához. Így imádkozott:

„De nemcsak ő érettök [az apostolokért] könyörgök, hanem azokért is, a kik az ő beszédökre hisznek majd én bennem;

Hogy mindnyájan *egyek* legyenek; a mint te én bennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is *egyek* legyenek *mi bennünk*: hogy elhigye a világ, hogy te küldtél engem.

És én azt a dicsőséget, a melyet nékem adtál, ő nekik adtam, hogy *egyek* legyenek, a miképen mi egy vagyunk”¹³.

Az Atya és a Fiú két nyilvánvalóan különálló lény, azonban tökéletes egységben állnak, és *egyek* hatalmukban és céljukban. Egységük nem korlátozódik csupán Rájuk – sőt, az a vágyuk, hogy ugyanez az egység kiterjedjen mindenkire, aki kész odaadással követni és betartani az Ő parancsolataikat.

Hogyan tudhat ismeretségbe kerülni Isten őszinte keresője az Atyával és a Fiúval? Szabadítónk ezt ígérte: „Ama vígasztaló pedig, a Szent Lélek..., az mindenre megtanít majd titeket...”¹⁴

Amikor a Mormon könyvében Nefi

Krisztus tanáról beszélt, kijelentette, hogy a Szentlélek „tanúbizonyoságot tesz az Atyáról és a Fiúról”¹⁵.

Igaz ugyan, hogy a Szentlélek erejét vagy hatását az Úr akarata szerint időnként bárki megérezheti, vallási meggyőződésétől függetlenül, a Szentlélek teljessége, vagyis ajándéka azonban csupán azután adatik meg, hogy az adott személy „megtört szívvel és töredelmes lélekkel”¹⁶ részesül a keresztesítés, és kézrátétel által a Szentlélek ajándéka¹⁷ szertartásában. Ezeket és más szent szertartásokat csakis Isten papságának irányítása alatt és hatalma által lehet elvégezni. Ezt illetően a következő tanítást kaptuk:

„És ez a magasabb papság irányítja az evangélium dolgait, és rendelkezik a királyság rejtjelmeinek kulcsával, méghozzá Isten ismeretének kulcsával.

Ezért annak szertartásaiban megnyilvánul az isteniség hatalma.”¹⁸

Valódi fényében látva az Atya és a Fiú tana az örökkévaló család tana.

Minden emberi lény lélekgyermekként élt ezelőtt mennyei szülők társaságában,¹⁹ mely mennyei családban Krisztus az Atya Elsőszülötte.²⁰

Így van ez mindannyiunkkal.

Mennyei Atyánk gyermekei vagyunk

Ezra Taft Benson elnök prófétai rálátással azt mondta: „Semmi nem fog minket annyira megdöbbeníteni, amikor áthaladunk a fátylon a másik oldalra, mint az a felismerés, hogy milyen jól ismerjük [Mennyei] Atyánkat, és milyen ismerős az arca számunkra.”²¹

Megtanultam, hogy nem lehetséges emberi nyelven kifejezni mindazt, amit egyedül a Szentlélek által és Isten hatalmával tudhatunk meg. Ezzel a lelkeséggel teszem ünnepélyes tanúságotom és bizonyoságomat Örökkévaló Atyánk és szent Fia, Jézus Krisztus valóságáról, közelségéről és jóságáról. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Kenneth Scott Latourette, *A History of Christianity, Volume 1: Beginnings to*

1500, rev. ed. (1975) és *A History of Christianity, Volume 2: Reformation to the Present*, rev. ed. (1975); lásd még Diarmaid MacCulloch, *The Reformation* (2003).

2. János 17:3.

3. Lásd *Lectures on Faith* (1985), 38–44.

4. Joseph Smith története 1:17.

5. Cselekedetek 7:56.

6. Jelenések 4:8.

7. Lásd Jelenések 5:9.

8. 3 Nefi 11:7.

9. Máté 7:21; kiemelés hozzáadva.

10. János 5:19; kiemelés hozzáadva.

11. Lukács 23:46; kiemelés hozzáadva.

12. 1 Korinthusbeliek 15:24. A Szabadító és küldetése alaposabb megértéséhez lásd *Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyága. Liahóna*, 2000. ápr. 2–3.

13. János 17:20–22; kiemelés hozzáadva.

14. János 14:26.

15. 2 Nefi 31:18.

16. 3 Nefi 9:20; Moróni 6:2.

17. Lásd János 3:5; 3 Nefi 11:31–38.

18. Tan és a szövetségek 84:19–20.

19. Lásd *A család: Kialtvány a világhoz. Liahóna*, 2010. nov. 129.

20. Lásd Kolossébeliek 1:15; Tan és a szövetségek 93:21.

21. Ezra Taft Benson, “Jesus Christ—Gifts and Expectations,” in *Speeches of the Year, 1974* (1975), 313; lásd még “Jesus Christ—Gifts and Expectations,” *Tambuli*, May 1977, 24.

Enrique R. Falabella elder
a Hetvenektől

Az otthon: az élet iskolája

Számos leckét otthon tanul meg az ember. Azon a helyen, amely egy darabka földi mennyországgá tud válni.

Néhány szülő felmenti magát olyan hibák alól, melyeket otthon követett el, azzal indokolva mindezt, hogy nincs iskola, ahol a szülővé válást tanítanák.

Valójában azonban van ilyen iskola, és azok közül is a legjobb. Ezt az iskolát *otthonnak* nevezik.

Ahogy az emlékeim szárnyán visszatérek a múltba, a feleségemmel átélt becses pillanatok jutnak eszembe. Miközben ezen emlékeket megosztom veletek, lehet, hogy bennetek is előjönnek majd saját emlékeitek – boldogok és szomorúak egyaránt. Mindegyikből tudunk mit tanulni.

1. A templom a hely

Amikor visszatértem a missziómból, találkoztam egy csodálatos fiatal nővel, akinek hosszú, derékig érő, fekete haja volt. Gyönyörű, hatalmas őzike szemei voltak és elragadó mosolya. Egy pillanat alatt rabul ejtett.

Feleségemmel kitűztük célul, hogy a templomban kötünk házasságot, habár a legközelebbi templom több mint 6400 kilométerre volt tőlünk.

A polgári házasságkötésünk egyszerre volt boldog és szomorú is, mivel a házasságunkon egy lejárat dátum

szerepelt. Az anyakönyvvezető a következő szavakat mondta: „Most pedig törvényes házastársakká nyilvánítalak benneteket”, közvetlenül utána pedig az mondta: „míg a halál el nem választ”.

Így nagy áldozathozatal révén ugyan, de megvettük a csak odairányba szülő jegyünket az Arizonai Mesa Templomba.

A templom oltáránál térdelve egy erre felhatalmazott szolga végre kimondta azokat a szavakat, melyekre mindig is vágytam, és ezzel az időre és az örökkévalóságra házastársakká nyilvánított bennünket.

Egy barátunk elvitt minket a vasárnapi iskolai gyűlésre. A gyűlés végén felállt, és bemutatott bennünket az osztály többi tagjának. Az óra vége felé az egyik testvér odajött hozzám, majd egy szoros kézfogás keretében egy húszdolláros bankjegyet nyomott a kezembe. Hamarosan egy másik testvér is kezet nyújtott, és meglepetésemre ő is pénzt nyomott a kezembe. Tekintetemen gyorsan próbáltam megtalálni a feleségemet, aki a terem másik végében volt, majd odakiáltottam neki: „Blanquy, mindenkivel fogj kezet!”

Hamarosan elegendő pénzünk gyűlt össze ahhoz, hogy hazatérjünk Guatemalába.

„A celesztialis dicsőségben három menny vagy fokozat van;

A legmagasabb elnyeréséhez az embernek be kell lépnie a papság e rendjébe.”¹

2. A veszekedéshez két ember kell

A feleségem egyik mondása az, hogy „a veszekedéshez két ember kell, és én ezek közül egyik sem leszek”.

Az Úr világosan leírta azokat a jellemvonásokat, melyek a más emberekkel való kapcsolatainkat kell, hogy övezzék. Ezek pedig a következők: meggyőzés, hosszútűrés, gyengédség, szelidség és színleletlen szeretet.²

A családon belüli fizikai bántalmazás szerencsére már egyre ritkábban fordul elő a társadalomban – ennek pedig nagyon örülünk. A lelki bántalmazás eltörlésétől azonban még sajnos mindig messze vagyunk. Az ilyesfajta bántalmazás okozta sérülések megmaradnak az emlékezetünkben, megsebzik a személyiségünket, gyűlöletet szítanak a szívünkben, csökkentik az önbecsülésünket, és félelemmel töltenek el bennünket.

A celesztialis házasságkötés tartásán nem elég csupán részt venni. Celesztialis életet is kell élnünk.

3. Az éneklő gyermek boldog gyermek

Ez a feleségem egy másik gyakori mottója.

A Szabadító tudta, milyen fontos a szent zene. A szentírásokban az áll, hogy miután Jézus megülte a húsvétot a tanítványaival, „dicséretet énekelve kimenének az olajfák hegyére”³.

Joseph prófétán keresztül szólva pedig az Úr azt mondta: „Mert lelkem gyönyörködik a szív énekében; igen, az igazlelkűek éneke imádság nekem, és áldással válaszoltatik meg a fejükön.”⁴

Mily szívmelengető egy kicsiny gyermek énekét hallani, akit a szülei

tanították meg azt énekelni, hogy „Isten gyermeke vagyok”⁵!

4. Szükségem van az ölelésre

A „szeretlek”, a „köszönöm szépen” és a „bocsáss meg” szavak simogatják a lelket. A könnyekből boldogságot varázsolnak. Vigaszt nyújtanak a megfáradt léleknek, és megerősítik a szívünkben lévő gyengéd érzéseket. Éppen úgy, ahogy a növények elhervadnak, ha nem kapnak vizet, szeretetünk is elhalványul és elhal, ha félretesszük a szeretet szavait és cselekedeteit.

Emlékszem, amikor még hagyományos postai úton küldtünk egymásnak szerelmesleveleket, vagy ahogyan az aprópénzt gyűjtögettük, hogy a szereteteinket fel tudjuk hívni egy telefonfülkéből, és hogyan rajzoltunk és írtunk szerelmes verseket sima papírlapra.

Mára mindez már történelemkönyvi anyagnak tűnne.

Napjaink technikai vívmányai-val csodákat művelhetünk. Milyen egyszerű is egy szeretetet és hálát kifejező szöveges üzenet küldeni! A fiatalok folyamatosan ezt csinálják. Kíváncsi vagyok, hogy az ilyen és más

csodálatos szokások a családalapítás után is fennmaradnak-e. Nemrég a következő SMS-t kaptam a feleségemtől: „A menny öleljen, a nap csókoljon, az este pedig holdfényvel borítson! Boldog napot! Szeretlek!”

Nem tudom nem a mennyekben érezni magam, amikor ilyen üzeneteket kapok.

Mennyei Atyánk tökéletes példája a szeretet kifejezésének. Amikor a Fiát mutatta be, azt a következő szavakkal tette: „[E]z az én Szeretett Fiam, akiben én gyönyörködöm.”⁶

5. Szeretem a Mormon könyvét és a Szabadítómat, Jézus Krisztust

Mindig elérzékenyülök, amikor látom, ahogy a felségem nap mint nap olvassa a Mormon könyvét. Amikor ezt teszi, már csak az által is érzem a bizonyosságát, hogy látom az örömet az arcán, miközben azokat a részeket olvassa, melyek bizonyosságot tesznek a Szabadító küldetéséről.

Mily bölcsék a Szabadítónk szavai: „Tudakozzátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, a melyek

bizonyosságot tesznek rólam.”⁷

E szavaktól sugalmazva a következőt mondtam Raquel unokámnak, aki nemrég tanult meg olvasni: „Mit szólnál ahhoz, ha kitűznéd célul, hogy elolvasod a Mormon könyvét?”

Ezt válaszolta: „De nagypapa! Az annyira nehéz! Ez egy hatalmas könyv!”

Aztán megkértem, hogy olvasson fel nekem egy oldalt. Elővettem egy stopperórát, és mértem az időt. „Csak három perc kellett hozzá, a Mormon könyve spanyol nyelvű változata 642 oldalt tartalmaz, így az egészhez 1926 percre lesz szükséged” – mondtam.

Mivel ettől aztán csak még jobban megijedhetett volna, az egészet elosztottam hatvan perccel, és elmondtam neki, hogy csupán 32 óráig tartana elolvasnia – az pedig még másfél nap sincs.

Az unokám ezt válaszolta: „Nagypapa, ez így nagyon könnyű.”

Végül aztán Raquel, a testvére, Esteban és a többi unokánk ennél több időt szánt rá, mivel ezt a könyvet imádságos lélekkel és elmélkedve kell olvasni.

Idővel pedig, ahogy megtanuljuk örömmünket lelteni a szentírásokban, a Zsoltáríróhoz hasonlóan kiáltunk fel: „Mily édes az én ínyemnek a te beszéded; méznél édesbb az az én számnak!”⁸

6. Nem elég ismerni a szentírásokat – azok szerint is kell élnünk

Emlékszem, amikor visszatért misszionárius voltam, és már járatos a szentírások terén, azt hittem, már mindent tudok. Az udvarlásunk során Blanquy és én együtt tanulmányoztuk a szentírásokat. Én számos jegyzetemet és forrásanyagomat használva igyekeztem megosztani vele az evangéliumról való tudásomat. A házasságkötésünk után komoly felismerésben volt részem, amikor egy hatalmas leckét tanultam meg tőle: Lehet, hogy én

megpróbáltam *tanítani* neki az evangéliumot, ő azonban megtanított rá, hogyan is *éljek* a szerint.

Miután befejezte a hegyi beszédet, a Szabadító a következő bölcs tanácsot adta: „Valaki azért hallja én tőlem e beszédeket, és megcselekszi azokat, hasonlítom azt a bölcs emberhez, a ki a kősziklára építette az ő házát.”⁹

Azok, akik a szentírásokban található celesztális tantételek szerint élnek, vigaszt tudnak nyújtani a szenvedőknek. Örömet hoznak a csüggedőknek, útmutatást az elveszetteknek, békességet a bajban lévőknek, és biztos iránymutatást azoknak, akik az igazságot kutatják.

Összefoglalásként tehát:

1. A templom a hely.
2. A veszekedéshez két ember kell, és én ezek közül egyik sem leszek.
3. Az éneklő gyermek boldog gyermek.
4. Szükségem van az ölelésekre.
5. Szeretem a Mormon könyvét és a Szabadítót, Jézus Krisztust.
6. Nem elég ismerni a szentírásokat – azok szerint is kell élnünk.

Ezeket és számos más leckét otthon tanul meg az ember. Azon a helyen, amely egy darabka földi mennyországgá tud válni.¹⁰ Bizonyosságomat teszem arról, hogy Jézus Krisztus evangéliuma, valamint Mennyei Atyánk terve biztos iránymutatást ad nekünk ebben az életben és örök életet ígér. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és a szövetségek 131:1–2.
2. Lásd Tan és a szövetségek 121:41.
3. Márk 14:26.
4. Tan és a szövetségek 25:12.
5. Isten gyermeke vagyok. *Himnuszok*, 189. sz.
6. 3 Nefi 11:7; lásd még Máté 3:17; Márk 11:1.
7. János 5:39.
8. Zsoltárok 119:103.
9. Máté 7:24.
10. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai*: David O. McKay (2003). 43., 150.

Erich W. Kopischke elder
a Hetvenektől

Az Úr elfogad minket

Ha törekszünk rá, hogy az Úr elfogadjon minket, és ez meg is történik, akkor ez elvezet oda, hogy tudni fogjuk: kiválasztott és megáldott minket.

Emlékszem, amikor kisfiú koromban édesapám néha magával vitt különböző munkákra. Néhány kilométerre a házunktól volt egy kis kertünk, ahol mindig sok tennivalóval járt, hogy évről évre előkészítsük a vetésre. Vagy a pavilonon dolgoztunk, vagy kerítést húztunk fel és javítottunk. Emlékeim szerint ezekre a munkálatokra mindig fagyos hidegben, szakadó hóban vagy zuhogó esőben került sor. De imádtam. Édesapám türelemmel és elfogadással tanította meg nekem, mit hogyan csináljak.

Egy nap megkért, hogy húzzak meg egy csavart, és figyelmeztetett: „Ne feledd, ha túlhúzod, megszakad a menet!” Nagy büszkén meg akartam mutatni neki, mire vagyok képes. Teljes erővel csavartam, és persze beletörttem. Tett egy vicces megjegyzést, aztán újrakezdtük. Akkor is mindig éreztem a szeretetét és a belém vetett bizalmát, amikor elrontottam valamit. Már több mint 10 éve meghalt, de még mindig hallok a hangját, érzem a szeretetét, élvezem a biztatását és érzem az elfogadását.

Alapvető emberi szükséglet az, hogy érezzük: valaki elfogad minket. Ha jó emberek fogadnak el, akkor az lelkesít minket. Növeli az önbecsülésünket és az önbizalmunkat.

Akik nem lelnek elfogadásra ott, ahol szeretnének, gyakran máshol keresik. Előfordul, hogy olyan emberektől várják, akiket nem érdekel az ő jólétük. Hamis barátokhoz csatlakoznak és megkérdőjelezhető dolgokat tesznek azért, hogy elismerésben lehessen részük. Talán egy bizonyos márkajelzésű, valahova tartozást vagy valamilyen státuszt sugalló ruha viselése révén várnak elfogadást. Vannak, akik egy bizonyos szerepkörre vagy előkelő pozícióra törekedve keresik az elfogadást. Előfordulhat, hogy elnyert pozíciójuk vagy státuszuk alapján határozzák meg saját értéküket.

Még az egyházban sem vagyunk mindig mentesek az effajta gondolkodásmódtól. Ha rossz helyen vagy nem jó indítékkal keresünk elfogadást, akkor azzal veszélyes útra térünk – olyan útra, amely valószínűleg eltérít és talán még pusztulásba is visz minket. Végül nem megbecsülést és önbizalmat érzünk, hanem azt, hogy magunkra maradtunk és alárendelteké válunk.

Alma azt a tanácsot adta fiának, Hélamánnak: „figyelj, hogy Istenre tekints és élj”¹. Az erő és a tartós elfogadás végső forrása Mennyei Atyánk és az Ő Fia, Jézus Krisztus. Ők ismernek minket. Elfogadnak.

Nem a rangunk vagy a pozíciónk miatt; nem a státuszunkat nézik, hanem a szívünkbe tekintenek. Azért fogadnak el minket, akik vagyunk, és akikké válni igyekszünk. Ha Őnáluk keressük az elfogadást, akkor az mindig felemel és biztatni fog minket.

Néhány pontban felvázolom, hogyan lelhétünk mindannyian tartós elfogadásra. Joseph Smith prófétán keresztül maga az Úr beszélt erről: „Bizony mondom nektek, közöttük mindazokat, akik őszintének és megtörtnek tudják a szívüket, és töredelmesnek a lelküket, és akik készen állnak áldozat által ügyelni a szövetségeikre – igen, minden olyan áldozat által, amire én, az Úr, parancsot adok – őket elfogadom.”²

Ezek a pontok három egyszerű lépést takarnak:

1. Győződjünk meg róla, hogy a szívünk őszinte és megtört,
2. Győződjünk meg róla, hogy a lelkünk töredelmes, és
3. Álljunk készen áldozat által ügyelni a szövetségeinkre, amint azt az Úr megparancsolja.

Először tehát meg kell győződnünk arról, hogy a szívünk őszinte és megtört. Ezt honnan tudhatjuk? Azzal kezdjük, hogy őszinte önvizsgálatot tartunk. Érzéseink a szívünkben összpontosulnak. Ha belenézünk a szívünkbe, képet alkotunk magunkról. Mi biztosan tudjuk azt, amit semmi más nem tud körülöttünk. Ismerjük az indítékainkat és a vágyainkat. Ha őszinte önvizsgálatot tartunk, nem magyarázzuk ki a dolgokat vagy tévesztjük meg magunkat.

Azt is meg tudjuk ítélni, hogy megtört-e a szívünk. A megtört szív lágy, nyílt, befogadó szív. Amikor a Szabadító szavait hallom: „ímé az ajtó előtt állok és zörgetek”³, akkor szinte hallom, amint szívem ajtaján kopogtat. Ha kinyitom Neki az ajtót, akkor jobban

tudok reagálni a Lélek készítéseire, és jobban el tudom fogadni Isten akaratát.

Ha őszintén és imádságos lélekkel átgondoljuk, vajon milyen mértékben őszinte és megtört a szívünk, akkor a Szentlélek fog tanítani. Jóleső megerősítést vagy cselekvésre készítő gyengéd helyreigazítást kapunk.

Másodszor, meg kell győződnünk arról, hogy a lelkünk töredelmes. Az értelmező szótár szerint a *töredelmes* szó arra utal, amikor valaki „megbánást érez vagy juttat kifejezésre, mert felismeri, hogy rosszat tett”⁴. Ha töredelmes a lelkünk, akkor beismerjük a bűneinket és a hibáinkat. Taníthatóak vagyunk „minden olyan dolgot [illetően], mely az igazlelkűséghez tartozik”⁵. Isten szerint való szomorúságot érzünk és készen állunk a bűnbánatra. A töredelmes lélek azt jelenti, hogy készen állunk meghallani „a Szent Lélek hívásai[t]”⁶.

A töredelmes lélek a hajlandóságunkban és a tettek iránti elkötelezettségünkben nyilvánul meg. Hajlandóak vagyunk megalázkodni Isten előtt, hajlandóak vagyunk bűnbánatot tartani, tanulni és változni. Készen állunk

így imádkozni: „...ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen!”⁷

A harmadik ahhoz vezető lépés, hogy az Úr elfogadjon minket, az a tudatos döntés, hogy áldozat által is ügyelünk a szövetségeinkre, „igen, minden olyan áldozat által, amire én, az Úr, parancsot adok”⁸. Gyakran azt gondoljuk, hogy az *áldozat* szó valami nagy és nehezen kivitelezhető dologra utal. Bizonyos helyzetekben ez így is lehet, de leginkább arról van szó, hogy nap mint nap Krisztus igaz tanítványaiként kell élnünk.

Áldozat által ügyelünk a szövetségeinkre, amikor minden héten arra érdemesen veszünk az úrvacsorából. Tudatosan készülünk erre a szent szertartásra. Megújítjuk és megerősítjük az Úrnak tett szent ígéreteinket. Ebből adódóan érezzük az elfogadását, és biztosítékot kapunk Tőle arra, hogy elismeri az erőfeszítéseinket, és Jézus Krisztus engesztelése által megbocsáttatnak a bűneink. E szertartás során az Úr megígéri nekünk, hogy ha készen állunk magunkra venni az Ő Fia nevét, mindig emlékezni Őreá, és betartani a parancsolatait,

akkor mindig velünk lesz a Lelke. Végső soron az jelzi Isten elfogadását, ha állandó társunk a Szentlélek.

Áldozat által ügyelünk a szövetségeinkre akkor is, amikor egyszerűen csak elhívást fogadunk el az egyházban és hűen szolgálunk ebben az elhívásban, vagy prófétánk, Thomas S. Monson felhívásának eleget téve kinyújtjuk kezünk azok felé, akik az út mellett állnak, és lelki értelemben meg kell menteni őket. Áldozat által ügyelünk a szövetségeinkre, amikor csendesen szolgálunk a közösségünkben, vagy amikor felkutatjuk őseink neveit és elvégezzük értük a templomi munkát. Áldozat által ügyelünk a szövetségeinkre, amikor a mindennapjainkban igazlelkűségre, nyitottságra és arra törekszünk, hogy meghalljuk a Lélek készítéseit. Időnként már csak azzal is ügyelünk a szövetségeinkre, ha szilárdan és hűen megállunk, amikor tombolnak körülöttünk az élet viharai.

Miután az Úr kifejtette annak módját, ahogyan elfogad minket, csodálatosan szemlélteti, hogy egyénileg és családként miként válhat javunkra az, amikor az elfogadására törekszünk.

Azt mondja: „Mert én, az Úr, előidézem, hogy úgy teremjenek, mint a jó földbe, tiszta patak mellé ültetett nagyon termékeny fa, amely sok becses gyümölcsöt hoz.”⁹

Amikor személyesen összhangban vagyunk az Úr Lelkével és érezzük az elfogadását, akkor értelmünket meghaladó áldásokban részesülünk és sok igazlelkű gyümölcsöt termünk. Azok között leszünk, akikről azt mondta az Úr: „Jól vagyok jó és hű szolgálom, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömebe.”¹⁰

Ha törekszünk rá, hogy az Úr elfogadjon minket, és ez meg is történik, akkor ez elvezet oda, hogy tudni fogjuk: kiválasztott és megáldott minket. Egyre biztosabbakká válunk abban, hogy jó irányba vezet minket és utat mutat nekünk. Gyengéd irgalmassága nyilvánvalóvá válik a szívünkben, az életünkben és a családjaink életében.

Teljes szívemből hívlak benne-teket: törekedjétek arra, hogy az Úr elfogadjon titeket, és élvezzétek megígért áldásait! Midőn követjük az Úr által felvázolt egyszerű pontokat, tudni fogjuk, hogy Ő pozíciójától,

státuszunktól és halandó korlátainktól függetlenül elfogadott minket. Szerető elfogadása lelkesíteni fog bennünket, növeli a hitünket, és segít nekünk megbirkózni mindazzal, amivel az életünkben szembesülünk. Kihívásaink ellenére sikeresek leszünk, gyarapodni fogunk,¹¹ és békességünk lesz.¹² Azok között leszünk, akikről azt mondta az Úr:

„Ne féljétek, kisgyermekek, mert az enyéim vagytok, és én legyőztem a világot, és ti azok közül valók vagytok, akiket Atyám nekem adott;

És senki nem veszik el azok közül, akiket Atyám nekem adott.”¹³

Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Alma 37:47.
2. Tan és a szövetségek 97:8.
3. Jelenések 3:20.
4. *Oxford Dictionaries Online*, “contribute,” oxforddictionaries.com.
5. Alma 21:23.
6. Móziás 3:19.
7. Lukács 22:42.
8. Tan és a szövetségek 97:8.
9. Tan és a szövetségek 97:9.
10. Máté 25:21.
11. Lásd Móziás 2:22.
12. Lásd Móziás 2:41.
13. Tan és a szövetségek 50:41–42.

Bruce D. Porter elder
a Hetvenektől

Csodálatos reggelek

Nem kell félnünk a jövőtől, és nem kell meginognia a reményünknek és jókedvünknek sem, mert Isten velünk van.

Jeruzsálemben, egy csütörtök este, Jézus és a tanítványai összegyűltek a felső szobában, hogy megüljék a húsvétot. A férfiak, akik akkor ott voltak Vele, nem tudták, hogy ez a vacsora egyszer majd az utolsó vacsora néven válik ismertté. Ha ezt tudták volna, valamint azt, hogy ez milyen jelentőséggel bír, zokogtak volna.

Mesterük azonban tökéletesen tudta, hogy a Gecsemáné és a Golgota kínjai hamarosan elkezdődnek majd. A világtörténelem legsötétebb órái már a küszöbön álltak, mindazonáltal Jézus ezt mondta nekik: „E világon nyomorúságtok leszen; de bízzatok: én [le] győztem a világot” (János 16:33).

Napjainkban zűrzavaros és bizonytalan világban élünk. Vagy, ahogy az Úr egy jövendölésben mondta Énóknak: „...a gonoszság és a bosszúállás napjaiban” (Mózes 7:60). Jóllehet nehézségek és próbatételek állnak előttünk, mégis van okunk a reményre és az örvendezésre, hiszen az utolsó adományozási korszakban élünk, amikor Isten visszaállította a földre egyházát és királyságát a Fia visszatérésére való felkészülésként.

Boyd K. Packer elnök egyszer az unokáiról, valamint az egyre gondterheltebb világunkról beszélt. Ezt mondta: „Sok esemény leforgását látják majd életük folyamán. Ezek közül

néhány majd próbára teszi a bátorságukat és a hitüket. Ha azonban imádságos lélekkel segítséget és útmutatást kérnek, erőt kapnak az ártó dolgok felett.”

Majd hozzátette: „Azok az erkölcsi értékek, melyeken az egész civilizációnak alapulnia kell, egyre fokozottabb iramban hanyatlanak. Én azonban nem félek a jövőtől” (Ne féljete! *Liahóna*, 2004. máj. 77–78.).

Testvérek, nem kell félnünk a jövőtől, és nem kell meginognia a reményünknek és jókedvünknek sem, mert Isten velünk van. Jézusnak az újonnan elhívott tanítványaihoz Galileában intézett első feljegyzett szavai között volt a következő kétszavas figyelmeztetés is: „Ne félj” (Lukács 5:10). Szolgálat során többször is megismételte ezt a tanácsot. A Szabadító napjainkban azt mondta a szentjeinek: „Bízzatok tehát, és ne féljete, mert én, az Úr, veletek

vagyok, és mellettetek fogok állni” (T&Sz 68:6).

Az Úr az Ő egyháza és népe mellett fog állni, hogy biztonságban tartsa őket az Ő eljöveteleig. Béke lesz Sionban és annak cövekeiben, mert Ő kijelentette, „hogy a Sion földjére és cövekeibe történő összegyűjtés védelemmé lehessen, és menedékké a zivatar, valamint a harag elől, amikor az elegyítetlenül kiömlik az egész földre” (T&Sz 115:6).

Az egyház biztonságos védőbástyaként szolgál a tagjai számára. Jóllehet a világban lévő körülmények idővel nagyon nyugtalanítóvá válhatnak majd, a hithű utolsó napi szentek megélik szentélyüket Sion cövekeiben. Az Úr elrendelte, hogy a hegyoldalból kéz érintése nélkül kivágott kő addig gördül majd, míg az egész földet be nem tölti (lásd Dániel 2:31–45; T&Sz 65:2). Nincs emberi erő, mely útjába állhatna, mert Isten e munka szerzője, Jézus Krisztus pedig a fő szegletköve.

Nefi próféta látomásban látta, hogy Isten Bárányának hatalma az utolsó napokban leereszkedik majd „az Úr szövetséges népére”, és hogy „igazlelkűséggel és Isten hatalmával [lesznek] felfegyverezve, nagy dicsőségben” (1 Nefi 14:14).

A családtagjainkkal együtt védekezésként mindannyian felfegyverkezhetünk Isten hatalmával, ha hűek maradunk Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházához, és engedjük,

hogy a Lélek vezéreljen bennünket. Megpróbáltatások jöhetnek majd, mi pedig nem biztos, hogy értjük, mi is történik velünk vagy körülöttünk, ha azonban alázattal és csendben bízunk az Úrban, akkor Ő erőt és útmutatást fog adni nekünk minden kihíváshoz, amellyel szembe kell néznünk. Amikor egyedül arra vágyunk, hogy az Úr kedvében járjunk, mélységes belső békével leszünk megáldva.

A visszaállítás korai napjaiban az egyház tagjainak kemény próbatételekkel kellett szembenézniük. Brigham Young elnök ezt mondta erről az időszakról: „Amikor körülvett a csöcselék, és minden oldalról halál és pusztulás fenyegett, akkor is csak arra emlékszem, hogy olyan örömet éreztem, és olyan jól voltam lelkileg, mint most. Tűnhettek kifakultnak és nagyon sötétnek a kilátások, de soha nem láttam még olyan időszakot ebben az evangéliumban, amikor ne tudtam volna, hogy az eredmény javára válik majd az igazság ügyének” (*Az egyház elnökeinek tanításai. Brigham Young [1997]. 357.*)

A misszionárius társam, Paul, olyasvalaki volt, akiről mindig sugárzott a jókedv. Fiatal apaként sclerosis multiplex sújtott le rá. Ő azonban az ezt követő nehéz időszak ellenére továbbra is örömmel és jó humorral szolgált másokat. Egyszer az első kerekesszékekben ülve bejött az irodámba, és kijelentette: „Az élet egy motoros

kerekesszékekben kezdődik el igazán.” Mindig is emlékezni fogok rá, amikor a halála előtt néhány évvel a kerekesszékekben gurulva magasra tartotta az olimpiai lángot, miközben több százan éljeneztek. Ahhoz a folyton égő lánghoz hasonlóan Paul hite sem halványult el az élet viharaiiban.

Amikor még a Brigham Young Egyetemen tanultam, több fiatal férfival laktunk egy házban. A szobátársam, Bruce a legoptimistább ember volt, akit valaha is ismertem. Soha nem hallottuk, hogy bárkiről vagy bármilyen körülményről negatívumot mondott volna, és lehetetlen volt szomorkodni a jelenlétében. Vidámsága a Szabadító és az Ő evangéliuma iránti örök bizalmából fakadt.

Az egyik hideg, téli napon Tom, egy másik barátom éppen az egyetem kertjén gyalogolt keresztül. Még csak reggel 7 óra volt, az egyetem egész területe pedig sötét és kihalt volt. Erősen havazott és élénk szél fújt. „Micsoda pocskék időjárás!” – gondolta Tom. Továbbhaladva a hóban és a sötétben egyszer csak meghallotta, amint valaki énekel.

Ahogy az várható volt, a szakadó hóban az örök optimista barátunk, Bruce közeledett. Kezeit az ég felé nyújtva az *Oklahoma* című Broadway musicalből énekelte az egyik dalt: „Ó, mily csodás ez a reggel! Ó, mily csodás ez a nap! Ó, mily csodás az az érzés, / Hogy minden

sikerül ma!” (lásd Richard Rodgers és Oscar Hammerstein II, “Oh, What a Beautiful Mornin’” [1943]).

Azóta az abban a sötét viharban felcsendült vidám hang vált számomra annak jelképévé, hogy miről is szól valójában a hit és a remény. Jóllehet a világ egyre sötétebb lesz, mi azonban utolsó napi szentekként örömmel énekelhetünk, tudván azt, hogy a menny hatalmai Isten egyházán és népén nyugszanak. Örvendhetünk a tudásnak, hogy egy csodálatos pirkadat vár ránk – a milleniumi nap hajnalán, amikor Isten Fia felemelkedik kelet felől, és újra uralkodik a földön.

Két másik csodaszép reggel is eszembe jut még a világtörténelemből. 1820 tavaszán a New York állambeli Palmyrában egy csodálatos, ragyogó reggelen egy Joseph Smith nevű fiatal férfi térdelt le imádkozni egy ligetben. Az imájára adott válaszként az Atya és a Fiú megjelenése megnyitotta az idők teljességének adományozási korszakát, valamint Jézus Krisztus egyházának visszaállítását a földre.

Egy másik csodálatos reggel pedig közel 2000 éve pirkadt ránk Jeruzsálem városának határában. Kétségtelen, hogy a nap minden korábbit felülmúló fényességgel ragyogott azon a húsvét reggelen. Néhány asszony elment meglátogatni a sírhelyet, azzal a céllal, hogy megkenjék keresztre feszített Uruk testét. Ekkor két angyal állt eléjük és ezt mondták: „Mit kerситеk a holtak között az élő? Nincs itt, hanem feltámadott” (Lukács 24:5–6).

Tanúbizonyosságot teszek Jézus Krisztus győzelméről a bűn és a halál felett. Az Örökkévaló Atyánk irgalmas tervéről és az Ő örökkévaló szeretetéről. Amikor minden reggel felkelünk, tekintsünk hittal a menny felé, és mondjuk: „Ó, mily csodás ez a reggel!” Ezért imádkozom Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

D. Todd Christofferson elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Megváltás

Krisztust követve igyekszünk részt venni az Ő megváltó munkájában, és előre mozdítani azt.

Amerikában a gyarmatosítás idején nagy volt a munkaerőhiány. A XVIII. században és a XIX. század elején bevándorolni kész munkásokat toboroztak Nagy-Britanniából, Németországból és más európai országokból, azonban sokan nem tudták kifizetni saját útiköltségüket. Bevett gyakorlat volt, hogy ilyenkor szerződéses munkásként kifizették az útjukat, ennek fejében azonban egy ideig fizetés nélkül kellett dolgozniuk. Mások azt ígérve jöttek, hogy a már Amerikában élő rokonaik fogják érkezésükkor kifizetni az útjukat, azonban ha ez nem történt meg, akkor nekik kellett ezt leszolgálni. Ezeket a szerződéses bevándorlókat gyakran „megváltandóknak” nevezték. Meg kellett ugyanis váltaniuk az útiköltségüket, úgymond munkával kellett megvásárolniuk a szabadságukat.¹

Jézus Krisztus egyik legjelentősebb megnevezése az, hogy ő a Megváltó. Amint azt a bevándorlók kapcsán már említettem, a *megváltás* szó valamilyen kötelezettség vagy tartozás kiegyenlítését jelenti. De azt is jelentheti, hogy váltságdíj fizetésével kiszabadítunk valakit. Ha valaki hibát követ el, majd helyrehozza, akkor is mondhatjuk, hogy megváltotta. A szó ezen jelentései más-más oldalról világítják meg a megváltást, amelyet Jézus Krisztus az

Ő engesztelése által hajtott végre, és amelyhez a szótári meghatározás szerint hozzá tartozik „a büntől és annak büntetéseitől való, mintegy a bűnösért hozott áldozat általi megszabadítás”².

A Szabadító megváltása két részből áll. Egyrészt kiengesztel Ádám vétkéért és az abból eredő bukásért azáltal, hogy legyőzi a bukás közvetlen következményeit: a fizikai halált és a lelki halált. Jól tudjuk, mi a fizikai halál; a lelki halál pedig az Istentől való eltávolodást jelenti. Pál szavait idézve: „Mert a miképen Ádámban mindnyájan meghalnak, azonképen a Krisztusban is mindnyájan megelevenítettek”

(1 Korinthusbeliek 15:22). A fizikai és a lelki haláltól történő eme megváltás egyetemes és feltétel nélküli.³

A Szabadító engesztelésének másik vetülete a bukás közvetett következményeitől, vagyis a saját bűneinktől, nem Ádám vétkétől való megváltás. A bukás révén halandó világba születünk, melyet átitat a bűn, vagyis az Isten által lefektetett törvényekkel szembeni engedetlenség. Mindannyiunkról szólva az Úr azt mondta:

„[É]ppen úgy, amikor kezdenek felnőni, megfogam szívükben a bűn, és megízlelik a keserűt, hogy értékelni tudják a jót.

És megadatik nekik, hogy felismerjék a jót és a gonoszt; ezért önrendelkezők” (Mózes 6:55–56).

Mivel felelősségre vonhatók vagyunk és mi hozzuk a döntéseinket, a bűneinktől való megváltásnak feltétele van: be kell ismernünk és el kell hagynunk a bűnt, istenfélő életet élve – vagyis bűnbánatot kell tartanunk (lásd T&Sz 58:43). „Tanítsd meg tehát gyermekeidnek – parancsolja az Úr –, hogy mindenhol, minden embernek bűnbánatot kell tartania, különben semmiképpen nem örökölhetik Isten

királyságát, mert semmi tisztátalan dolog nem lakhat ott, vagyis nem lakhat az ő jelenlétében” (Mózes 6:57).

A Szabadító szenvedése a Gecsemánében, valamint kínjai a kereszten kielégítik értünk az igazságosság követelményeit, és így megváltanak minket a bűntől. Akik bűnbánatot tartanak, azokra kiterjeszti az irgalmat és megbocsát nekik. Az engesztelés emellett azt is kiegyenlíti, amivel nekünk tartozik az igazságosság, mert meggyógyít minket, és minden olyan szenvedésért kárpótol, amelyet ártatlanul szenvedünk el. „[M]ert íme, minden ember fájdalmát elszenvedi, igen, minden [élő teremtmény] fájdalmát, a férfiakét és a nőkéit is, és a gyermekekét, akik Ádám családjához tartoznak” (2 Nefi 9:21; lásd még Alma 7:11–12).⁴

Krisztust követve igyekszünk részt venni az Ő megváltó munkájában, és előre mozdítani azt. Az ebben az életben másokért, először is a családtagjainkért végezhető legnagyobb szolgálata az, ha hit és bűnbánat által Krisztushoz hozzuk őket, hogy ők is megtapasztalhassák a megváltását – békességet és örömet most, az eljövendő világban pedig halhatatlanságot és örök életet. Misszionáriusaink munkája az Úr megváltó szeretetének magasztos kifejezésre juttatása. Felhatalmazott hírnökeiként a Jézus Krisztusba vetett hit, a bűnbánat, a keresztteljesítés és a Szentlélek ajándékának semmihez

sem hasonlítható áldásait kínálják fel, megnyitva a lelki újjászületéshez és a megváltáshoz vezető utat.

Azok megváltásában is segídhethetünk az Úrnak, akik már a síron túl vannak. „[E]zen adományozási korszak hűséges elderei, amikor elhagyják a halandó életet, folytatják munkájukat a bűnbánat és az Isten Egyszülött Fiaának áldozata általi megváltás evangéliumának prédikálásában azok között, akik sötétségben és a bűn rabsága alatt vannak a halottak lelkének hatalmas világában” (T&Sz 138:57). Helyettes általi szertartásoknak köszönhetően, amelyeket Isten templomaiban ajánlunk fel nekik, azok is megszabadulhatnak, akik a bűn rabságában haltak meg.⁵

Bár a megváltás legfontosabb szempontjai a bűnbánathoz és a megbocsátáshoz kapcsolódnak, van egy nagyon jelentős fizikai vonatkozás is. Jézusról azt mondják, hogy jót cselekedve járt-kelt (lásd Csel. 10:38), amihez hozzá tartozott a betegek és erőtlének meggyógyítása, az éhes tömegek ellátása étellel, valamint az, hogy mindennél külön utat mutatott nekünk. „[A]z embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljon, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért” (Máté 20:28). Szent Lelkének hatása által járjunk tehát mi is jót téve, követve a Mester megváltó útmutatását.

A megváltás efféle munkája azt jelenti, hogy segítünk az embereknek

a gondjaikban. Azt jelenti, hogy barátai leszünk a szegényeknek és a gyengéknek, enyhítjük a szenvedést, helyrehozzuk a rosszat, megvédjük az igazságot, megerősítjük a felnövekvő nemzedéket, otthon pedig biztonságot és boldogságot teremtünk. A mi megváltó munkánk a földön nagyrészt abból áll, hogy segítünk másoknak a fejlődésben és igaz törekvéseik elérésében.

Ennek egyik példája Victor Hugo *A nyomorultak* című regényében található, és bár csupán képzeletbeli, mindig is megérintett és megihletett engem. A történet elején Bienvenu püspök ételt és éjszakai szállást biztosít a hajléktalan Jean Valjeannak, aki épp most szabadult ki a börtönből, ahol 19 éven át volt azért, mert nővére éhező gyermekeinek ellopott egy vekni kenyert. A kemény és keserű szívű Valjean azzal viszonyozza Bienvenu püspök kedvességét, hogy ellopja az ezüstjeit. Később, amikor gyanakvó csendőrök őrizetbe veszik, Valjean azt hazudja, hogy az ezüsttárgyakat ajándékba kapta. Amikor a csendőrök visszahurcolják a püspök házához, Valjean legnagyobb ámulatára Bienvenu püspök megerősíti az általa kitalált történetet, sőt, hozzáfűzi: „De hiszen én a gyertyatartókat is önnek adtam, amelyek szintén ezüstről vannak, s amelyekért kétszáz frankot kaphatna. Miért nem vitte el őket az ezüstneművel együtt?» [...]»

A püspök hozzálépett és halkán így szól:

»El ne feledje, soha el ne feledje, amit megígért. Azt ígérte nekem, arra fogja fordítani ezt az ezüstöt, hogy tisztességes életet kezdjen.«

Jean Valjean, aki egyáltalán nem emlékezett arra, hogy valamit ígért volna, elképedve nézte a püspököt. A püspök... még ünnepélyesebben folytatta.

„Jean Valjean, testvérem az Úrban, te már nem a bűnt szolgálod, hanem a jót. Megvásároltam a lelkedet, megváltottam a sötét gondolatoktól, a romlás szellemétől, s átadom Istennek.»

Jean Valjean tényleg új emberré vált, tisztességes emberré, aki sokaknak segített. A két gyertyatartót egész életében megtartotta, emlékeztetőként arra, hogy Isten megváltotta az életét.⁶

A fizikai megváltás egyes megnyilvánulásai közös munka eredményei. A Szabadító többek között ezért hozott létre egyházat. A kvórumok, segédszervezetek, cövekek, egyházközségek és gyülekezetek szervezete nemcsak az evangélium tanítását és egymás biztatását teszi lehetővé, hanem az embereket és a forrásokat is összevonja az élet kényszerhelyzeteinek kezeléséhez. Az egyedül vagy alkalmi csoportosulásokban tevékenykedő emberek nem mindig tudnak eleget tenni a nagyobb kihívások támasztotta igényeknek. Jézus Krisztus követőiként szentek közössége vagyunk, akiket avégre szerveztek egybe, hogy segítsünk a társainknak és világszerte mindazoknak, akikhez csak elér a kezünk.

Az emberbaráti erőfeszítéseknek köszönhetően – amint arról Dallin H.

Oaks elder is említést tett – csupán a tavalyi év során 36 országban 890 000 ember jutott tiszta vízhez, 57 országban 70 000 ember kapott kerekesszéket, 25 országban 75 000 embernek javult a látása, és 52 ország lakosai kaptak segítséget természeti csapásokat követően. Az egyház másokkal karöltve mintegy 8 millió gyermek számára biztosított védőoltásokat, és Törökország, Libanon és Jordánia menekültábrorai-ban létfontosságú segítséget nyújtott az ott tartózkodó szíriaiaknak. Az egyház rászoruló tagjai pedig 2012-ben több millió amerikai dollár értékben befolyt böjti felajánlásnak köszönhetően kaptak jóléti támogatást. Köszönjük a nagylelkűségeket!

És akkor még nem is említettük az egyes személyek kedves tetteit és támogatását, az étel-, ruha- és pénzadományokat, a gondoskodást, valamint a törődés és az irgalom ezernyi formáját, melyek által részt vehetünk a megváltás krisztusi munkájában. Kisfiúként tanúja voltam, mit tesz édesanyám egy rászoruló asszony megváltásáért. Édesanyám akkor régen, amikor még kicsik voltak a gyermekei, komoly műtéten esett át, amely majdnem az életébe került, és majdnem egy éven keresztül

szinte teljesen ágyhoz kötötte. Ebben az időszakban a tágabb család és az egyházközség tagjai segítettek anyámnak és nekünk. Az egyházközségi Segítőegylet elnöke, Abraham nőtestvér felvetette, hogy további segítségnyújtás végett édesanyám fogadjon fel egy asszonyt, akinek nagy szüksége van a munkára. A történet elmeséléséhez ezt az asszonyt és leányát Sarának és Annie-nek fogom nevezni. Édesanyám beszámolója szerint:

„Ma is olyan tisztán látom, mintha csak tegnap lett volna. Ágyban fekvüdtem, Abraham nőtestvér pedig a hálószoba ajtajához hozta Sarát. Összeszorult a szívem. Soha nem láttam még ilyen visszataszító teremtményt. Vézna volt, kócos, ápolatlan hajú, görnyedt hátú, és a földre szegte a tekintetét. Egy ősrégi otthonka volt rajta, amibe négyszer is belefért volna. Fel sem nézett, és olyan halkán beszélt, hogy nem is hallottam. Mögötte bujkált egy háromévesforma kislány. Mit kezdjek egy ilyen teremtménnyel? Amikor kimentek, kitört belőlem a zokogás. Segítségre volt szükségem, nem még több gondra! Abraham nőtestvér egy darabig ott maradt velem, gyorsan rendbe szedték a házat, és főztek

néhány adag finom ételt. Abraham nőtestvér arra kért, próbáljam ki pár napig, mert [mint mondta,] a fiatalasszony nagyon nehéz időszakon van túl, és segítségre van szüksége.

Másnap reggel, amikor Sara megérkezett, végre rá tudtam venni, hogy odajöjjön az ágyamhoz, hogy halljam, amit mond. Megkérdezte, mit szeretnék, mit csináljon. Elmondtam neki, majd hozzátettem: »de a legfontosabbak a fiaim; foglalkozzon velük, olvasson nekik – ők a fontosak, nem a ház«. Jól főzött, tisztán tartotta a házat, kimosta a ruhákat, és jól bánt a fiúkkal.

Ahogy teltek-múltak a hetek, megismertem Sara történetét. [Mivel nem volt jó a hallása, nem teljesített jól az iskolában, és végül ott is hagyta. Fiatalon hozzám egy kicsapongó életet élő emberhez. Megszületett Annie, és ő lett Sara életének öröme. Férje egy téli éjszakán ittasan jött haza, aztán hálóruhában a kocsiba kényszerítette Sarát és Annie-t, majd kitette őket valahol az autópályán. Azóta nem látták. Meztláb és átfagyva, Sara és Annie kilométereket gyalogolva eljutottak az édesanyja házához.] Az anyukája annak fejében engedte meg, hogy maradjanak, ha minden házimunkát és főzést elvégez, és gondoskodik a még középiskolás testvéreiről.

Elvittük Sarát a fülészetre, és kapott egy hallókészüléket... Rávéttük, hogy folytassa az iskolát, és le is érettségizett.

Később esti iskolába járt, majd az egyetemet is elvégezte és gyógypedagógus lett. Vett egy kis házat. Házasságot kötött a templomban és lett még két gyermeke. Végül a fülét is megoperálták, és visszanyerte a hallását. Évekkel később, nyugdíjas korában missziót szolgált... Sara gyakran köszönetet mondott nekünk, és azt mondta, sokat tanult tőlem, különösen amikor azt mondtam, hogy a fiaim fontosabbak a háznál. Saját bevallása szerint ezért kezdett Annie-vel is így bánni... Sara nagyon is különleges asszony."

Jézus Krisztus tanítványaiként minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk mások megváltásáért a szenvedéstől és a terheiktől. A legfőbb megváltó szolgálatunk azonban az lesz, ha Krisztushoz vezetjük őket. Az Ő haláltól és büntől való megváltása nélkül csak a társadalmi igazságosság evangéliumával rendelkezni, amely adhat ugyan némi jelen idejű segítséget és megbékélést, azonban nem áll hatalmában az, hogy tökéletes igazságosságot és végtelen irgalmat hívjon le a mennyből. A végső megváltás Jézus Krisztusban és csakis Őbenne van. Alázatosan és hálással ismerem el Őt Megváltóként, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 10th ed. (1993), "redemptioneer."
2. *Webster's New World College Dictionary*, 3rd ed. (1988), "redeem."
3. „Isten Fia kiengesztelt az eredeti vétékért, tehát a szülők bűneiért nem felelhet a gyermekek feje, mert ők épek a világ megalapítása óta” (Mózes 6:54). Krisztus megváltása által mindenki legyőzi a sirt, és feltámad a halhatatlanságra. Továbbá mindenki legyőzi a lelki halált, mert ítéletre visszavitetik Isten színe elé. Jézus azt mondta: „[A]mint engem felemeltek [a keresztre] az emberek, éppen úgy emelje fel az Atya az embereket, hogy előttem álljanak, hogy cselekedeteik szerint megítéltesse nek” (3Nefi 27:14). Akik megtisztultak a büntől, azok Istennel maradnak a mennyi királyságban, akik viszont nem tartottak bűnbánatot és tisztátalanok, azok nem

lakhatnak egy szent Istennel, az ítéletet követően el kell tehát menniük, így pedig újra lelki halált szenvednek. Erre utalunk időnként második halálként, vagy a lelki halál másodszori elszívendéseként. (Lásd Hélamán 14:15–18.)

4. Saját bűneink miatt van az, hogy a szentírások időnként említést tesznek olyanokról, akiken nem segít a megváltás: „[A] gonoszok úgy maradnak, mintha nem lett volna megváltás, kivéve azt, hogy a halál kötetelkei megoldódnak” (Alma 11:41). „[A] ki nem gyakorol bűnbánathoz vezető hitet, az ki lesz téve az igazságosság követelményei teljes törvényének; tehát csak annál lép érvényre a megváltás nagy és örökévaló terve, akinek bűnbánathoz vezető hite van” (Alma 34:16). Ha valaki elutasítja a Szabadító engesztelését, akkor saját magának kell megváltania az igazságosság követelését (amivel tartozik). Jézus azt mondta: „Mert íme, én, Isten, mindenkéért elszívendtem ezeket a dolgokat, hogy ha bűnbánatot tartanak, akkor ne szenvedjenek; [d]le ha nem hajlandók bűnbánatot tartani, akkor úgy kell szenvedniük, ahogyan nekem” (Tan és a szövetségek 19:16–17). Pokolnak mondjuk azt, amikor bűnei miatt szenved az, aki nincs megváltva. Ilyenkor az ördögnek van kiszolgáltva, és pedig a szentírások metaforáiban úgy jelenik meg, mintha láncra lenne verve, vagy tüzes és kénkőves tóban lenne. Lehi arra kérte fiait, hogy válasszák Krisztus megváltását, és ne az örök halált, „a test és az abban lévő gonosz akarata szerint, mely hatalmat ad az ördög lelkének, hogy foglyul ejtsen, hogy lehurcoljon benneteket a pokolba, hogy ott uralkodhasson felettetek a saját királyságában” (2 Nefi 2:29). Jézus Krisztus engesztelése révén viszont még a pokol is véget ér egyszer, és akik oda kényszerültek, azok az utolsó feltámadás idején megváltatnak az ördögtől (lásd Tan és a szövetségek 76:85). A „veszedelem fiai”, akikből viszonylag kevés van, pedig csak azok, akik „felett bármely [tartós] hatalommal bír majd a második halál; [i]lgen, bizony, az egyetlenek, akik nem váltatnak meg az Úr szerint megfelelő időben, a haragjából fakadó szenvedések után” (Tan és a szövetségek 76:32, 37–38).
5. Joseph Smith próféta így örvendezett: „Zengjék a halottak az örök dicséret himnuszait Immánuel Királynak, aki mielőtt lett volna a világ, elrendelte azt, ami lehetővé teszi számunkra a börtönből való kiváltásukat; mert a foglyok szabadon bocsátatnak” (Tan és a szövetségek 128:22).
6. Lásd Victor Hugo: *A nyomorultak*. Francia eredetiből fordította: Eber László és Csillay Kálmán. Christensen és Társa, Gutenbert Könyvkiadó Vállalat, Budapest. 77–78. oldal.

Thomas S. Monson elnök

Míg újra találkozunk

Imádkozom azért, hogy az Úr megáldjon és megtartsa benneteket, szeretett testvéreim. Legyen veletek ígért békessége most és mindig!

Fivéreim és nőtestvéreim, mily csodálatos konferenciánk volt! Biztosan egyetértetek velem, amikor azt mondom, hogy sugalmazott üzeneteket hallottunk. Szívünket megérintette és eme isteni munkáról való bizonyosságunkat megerősítette, hogy érezhettük az Úr Lelkét. Emlékezzünk sokáig mindarra, amit az elmúlt két

nap során hallottunk! Arra buzdítalak benneteket, hogy tanulmányozzátok alaposabban az elhangzottakat, amikor a beszédeket nyomtatott formában megkapjátok a jövő havi *Ensign* és *Liahóna* folyóiratban.

Hálánkat fejezzük ki azoknak, akik szóltak hozzánk, valamint azoknak, akik imát mondtak. Ezenkívül a zene

is felemelő és inspiráló volt! Szeretjük csodálatos Tabernákulum Kórusunkat, és köszönetet mondunk mindenki másnak is, aki közreműködött a zenében.

Együttesen fejezzük ki hálánkat a Fiatal Nők Általános Elnökségének és Testületének tagjai iránt, akik tegnap felmentésre kerültek. Tökéletes odaadással végzett szolgálatuk kiemelkedő volt.

Felemelt kézzel támogattunk olyan fivéreket és nőtestvéreket, akiket e konferencia során hívtunk el új feladatkörökbe. Szeretnénk, ha mindannyian tudnák, hogy nagyon várjuk, hogy velük együtt szolgáljunk a Mester munkájában.

Világ méretű egyház vagyunk, testvéreim. Egyháztagjaink a föld minden táján megtalálhatóak. Arra intelek benneteket, hogy legyetek jó polgárai annak a nemzetnek, amelyben éltek, legyetek jó szomszédok a lakóközösségekben, kinyújtva kezeteiket

azok felé, akik más hitet vallanak, és azok felé is, akik a mi hitünket vallják. Legyünk türelmesek, kedvesek és szeretetteljesek azokkal, akik esetleg nem osztják hitelveinket és normáinkat. A Szabadító a minden férfi és nő iránti szeretet és jóakarát üzenetét hozta el e világra. Mindig kövessük a példáját!

Imádkozom, hogy észrevegyük a körülöttünk lévő szükségleteit. Vannak néhányan – különösen a fiatalok között –, akik tragikus módon belekeveredtek a drogok, az erkölcstelenség, a pornográfia és egyéb káros hatások vonzásába. Vannak, akik magányosak, például az özvegyek, akik hön vágnak mások társaságára és törődésére. Álljunk mindig készen segítő kezünket és szerető szívünket nyújtani feléjük!

A világ történelmének olyan korszakában élünk, amikor sok nehéz kihívás támad, ugyanakkor rengeteg lehetőségünk és okunk van az örövendezésre is. Természetesen adódnak olyan időszakok, amikor csalódást, szívfájdalmat vagy akár tragédiát

tapasztalunk meg az életünkben, ha azonban az Úrba vetjük bizodalunkat, akkor Ő átsegít minket a nehézségeinkben, bármik legyenek is azok. A Zsoltáríró e szavakkal biztositott minket effelől: „[E]ste bánat száll be hozzánk, reggelre öröm.”¹

Fivéremeim és nőtestvéreim, szeretném, ha tudnátok, mily hálás vagyok Jézus Krisztus evangéliumáért, amely visszaállított ezekben az utolsó napokban Joseph Smith próféta által. Ez jelenti boldogságunk kulcsát. Legyünk alázatosak és imádságos lelkűek, és higgyünk abban, hogy Mennyei Atyánk képes utat mutatni nekünk és megáldani minket az életünkben!

Személyes tanúságomat és bizonyágomat teszem nektek arról, hogy Isten él, és meghallja az alázatos szívből fakadó imádságot. Fia, a mi Szabadítónk és Megváltónk, így szól mindnyájunkhoz: „Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek

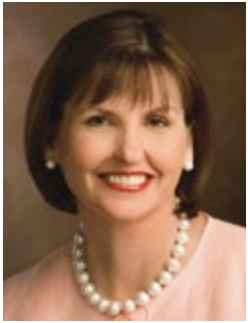
ahhoz”². Higgyünk e szavaknak, és használjuk ki ezt az ígéretet!

Most, hogy bezárjuk ezt a konferenciát, a menny áldásait kérem mindannyiótokra. Töltse be otthonotokat békesség, harmónia, előzékenység és szeretet! Járja át az Úr Lelke! Kívánom, hogy folyamatosan ápoljátok és tápláljátok az evangéliumról való bizonyágotokat, hogy az védelmet nyújtson nektek Sátán gyötrelmes csapásai ellen.

Míg hat hónap múlva újra találkozunk, imádkozom azért, hogy az Úr megáldjon és megtartsen benneteket, szeretett testvéreim. Legyen veletek ígért békessége most és mindig! Köszönöm az értem, valamint az összes általános felhatalmazottért mondott imáitokat. Mélységesen hálásak vagyunk nektek és értetek. Urunk, akit szolgálunk, Szabadítónk és Megváltónk, vagyis Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Zsoltárok 30:6.
2. Jelenések 3:20.

Ann M. Dibb
második tanácsos a Fiatal Nők Általános Elnökségében

A ti szent helyeitek

A ti szent helyeitek akár földrajziak, akár bizonyos időpillanatok, egyenlően szentek, és hihetetlenül meg tudnak erősíteni.

A 2013. évi Közös tevékenységi mottónk a Tan és a szövetségek 87. szakaszából ered. Ez az utasítás, hogy álljunk szent helyeken, három különböző szakaszban is megtalálható, tehát nyilvánvaló, hogy fontos intézés. Elmagyarázza, hogyan nyerhetünk védelmet, erőt és békét a háborgó időkben. A sugalmazott utasítás így szól: „Álljatok... szent helyeken, és ne mozduljatok el”¹.

Miközben ezen a témán gondolkodtam, akaratlanul is felmerült bennem a kérdés: vajon milyen szent helyekre utal Mennyei Atyánk? Ezra Taft Benson elnök azt mondta: „A szent helyek közé tartoznak templomaink, kápolnáink, otthonaink és Sion cövekei, melyek védelemül és menedékül szolgálnak.”² Ezeken kívül, úgy hiszem, sokkal több helyet is találhatunk. A *hely* szóról először fizikai környezet vagy földrajzi helyszín jut eszünkbe. Egy *hely* azonban lehet „egy bizonyos körülmény, helyzet vagy lelkiállapot”³ is. Ez azt jelenti, hogy a szent helyek lehetnek *pillanatok az időben* – olyan pillanatok, amikor a Szentlélek bizonyosságot tesz nekünk; amikor érezzük Mennyei Atyánk szeretetét; vagy amikor választ kapunk az imáinkra. Sőt, hiszem azt, hogy amikor csak megvan a bátorságotok, hogy kiálljatok a jóért, különösen olyan helyzetekben, mikor senki más nem hajlandó erre, akkor szent helyet hoztok létre.

Joseph Smith rövid, ám annál nagyszerűbb élete során valóban szent helyeken állt, és nem mozdult el. Tizenévesként közössége vallási nyugtalansága aggasztotta, és tudni szeretette volna, hogy az egyházak közül melyik igaz. Az otthonához közeli fás liget szent helyé vált, mikor letérdelt a fák között, és elmondta első hangos imáját. Imájára választ kapott, és ma az utolsó napi szentek erre a fás területre a szent ligetként utalnak.

A fiatal nők világszerte a természetben is szent helyeken állnak, a Fiatal Nők táborában. Egy vezető megosztotta velem az egyik fiatal nő élményét. Volt egy kevésbé tevékeny lány, aki kicsit szkeptikus volt azzal kapcsolatban, hogy az embernek lelki élménye lehet az erdőben. Az első nap után így szólt a vezetőjéhez: „Nagyon jól érzem magam, de nem ugorhatnánk át ezt a sok beszédet a Lélekről? Azért jöttem, hogy táborozzak, élvezzem a természetet, a barátaimmal legyek és jól érzem magam!” Az utolsó bizonyágtétel után azonban ugyanez a lány könnyes szemmel ismerte be: „Nem szeretnék hazamenni. Hogyan lehetne az, amit most érzek – a Lélek –, mindig velem?” A fiatal nő felfedezett egy szent helyet.

Egy másik ilyen szent hely Joseph Smith életében a saját hálószobája volt. Ezt talán nehéz elhinni, mert ahogy sokan közületek, ő is a testvéreivel osztozott a hálószobáján. Amikor azonban nagy hittel és alázattal elmondott egy imát, a szoba szent helyé vált. Így számolt be erről: „[M]iután éjjeli nyugovóra tértem, imádkozni és könyörögni kezdtem a Mindenható Istenhez minden bűnöm és balgaságom bocsánatáért”⁴. Josephnek a szent ligetben történt látomása óta eltelt három év nem volt könnyű. Az ekkor 17 éves Josephnek túrnie kellett az állandó gúnyolódást, csúfolódást és bántalmazást. De aznap éjjel a hálószobájában, válaszként a fohászaira, megjelent Moróni angyal. Joseph tudást és vigaszt kapott. Aznap éjjel a hálószobája szent helyé vált.

Miközben egy fiataloknak szóló

mormon üzenetet néztem, egy másik hálószobát láttam, mely szent helyé változott. A filmben Ingrid Delgado szerepel, egy fiatal nő Salvadorból, aki megosztja az érzéseit a templomról. Ezt mondja: „Jó tudni, hogy van egy hely, ahol elszakadhatunk a világ dolgaitól és szent szertartásokban részesülünk, és segíthetünk azoknak, akik mindezt nem kapták meg ebben az életben.” Miközben beszél, a film azt mutatja, hogy Ingrid a szentírásait olvassa, és körül van véve mormon poszterekkel, idézetekkel, Személyes fejlődés könyvvel családi és templomi képekkel, és igen, a kedvenc plüss állataival.⁵ Talán nem is tudja, de megteremtette a maga szent helyét, távol a világ dolgaitól. Vajon hányszor olvashatta Ingrid a szentírásait, hányszor érezhette a Lelket, és kaphatott választ az imáira a saját szent helyén?

Egy másik, váratlan szent hely volt Joseph Smith életében a Liberty börtön. Jeffrey R. Holland elder ezt mondta: „Nem volt annál nehezebb időszak Joseph életében, mint ez a kegyetlen, törvénytelen és igazságtalan fogva tartás.” Holland elder tovább magyarázta, hogy a Liberty börtönre azóta „börtön-templom”-ként utalnak azon szent élmények miatt, melyekben Joseph Smith prófétának ott része volt.⁶

Talán köztetek, fiatal nők között, is vannak olyanok, akik a saját Liberty börtönüket élik át éppen – egy olyan helyet, melyben megaláztatást éltek át, ahol nem érzitek a szerető kedvességet, ahol gúnyolnak, bántanak, gyötörnek vagy akár fizikailag ártanak nektek. Akkor nektek Holland elder

szavait ajánlom: „Lehetnek szent, kinyilatkoztatással teli, mélységesen tanulmányos élményeitek az Úrral *életeitek legnyomorúságosabb élményei közben is* – miközben a valaha tapasztalt legfájdalmasabb igazságtalanságokat, a legrosszabb, legáthidalhatatlanabb eshetőségeket és ellenségeskedést szenveditek el.”⁷ Más szóval, Joseph Smith prófétához hasonlóan, képesek *vagytok* szent helyeket teremteni, és azokon állni, a valaha tapasztalt legmostohább körülmények közepette is.

Egy Kirsten nevű fiatal felnőtt mesélt nekem egy fájdalmas élményéről. A középiskolája volt az ő Liberty börtöne. Szerencsére az iskolazenekar próbaterme vigaszt nyújtott számára. Ezt mondta: „Amikor beléptem abba a terembe, olyan volt, mintha valami biztonságos helyre léptem volna. Nem voltak lealacsonyító, lekicsinylő megjegyzések, csúnya beszéd. Ehelyett biztató és szeretetteljes szavakat hallottunk, kedvesek voltunk egymással. Nagyon vidám hely volt. A próbatermet betöltötte a Lélek, miközben gyakoroltuk és előadtuk a zeneszámokat. A terem nagyrészt a zenekar vezetőjének köszönhetően volt ilyen, aki egy jóra való, keresztény férfi volt. Visszatekintve, a középiskola olyan hely volt, ahol sokat csiszolódtam. Nehéz volt, de megedzett. Örökké hálás leszek a menedékemért, az én szent helyemért, a próbateremért.”⁸

Gondolkodtatok-e már ma este a ti szent helyeteken? Több száz fiatal nőt kértem meg, hogy meséljen nekem a saját szent helyéről. Ezek akár földrajziak, akár bizonyos időpillanatok, egyenlően szentek, és hihetetlenül meg tudnak erősíteni. Íme kilenc a személyes válaszaik közül:

- Egy: „A kórházban voltam, és az újszülött kisöcsémet tartottam a karomban.”

- Kettő: „Minden alkalommal, mikor elolvasom a pátriárkai áldásomat, érzem, hogy Mennyei Atyám ismer és szeret engem.”
- Három: „Aznap, mikor 12 éves lettem, a fiatal nők az egyházközségben papírszívekkel díszítették fel az ajtómat.⁹ Éreztem, hogy szeretnek, elfogadnak és boldog voltam!”
- Négy: „Miközben olvastam a szentírásaimat, egy nap felfigyeltem egy kifejezésre, mely válasz volt az imámra.”
- Öt: „Elmentem egy buliba, ahol az emberek ittak és más elfogadhatatlan tevékenységekben vettek részt. A Lélek azt súgta, hogy forduljak meg és menjek haza. Ezt tettem, pedig tudtam, hogy ennek úgymond »közösségi következményei« lesznek. Ez a pillanat azonban megadta a bizonyosságot, amelyre szükségem volt, hogy tudjam, képes vagyok az evangélium szerint élni.”
- Hat: „Mikor az úrvacsorai gyűlés közben az engesztelésre gondoltam, rájöttem, hogy meg kell bocsátanom valakiknek, akire haragszom. A döntésem, hogy megbocsátok, olyan pozitív cselekedet volt, mely elhozta az engesztelést a mindennapjaimba.”
- Hét: „Miután anyukámmal részt vettem az Új kezdeteken, megpuszilt, és azt mondta, szeret engem. Amióta csak emlékszem, ez volt az első, hogy ilyet tett.”
- Nyolc: „A püspökömnek köszönhetően tudom, hogy a szentírások által nyújtott következő ígértet igaz: »[H]a bűneitek skárlátpirosak, hófehérek lesznek.«¹⁰ Feltámadt bennem a remény, és tudtam, hogy elkezdhetem hosszadalmas bűnbánatomat.”
- Végül pedig: „Egy este összeszedtem a bátorságomat, hogy a legjobb barátommal megosszam az evangéliummal kapcsolatos érzéseimet, és egy Mormon könyvét adjak neki. Később kiváltságomban állt ott

lenni a keresztelőjén. Most együtt járunk istentiszteletre.”

Megoszthatom veletek az én egyik szent helyemet? Egyszer úgy éreztem, nem bírok megbirkózni valamivel, félek, és végtelenül magányos vagyok. Halkan elmondtam egy imát: „Mennyei Atyám, nem tudom, hogyan csináljam ezt végig. Kérlek, kérlek, segíts!” Nem sokkal később valaki váratlanul odajött hozzám, a vállamra tette a kezét, és mondott valami nagyon őszintét és bátorítót. Ebben a pillanatban békét éreztem. Elismerve éreztem magam. Minden megváltozott. Eszembe jutottak Spencer W. Kimball elnök szavai: „Isten valóban észrevesz minket és figyel ránk. Általában azonban egy másik ember által elégíti ki a szükségleteinket.”¹¹ Az a pillanat, az a hely szentté vált számomra.

Kedves fiatal nők, számtalan más olyan szent hely van, melyet, azt kívánom, bárcsak megoszthatnánk egymással ma este. Arra buzdítalak titeket, hogy mikor ma este hazatértek, jegyezzétek fel azokat a helyeket, melyek szentségét felismeritek vagy felidézitek. Világos a számomra, hogy több ezren állnak *közületek* szent helyeken. Ezek a helyek védelemmel, erővel és békével töltenek el a nyugtalan időkben. A

bizonyosságatok erősödik, mert *nagyszerű* módokon álltok ki az igazságért és az igazlelkűségért.

Ti, az egyház nemes fiatalsága, az én hőseim vagytok. Szeretlek benneteket. Mennyei Atyánk irántatok táplált hihetetlen szeretetét is érzem, és tanúbizonyosságomat teszem arról, hogy Jézus Krisztus evangéliuma igaz. Ő vár, készen arra, hogy bátorítson benneteket, miközben szent helyeken álltok és nem mozdultok el. Szeretem és támogatom Thomas S. Monson elnököt, a mi igaz és ösztönző prófétánkat. Mindezeket Jézus Krisztus nevében mondom, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és a szövetségek 87:8; lásd még Tan és a szövetségek 45:32; 101:22.
2. Ezra Taft Benson, „Prepare Yourself for the Great Day of the Lord,” *New Era*, May 1982, 50.; lásd még Tan és a szövetségek 115:6.
3. Merriam-Webster Online, „place,” merriam-webster.com/dictionary/place.
4. Joseph Smith története 1:29.
5. Lásd „Practice, Celebration, Dedication: Temple Blessings in El Salvador,” lds.org/youth/video.
6. Jeffrey R. Holland, „Lessons from Liberty Jail,” *Ensign*, Sept. 2009, 26.
7. Jeffrey R. Holland, „Lessons from Liberty Jail,” 28.
8. Személyes beszélgetés a szerzővel.
9. Erre néha viccesen „szívrohamként” utalnak az Egyesült Államokban.
10. Ésaías 1:18.
11. Spencer W. Kimball, „The Abundant Life,” *Tambuli*, June 1979, 3.

San Salvador, El Salvador

Mary N. Cook
első tanácsos a Fiala Nők Általános Elnökségében

Amikor megmentesz egy lányt, nemzedékeket mentesz meg

Erényes életetek meg fogja áldani az őseiteket, a mostani családokat, és a jövőbeli családtagjaitokat is.

Megtiszteltetés, hogy szólhatok az egyház bátor fiatal nőihez. Látjuk, hogyan haladtok előre azon az úton, melyen a szövetségeket tisztelők járnak, és tudjuk, hogy erényes életetek meg fogja áldani az őseiteket, a mostani családokat, és a jövőbeli családtagjaitokat is, hiszen ahogy Gordon B. Hinckley elnök kijelentette: „Amikor megmentetek egy lányt, nemzedékeket mentetek meg.”¹

Szövetségek utatok akkor kezdődött, amikor megkeresztelkedtetek és elnyertétek a Szentlélek ajándékát, és folytatódik hetente az úrvacsorai gyűlésen, azon a szent helyen, ahol megújítjátok a keresztlési szövetségeket. Most van itt az ideje annak, hogy felkészüljétek a templomi szövetségek megkötésére. „A szent templomokban elérhető szent szertartások és szövetségek lehetővé teszik [számunkra], hogy visszatérjünk Isten jelenlétébe, a család[jaink] számára pedig, hogy az

örökkévalóságra egyesüljenek.”²

Álljatok szent helyeken az őseitekért! „Minden emberi lény, aki erre a földre jön, szülők nemzedékeitől származik. Természetes vágy él bennünk az őseinkkel való összeköttetésre.”³ Miközben részt vesztek a családtörténeti és templomi munkában, összefonjátok életeteket az őseitek életével azáltal, hogy biztosítjátok számukra a szabadító szertartásokat.

Álljatok szent helyeken magatokért és közvetlen családokért! Igazlelkű példátok hatalmas öröm forrása lesz, családi körülményeitektől függetlenül. Igazlelkű választásaitok pedig érdemessé tesznek titeket arra, hogy szent szövetségeket kössetek és tartassatok be, melyek örökre összekötik a családokat.

Álljatok szent helyeken a jövőbeli családokért! Kötelezzétek el magatokat, hogy a templomban, a szent papság által lesztek összepecsételve

a férjetekekkel, amikor megkezditek közös életeteket örökkévaló családi egységként. Gyermeketekek megáldatnak az igazsággal, amint erényes példátokkal és rendíthetetlen bizonyosságokkal átszövítek az életüket, és utat mutattok nekik a szövetség ösvényén.

Nemrég szemtanúja lehettem eme örökkévaló tantételeknek az Ifjúsági Nemzetközi Művészeti Versenyen. Megan Warner Taylor modern megközelítéssel, digitális fénykép-összeállítással mutatta be Krisztus példázatát a tűz szűzről.⁴ Találkoztam Megannel, aki magyarázatában a tizedik szüzet az erény és a hit fiatal nőjeként ábrázolta, aki felkészült a szent templomi szövetségek megkötésére és betartására. Az összes bölcs szűzhöz hasonlóan egyéni felkészültsége abban rejlett, hogy megtöltötte lámpását olajjal, cseppenként, a következetes, igazlelkű élete által. Feltűnt a szűz hajában lévő gyönyörű fonat. Megan elmagyarázta, hogy a hajfonat azt jelképezi, hogy e fiatal nő erényes élete megszámlálhatatlan nemzedék életét fogja átszóni. A fonat egyik ága az ősei iránti szeretetét és tisztelétét, a második ága a jelenlegi családjára gyakorolt igazlelkű befolyását, a harmadik ága pedig felkészült életének az eljövendő nemzedékek életébe való fonódását jelképezte.

Találkoztam egy másik fiatal nővel, akinek korai lelki felkészülése számos nemzedék életét szötte át igazlelkűséggel.

Egy gyönyörű szeptemberi délutánon a férjemmel épp arra vártunk, hogy a templomban részt vehessünk egy szertartáson, amikor egy barátunk, Chris lépett be a szobába. Nagyon örültünk, hogy láthatjuk ezt a fiatalembert, aki nemrég tért vissza oroszországi missziójáról.

A szertartás kezdete előtt egy bájos fiatal nő ült le mellém. Az arca ragyogott, mosolygott, és az egész

Arizona, Queen Creek, USA

lénye csak úgy tündökölt. Szerettem volna megismerni, ezért csendben bemutatkoztam neki. Visszasúgta, hogy Kate-nek hívják, a vezetéknevéről pedig felismertem, hogy annak a családnak a tagja, melyet még Michiganból ismerek, amikor ott élt a családom. Kate az ő felnőtt lányuk volt, aki öt héttel korábban tért vissza a Németországban szolgált missziójából.

A szertartás alatt a következő gondolat fészkelte be magát a fejembe: „Mutasd be Kate-et Chrisnek.” Elhessegettem a sugalmazást, gondolván: „Mégis mikor, hol, hogyan?” Mielőtt elhagytuk volna a templomot, Chris odajött hozzánk elköszönni, én pedig megragadtam az alkalmat. Odahívtam Kate-et és ezt suttogtam: „Ti két erényes fiatal vagytok, akiknek ismerniük kell egymást.” Megelégedéssel hagytam el a templomot, tudván, hogy követtem a sugalmazást.

Hazafelé a férjemmel felidéztk, milyen kihívásokkal kellett Kate családjának megküzdnie. Azóta jobban megismertem Kate-et, és ő segített

megértenem, mi rejlik ama örömteli kisugárzás mögött, melyet aznap a templomban éreztem rajta.

Kate mindig is a szövetség ösvényén próbált maradni azáltal, hogy szent helyeket keresett. Olyan otthonban nevelkedett, ahol a családi estek, közös imák és szentírás-tanulmányozások szent helyé tették az otthonukat. Már gyermekkorában tanult a templomról, és az „Oly gyönyörű a templom” című dalt előszeretettel énekelték a családi esteken.⁵ Kislányként látta a szülei példáját, akik szent helyet kerestek, amikor hétvégén mozi vagy vacsora helyett templomba mentek kettesben.

Nagyon szerette az édesapját, aki papsági felhatalmazását használva segített neki megkötni első szövetségét, a keresztséget. Ezután kézzel által elnyerte a Szentlelket. Kate ezt mondta: „Nagyon vártam, hogy megkapjam a Szentlelket. Tudtam, hogy segíteni fog az örök élet felé vezető ösvényen maradnom.”

Kate élete áldottan és boldogan folytatódott tovább. 14 évesen

elkezdte a gimnáziumot, és nagyon szerette az ifjúsági hitoktatást – egy újabb szent helyet, ahol az evangéliumról tanulhatott. Egy nap a hitoktatója a megpróbáltatásokról beszélt, és elmondta, hogy bizonyosan mindenkinek része lesz bennük. Ekkor Kate ezt gondolta: „Én nem szeretnék megpróbáltatásokat; nem szeretném ezt hallani.”

Csupán néhány héttel később történt, hogy az édesapja rendkívül betegen ébredt húsvét vasárnap. Kate ezt mondta: „Az édesapám nagyon egészséges ember volt; maratonokat futott. Édesanyámat annyira megrémítette a betegségének súlyossága, hogy azonnal kórházba vitte. 36 órán belül olyan súlyos agyvérzést kapott, hogy testi funkcióinak nagy része leállt. Mindössze pislogni tudott, a teste többi része nem működött. Emlékszem, amikor megláttam, ezt gondoltam: »Jaj, ne! Hát mégis megtörtént. Igaza volt a hitoktatómnak. Engem is ér megpróbáltatás.«” Néhány nappal később Kate édesapja elhunyt.

Kate így folytatta: „Nagyon nehéz volt. Senki nem akarja elveszíteni a hőst. Tudtam, hogy erre az élményre vagy ugródeszkaként tekintek a növekedéshez, vagy hagyom, hogy úttorlasszá váljon. Nem akartam, hogy elrontsa az életemet, hiszen csupán 14 éves voltam. Megpróbáltam olyan közel maradni az Úrhoz, amennyire lehetséges. Sokat olvastam a szentírá-sokat. Alma 40. fejezete megerősített, hogy a feltámadás valóságos, és Krisztus engesztelésén keresztül újra együtt lehetek majd az édesapámmal. Sokat imádkoztam. Olyan gyakran írtam a naplómbe, amilyen gyakran csak tudtam. Ébren tartottam a biznyságot azáltal, hogy leírtam. Minden héten elmentem istentiszteletre és Fiatal Nők gyűlésre. Jó barátokkal vettem körbe magam. Közel maradtam a törődő rokonaimhoz, különösen az édesanyámhoz, aki horgonya volt a családukknak. Papsági áldásokat kértem a nagyapámtól és más papságviselőktől.”

E következetes döntések, csakúgy mint a bölcs szűz esetében, olajat csepegtettek Kate lámpásába. Ösztönzőleg hatott rá azon vágya, hogy újra az édesapjával lehessen. Kate tudta,

hogy az édesapja látja, milyen döntéseket hoz, és nem akart csalódást okozni neki. Örökkévaló kapcsolatra vágyott vele, és megértette, hogy ha a szövetség ösvényén marad, akkor élete szorosan egybefonódik az övével.

A megpróbáltatásoknak azonban itt nem lett vége. Amikor Kate 21 éves lett és benyújtotta a missziós papírjait, édesanyjánál rákot diagnosztizáltak. Kate-nek fontos döntést kellett hoznia az életében. Vajon maradjon otthon és támogassa az édesanyját, vagy menjen misszióba? Édesanyja kapott egy papsági áldást azzal az ígérettel, hogy túl fogja élni a betegséget. A megnyugtató áldás után Kate hittel haladt tovább, és folytatta a felkészülést a missziós szolgálatra.

Ezt mondta: „Olyan volt, mintha a sötétbe lépnek előre, ám a misszióm alatt végül felragyogott a világosság is, amikor hírt kaptam, hogy az édesanyám áldása beteljesedett. Nagyon hálás voltam, hogy nem halasztottam el az Úr szolgálatát. Könnyű megtorpanni a nehézségek idején, nem igazán akarván előrelépni, de ha első helyre helyezzük az Urat, a megpróbáltatások gyönyörű áldásokhoz

vezethetnek. Képesek vagyunk meglátni a kezét, és csodáknak lehetünk tanúi.” Kate megtapasztalta Thomas S. Monson elnök szavainak igazságát: „Legnagyobb lehetőségeink a legsúlyosabb nehézségek idején adatnak.”⁶

Kate-nek azért volt ekkora hite, mert értette a szabadítás tervét. Tudta, hogy már éltünk korábban, hogy a földi élet a próbatétel ideje, és hogy újra élni fogunk. Hitte, hogy édesanyja áldott lesz, de az édesapjával kapcsolatos élményéből azt is tudta, hogy ha édesanyja el is hunyna, minden rendben lenne. Ezt mondta: „Nem csupán túléltem az édesapám halálát, hanem örökre lényem részévé vált, és ha el is veszítettem volna az édesanyámat, ugyanez történt volna akkor is. Erősebb bizonyítást szőtt volna az életembe.”⁷

Kate szent helyet keresett, amikor aznap találkoztam vele a templomban. Arra vágyva, hogy szorosabbra fonja a templomi szolgálatból adódó örökkévaló kapcsolatokat, szülei példáját követve rendszeresen járt a templomba.

Átlagos este volt, amikor bemutattam Kate-et Chrisnek, ám a következő vasárnapon, amikor Kate újabb szent helyet keresett, több száz egyedülálló fiatal felnőtt között meglátta Christ egy felsőfokú hitoktatási áhítaton. Ott még többet megtudtak egymásról. Néhány héttel később Chris meghívta, hogy nézzék együtt az általános konferenciát. Randevűik során további helyeket kerestek, amelyek meghívják a Lelket, és végül összepecsételték őket abban a templomban, ahol bemutatták őket egymásnak. Mára mindketten a szülői lét szent kötelezettségeit teljesítik, beleszöve a szabadítás tervéről való bizonyosságukat a három kisfiuk életébe, utat mutatván nekik a szövetség ösvényén.

„Amikor megmentetek egy lányt, nemzedékeket mentetek meg.” Kate 14 évesen meghozott döntése, miszerint

az ösvényen marad, folyamatosan olajat tölt a lámpásába, és szent helyeken áll, nemzedékeket *mentett* meg és *fog megmenteni*. Ósei felkutatása és a templomi szolgálata szívét egybefonta az övékkel. Ha részt vesztek a család-történeti és templomi munkában, az a ti szíveteket is egybefonja majd, és lehetőséget ad ősseiteknek az örök életre.

Ha az evangélium szerint éltek az otthonotokban, az is olajat tölt majd a lámpásotokba, ami lelki erővel szövi át az otthonotokat már most, és számtalan módon megáldja a jövőbeli családokat is. Továbbá, ahogy Robert D. Hales elder mondta: „Ha a szüleinktől látott példa nem volt jó, a mi felelőségünk, hogy megszakítsuk a folyamatot..., és helyes szokásokat tanítsunk az utánunk következő nemzedékeknek.”⁸

Határozattok el már most, hogy megtesztek mindent azért, hogy megtöltsétek a lámpásotokat, hogy erős bizonyosságokat és példátok átszövhessen számos nemzedék életét – a múltban, a jelenben és a jövőben egyaránt. Bizonyosságomat teszem, hogy erényes életetek nem csupán nemzedékeket fog megmenteni, hanem a *ti* örök életeteket is, hiszen ez az egyetlen út, melyen visszatérhetünk Mennyei Atyánkhoz, és valódi örömmel lephetünk most és az egész örökkévalóságon át. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Gordon B. Hinckley: Erősen és rendíthetetlenül állni. *Világméretű vezetőképző gyűlés*, 2004. jan. 10. 20.; lásd még Gordon B. Hinckley, “Our Responsibility to Our Young Women,” *Ensign*, Sept. 1988, 10.
2. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.
3. Russell M. Nelson: Szeretettel összekötött nemzedékek. *Liahóna*, 2010. máj. 92.
4. Lásd Máté 25:1–13.
5. Lásd Oly gyönyörű a templom. *Gyermekek énekeskönyve*, 99.
6. Thomas S. Monson, “Meeting Your Goliath,” *New Era*, June 2008, 7.
7. Személyes interjú a szerzővel, 2013.
8. Robert D. Hales, “How Will Our Children Remember Us?” *Ensign*, Nov. 1993, 10.

Elaine S. Dalton

a Fialat Nők általános elnöke

Ne mozduljatok el!

Legyetek állhatatosak! Legyetek rendíthetetlenek! Álljatok ki az igazságért és az igazlelkűségért! Álljatok tanúként! Legyetek zászló a világnak! Álljatok szent helyeken!

Ma este, szent helyen állok itt, a szószéknél a próféták, látókok és kinyilatkoztatók, valamint Isten nemes leányai jelenlétében. Nagyszerű idő ez a mostani: itt lenni a földön és fiatal nőnek lenni. Az Úr választott leányai vagytok. Remélem, tudatában vagytok az identitásotoknak, és annak, hogy mennyire szeret benneteket a ti Mennyei Atyátok. Ő mindannyiótokat szeret, és én is.

Az íróasztalom az irodában van egy bronzszobor másolat egy fiatal nőről, Kristináról. Kristina eredeti, életnagyságú szobra a Dániai Koppenhágában található, és olyan szögben van elhelyezve, hogy a tengeren át Sion felé nézzen. Nem volt könnyű döntés számára, hogy

csatlakozzon az egyházhoz és elhagyja az otthonát, és láthatjátok, hogy az ellenszél nem kíméli őt. Ő azonban szilárdan áll és nehéz dolgot tesz, de olyat, amiről tudja, hogy helyes. A leszármazottai állították ezt a szobrot Kristina emlékére, tisztelgésükkel ama bizonyos napon meghozott döntéséért, amely örök jelentőséggel bírt nemzedékek számára.

Számomra Kristina szobra titeket jelképez – mindannyiótokat. Kristinához hasonlóan ti is sok fontos elhatározás határán álltok, és mindennap döntéseket kell hoznotok, melyek némelyike igencsak nehéz, és melyek nem csupán a ti jövőtöket formálják, hanem nemzedékek sorsára is kihatnak. Ti is orkán erejű ellenséges szelekkel, csapásokkal, a kortársak nyomásával és erkölcsi szennnyel néztek szembe. Mégis rendíthetetlenül álltok, és az evangélium szerint éltek társadalmunk e dühöngő viharai ellenére. Kristinához hasonlóan titeket is a Szentlélek vezet. Helyes döntéseket hoztok. Hűek vagytok és fenségesek.

Nem jut eszembe fontosabb tanács egy szerető Mennyei Atyától, mint azon intése, hogy mindnyájan „álljatok... szent helyeken, és ne mozduljatok el!”¹. Azt mondja: Legyetek állhatatosak! Legyetek rendíthetetlenek!² Álljatok

ki az igazságért és az igazlelkűségért!³ Álljatok tanúként!⁴ Legyetek zászló a világnak! Álljatok szent helyeken! Így mai üzenetem számotokra egyszerű: Ne mozduljatok el!

Először is, ne mozduljatok el, amikor a jót kell választani. Ezekben az utolsó napokban nem létezik jelentéktelen döntés. Mindaz, amit éppen most választotok, kritikus fontosságú. Az önrendelkezés, vagyis a választás képessége, Isten egyik legnagyobb

ajándéka, melyet a gyermekeinek ad. Részét képezi annak a boldogságtervnek, melyet ti és én választottunk és megvédtünk a halandóság előtti létben. Éljetez úgy, hogy oda tudjatok figyelni a Szentlélekre és meghalljátok, amit mond, és Ő majd segít helyes döntéseket hoznotok. Ő „minden olyan dolgot meg fog... mondani nektek, amit meg kell tennetek”⁵.

Több héttel ezelőtt – évek óta először – visszatértem a régi

középiskolámba. Egy cövekkonferenciára mentem, melyet az iskola előadótermében tartottak. Ahogy végigsétáltam a folyosón, elmémet elárasztották az emlékek. Pontosan emlékeztem, mit éreztem, mikor fiatal nőként odajártam: bizonytalanságot, önbizalomhiányt, félelmet, és oly erős vágyat arra, hogy beilleszkedjek. Beléptem az előadóba. Újra elárasztottak az emlékek. Ennek az előadóteremnek minden zegzugát ismertem. Csak egyvalami változott: én.

Aznap is lehetőségem volt kiállni az emelvényre, mint oly sokszor tettem azt a középiskolában diákképviselőként. Még láttam is néhány volt osztálytársamat a közönség soraiban – olyanokat, akikkel randiztam is! De ezúttal nem a gyűlést kellett levezetnem, hanem abban a kiváltságban volt részem, hogy – ott, a középiskolám előadótermében – tanúként állhattam⁶, és bizonyosságomat tehettem Szabadítónkról, Jézus Krisztusról.

Fiatal nők, gondoskodjatok róla, hogy olyan legyen másokkal a kapcsolatotok, hogy 40 év múlva ne legyen miért szégyenkeznetek. Nincs az a kortársi nyomás, elfogadásra való vágy, nincs az a népszerűség, mely megérné a megalkuvást. A fiatal férfiakra gyakorolt hatások segíteni fog nekik érdemesnek maradni papsági hatalmukra, a templomi szövetségeikre és a misszionáriusi szolgálatukra. És ki tudja? Talán mához negyven évre valamelyikük odajön hozzátok ott, a középiskolátok előadótermében, és megköszöni nektek, hogy segítettetek érdemesnek maradnia azon papsági kötelességére, hogy tiszteletteljes missziót szolgáljon. És ki tudja? Talán még az egyik ilyen fiatal férfi feleségétől is kaptok majd egy levelet, melyben megköszöni nektek azt, amilyen hatással voltatok a férjére és leendő családjukra egykor, középiskolás

korotokban. Számítanak a döntéseitek. Mostani döntéseitek nem csupán ráatok vannak hatással, hanem másokra is. Örökkévaló jelentőségük van. Ne mozduljatok el!

Másodszor, ne mozduljatok el, amikor erényesek és nemileg tiszták szeretnétek maradni, és el is kötelezitek magatokat emellett. Tartsátok becsben az erényt. Személyes tisztaságotok az egyik legnagyobb erőforrásotok. Amikor a földre jöttetek, drága ajándékot kaptatok: a testeteket. Testetek az elmétek eszköze, egy isteni ajándék, mellyel gyakorolhatjátok az önrendelkezéseket. Ezt az ajándékot Sátántól megtagadták, ezért szinte minden csapásával a testeteket célozza meg. Azt akarja, hogy lekicsinyeljétek, visszaéljétek vele és bántalmazzátok azt. A szemérmertlenség, a pornográfia, az erkölcstelenség, a tetoválások, a piercingek, a droghasználat és mindenféle függőség arra irányuló erőfeszítés, hogy birtokba vegye ezt a drága ajándékot – a testeteket –, és lehetetlenné tegye számotokra, hogy gyakoroljátok az önrendelkezéseket. Pál azt kérdezi: „Nem tudjátok-é, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke lakozik bennetek?”⁷

A testetek templom. Miért? Mert képes arra, hogy ne csak örökkévaló lelkeknek adjon otthont, hanem mások örökkévaló lelkének is, akik majd a ti örökkévaló családotok részeként jönnek a földre. Dallin H. Oaks elder ezt tanította: „A halandó élet megteremtésének hatalma magasztos hatalom.”⁸ A ti szerepetek magasztos szerep. Isten szent felelősséget bízott ráatok! Arra készültök, hogy az eljövendő nemzedékek édesanyjai legyetek. Tartsátok magatokat tisztán és érdemesen, és óvjátok azt, „ami mindennél drágább és értékesebb” – az erényeteket és erkölcsi tisztaságotokat.⁹ Mennyei Atyánk, akinek választott leányai vagytok, bölcsen és személy szerint ezt tanácsolja nektek: Járjatok az erény ösvényein.¹⁰

Az erény aranykulcs a templomhoz. *Tehát harmadszor, ne mozduljatok el annak terén, hogy érdemesek legyetek szent szövetségek megkötésére és betartására.* A keresztkedéskor kötött szövetség az erény és boldogság ösvényére szegez majd benneteket, miközben hetente megújítjátok azt az úrvacsoravétel által. Keresztelési szövetségeiteket betartva máshogy fogtok kinézni, máshogy fogtok öltözködni,

és máshogy fogtok cselekedni, mint a világ. E szövetség betartása lehetővé teszi, hogy a Szentlélek vezessen titeket. Álljatok szent helyeken és még csak a közelébe se menjétek annak a környezetnek, vagy zenének, médiának vagy ismerősöknek, melyek vagy akik miatt elveszíthetitek a Szentlélek társaságát.¹¹ És ha betartjátok szövetségeiteket, érdemesek és felkészültek maradtok arra, hogy belépjétek az Úr szent templomaiba.

Végül pedig, ne mozduljatok el, mielőtt elfogadjátok a Szabadító engesztelését. Az engesztelés értetek és értem van. Ez egy képessé tévő és megváltó erő. Ha nem érzitek magatokat érdemesnek arra, hogy szent helyeken álljatok, egyetlen nappal se cipeljétek tovább ezt a terhet. A halandóságban mindannyian követünk el hibákat. Legyetek biztosak benne, hogy a Szabadító annyira szeret titeket, hogy Ő lehetővé tette számotokra, hogy változzatok és megbánjátok bűneiteket, ha hibát követtek el. Sátán nem akarja, hogy elhiggyétek, képesek vagytok változni.¹² Ő igyekezni fog meggyőzni titeket, hogy már minden hiába. Ez azonban hazugság! Képesek vagytok visszatérni. Képesek vagytok

bűnbánatot tartani. Lehetek tiszták és szentek a Szabadító végtelen engesztelésének köszönhetően!

Nos, hadd fejezzem be minden idők egyik legjobb szerelmi történetével. Azt kérdezhetitek, mi köze van egy szerelmi történetnek ahhoz, hogy szent helyeken álljunk? Teljes mértékben köze van hozzá! Ez a történet egy Rebeka nevű fiatal nőről szól.¹³

A történetben Ábrahám megbízta a szolgáját, hogy keressen egy érdemes fiatal nőt feleségül a fiának, Izsáknak. Olyannak kell lennie, aki alkalmas a házassági szövetségre, tehát erényes, tiszta és érdemes. Így hát elküldi a szolgáját egy hosszú és veszélyes útra, egy Háránnak nevezett helyre. Az ok, amiért oda kell mennie, világos: a szent férfiakkal arra van szükségük, hogy szent nő legyen az oldalukon. Amikor a szolga Nákhorba ért, megállt egy kútnál, hogy a tevéi vízhez jussanak. Imádkozott, hogy megtalálja a megfelelő lányt, és arról ismerje fel őt, hogy az felajánlja, hogy megitatja őt is és mind a 10 tevéjét. Nos, én már utaztam tevéen, és egy dolgot biztosan tudok: a tevék *rengeteg* vizet isznak!

Mózes I. könyvében azt olvassuk, hogy Rebeka nem csak hogy vizet húzott a kútból, de „sietett”¹⁴ is, hogy gyorsan végezzen a feladattal. A szolga ezután karkötőket és ékszereket ajánlódott Rebekának, és megkérdezte, van-e hely atyja házában, ahol megszállhat. Biztos vagyok benne, hogy az ékszerek segítettek! A szentírás azt mondja: „Elfuta azonközben a leányzó, és elbeszélé az ő anyja házában, a mint ezek történtek.”¹⁵ Tehát Rebeka még biztosan jó futó is volt!

A szolga elmesélte Rebeka családjának, miért tette meg ezt a hosszú utat, Rebeka pedig beleegyezett, hogy Izsák felesége legyen. A szolga már másnap útnak akart indulni Rebekával, de a lány családja azt kérte, hadd maradjon

Brazília, Braziliaváros

még velük a lányok legalább 10 napig. Ezután megkérdezték Rebekát, mit szeretne tenni, ő pedig egyszerűen annyit mondott: „Elmegyek.”¹⁶ Ugye mennyire hasonlít a válasza azon ezekéhez, akik határozottan felelték, hogy „megyek és megteszem”¹⁷, amikor prófétánk, Thomas S. Monson elnök bejelentette a lehetőséget arra, hogy a fiatal férfiak és fiatal nők mostantól korábban is szolgálhatnak missziót?

Most jöjjön, hogyan végződött ez a szerelmi történet, és mi a tanulsága: Rebeka felkészült volt és érdemes arra, hogy szent szövetségeket kössön és tartson be, és hogy Izsák szövetséges felesége legyen. Nem kellett várnia és további előkészületeket tennie. Mielőtt elhagyta a családját, kapott egy áldást, melynek szavai nagyon megindítóak a számomra, mert azt az ígéretet kapta, hogy ezrek és ezrek anyja lesz.¹⁸ De e szerelmi történet legjobb része az, amikor Rebeka először pillantja meg Izsákot, az pedig őt. A Biblia nem mondja, de szerintem szerelem volt első látásra! Mert „az erény az erényt szereti; [és] a világosság a világossághoz ragaszkodik”¹⁹. Mikor Izsák kiment a karaván elé, Rebeka „leszáll a tevéről”²⁰. Majd ezt írja: „[Izsák] pedig szereté őt.”²¹ Ez az a rész, ahol fel szoktam sóhajtani!

A szent helyen állás sem Rebeka, sem Kristina számára nem volt könnyű. Az sem volt könnyű, hogy

ne mozduljanak el. A szelek hevesen fújtak, a vizet fárasztó volt felhúzni a kútból, és az ismerős otthon és korábbi életük elhagyása biztosan nem volt könnyű. De helyes döntéseket hoztak. A Szentlélek vezette őket. Erényesek voltak, és felkészültek, hogy szent szövetségeket kössenek és tartsanak meg. A Szabadító Rebeka családi vonalából származott. Vajon Rebeka tudta-e akkor, hogy ez fog történni? Nem! Számítanak-e a mostani döntéseitek? Igen!

Fiatal nők, nemzedékek függnek a ti döntéseitektől, a tisztaságotoktól és érdemes életetektől. Ne mozduljatok el! Nagyszerű rendeltetés vár rátok. Ez a ti pillanatotok! Én tényleg hiszek benne, hogy a Lélek által vezérelve egyetlen fiatal nő is meg tudja változtatni a világot!

Bizonyágomat teszem, hogy a Szabadító él! Ő veletek lesz. Képessé tesz benneteket. A nehéz időszakokban pedig „angyalai... körülöttetek [lesznek], hogy hordozzanak”²² titeket. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és a szövetségek 87:8.
2. Lásd Móziás 5:15.
3. Lásd A Fiatal Nők jelmondata. *Fiatal Nők egyéni fejlődés* (2009). 2.
4. Lásd Móziás 18:9.
5. 2 Nefi 32:5.
6. Lásd Móziás 18:9.
7. 1 Korinthusbeliek 3:16.
8. Lásd Dallin H. Oaks, „The Great Plan of Happiness,” *Ensign*, Nov. 1993, 74.
9. Moróni 9:9.
10. Tan és a szövetségek 25:2.
11. Lásd 1 Korinthusbeliek 6:9; 1 Thessalonikabeliek 5:22; 2 Timótheus 2:22; Tan és a szövetségek 9:13.
12. Lásd *A fiatalság erősségéért* (füzet, 2002). 28–29.
13. Lásd 1 Mózes 24.
14. 1 Mózes 24:20.
15. 1 Mózes 24:28.
16. 1 Mózes 24:58.
17. Lásd 1 Nefi 3:7.
18. 1 Mózes 24:60.
19. Tan és a szövetségek 88:40.
20. 1 Mózes 24:64.
21. 1 Mózes 24:67.
22. Tan és a szövetségek 84:88.

Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

Hazafelé vezető csodálatos utazásotok

Amikor örömmel használjátok a térképet, amelyet szerető Atyátok biztosított számotokra az utazáshoz, akkor szent helyekre fog elvezetni benneteket, és el fogjátok érni mennyei lehetőségeiteket.

Abban a megtiszteltetésben van részünk ma este, hogy velünk lehet szeretett prófétánk, Thomas S. Monson elnök. Elnök úr, mindig imádkozunk érted!

Drága nőtestvéreim, köszönjük nektek a zenét és a megszólaltatott ígét. Inspirálók és igen időszerűek voltak a húsvét kapcsán, amelyet ezen a héten ünnepelek.

Nagy öröm itt lenni mindannyiőtokkal, drága fiatal nőtestvérekkel, az édesanyáitokkal és csodálatos vezetőitekkel együtt! Sugárzik a lelketek és ragadós a mosolyotok. Bizonyos, hogy az Úr gondot visel rátok, és szeretettel tekint le most a mennyből.

Zwickauban nőttem fel, az egykori Kelet-Németországban. Tizenegy éves lehettem, amikor édesapámat fokozott megfigyelés alá vetették politikai meggyőződése miatt, és szüleim úgy érezték, biztonságunk érdekében nem maradt más választásunk, mint hogy Nyugat-Németországba meneküljünk. Úgy határoztak, az lesz a legbiztonságosabb, ha különböző időpontokban indulunk, és különféle utakon

megyünk nyugatra, minden javunkat hátrahagyva.

Mivel édesapámat fenyegette a legnagyobb veszély, a leggyorsabb úton távozott, Berlinen keresztül. Bátyáim észak felé indultak, aztán külön utakon jutottak el nyugatra. A nővérem – aki annyi idős volt, mint sokatok itt –, Helga Fassmann, a Fiatal Nők tanítója és mások kíséretében vonatra szállt, amely egy kis szakaszon áthaladt Nyugat-Németországon. Lefizették

az egyik kalauzt, hogy nyissa ki nekik az egyik ajtót, és miután a vonat áthaladt a nyugat-német határon, leugrottak a mozgó vonatról a szabadság földjére. Hogy csodáltam a nővéremet a bátorságáért!

Én voltam a legkisebb gyerek, és édesanyám úgy döntött, hogy mi gyalog fogunk átkelni a két ország között húzódo hegyvonulaton. Emlékszem, csomagolt uzsonnát, mintha csak kirándulni vagy piknikezni mennénk a hegyekbe.

Vonattal mentünk, ameddig csak tudtunk, aztán pedig hosszú órákon át gyalogoltunk, egyre közelebb és közelebb jutva a nyugat-német határhoz. A határokat szigorú ellenőrzés alatt tartották, de volt térképünk, és tudtuk, mikor és hol lehet majd biztonságosan átkelni. Éreztem édesanyám aggodalmát. Feszülten fürkészte a tájat, hogy vajon követnek-e minket. Úgy tűnt, hogy lábai és térdjei minden lépéssel egyre gyengülnek. Segítettem cipelni az élelemmel, életbevágó fontosságú dokumentumokkal és családi fényképekkel megpakolt nehéz táskáját, miközben megmászta az utolsó, hosszan elnyúló hegyet. Azt gondolta, hogy most már biztosan átjutottunk a határon. Amikor úgy érezte, hogy végre

Brazília, Sobral

biztonságban vagyunk, leültünk és nekiláttunk az uzsonnának. Biztos vagyok benne, hogy aznap első alkalommal végre felszabadultabban lélegzett.

Csak ekkor vettük észre a határt jelző táblát. A távolban állt előttünk! A határ rossz oldalán álltunk neki piknikezni! Még mindig Kelet-Németországban voltunk!

Bármikor felbukkanhattak a határőrök!

Édesanyám pánikszerűen összehalkolta a pikniket, és amilyen gyorsan csak tudtuk, felsiettünk a hegyre. Ez alkalommal nem mertünk megállni egészen addig, amíg biztosan nem tudtuk, hogy a határ túloldalán vagyunk.

Annak ellenére, hogy családjunk minden tagja nagyon különböző útvonalon ment, és igen eltérő nehézségeket tapasztalt az út során, végül mindannyian megérkeztünk a biztonságba. Családjunk végre ismét együtt volt! Milyen csodálatos volt az a nap!

Utazás-történetek

Amit elmeséltem nektek, egy számomra nagy becsben álló utazás élménye. Ahogy most visszatekintek az életemre, több efféle „utazást” is látok, amelyekre különböző időkben került sor. Nem mindegyik járt hegláncokon vagy politikai határon való átkeléssel – néhány inkább

a megpróbáltatások legyőzéséről vagy a lelkiességben való növekedésről szól. De mind utazások voltak. Úgy vélem, minden élet egyedi „utazás-történetek” gyűjteménye.

Bizonyos vagyok abban, hogy tudjátok, minden kulturális hagyomány bővelkedik utazás-történetekben. Például biztosan ismeritek Dorothy és Toto nevű kutyája utazását az *Óz, a csodák csodájában*. Dorothyt és Totót elragadja egy forgószelep, és Óz birodalmába repíti, ahol Dorothy rátalál a sárgaköves útra, amely azt az utat jelzi, amelyen végül hazatér.

Aztán ott van Charles Dickens Ebenezer Scrooge nevű alakja, akinek az utazása nem térbeli, hanem időbeli. Az utazása a saját szívében zajlik, és segít neki megérteni, miért vált azzá, akivé vált, és meglátni, hogy mi fog történni vele, ha tovább halad önzése és hálátlansága útján.¹

A kínai irodalom egyik klasszikusa a *Nyugati utazás* című regény. A 16. században íródott mű gyönyörűen meséli el egy szerzetes kalandtörténetét és zarándoklatát, aki négy barátságos szereplő segítségével a lelki megvilágosodás útján jár.

És természetesen ott van még Zsákos Bilbó is, a kicsiny, szerény hobbit, aki sokkal jobban szeretett volna otthon maradni és megenni a

levesét. De miután valaki bekopogott az ajtaján, követte a nagy ismeretlen hívását, és kilépett a világba egy mágus és egy csapat törpe kíséretében, hogy teljesítse veszélyes, ám életbevágóan fontos küldetését.²

Egy egyetlen történet

Vajon nem azért szeretjük annyira ezeket az utazás-történeteket, mert magunkra ismerünk az utazók személyében? Sikereik és kudarcaik segíthetnek nekünk rálelni a saját utunkra az életben. A videó, amelyet az imént láttunk, szintén egy gyönyörű utazás történetét mesélte el. Talán egy olyan utazásra is emlékeztetnek minket, amelynek mindannyiunk számára ismerősen kell csengenie – egy olyan utazás-történetre, amelyben mindannyian fontos szerepet játszunk.

Ez a történet nagyon régen kezdődik, még mielőtt a Föld a pályájára állt, mielőtt a Nap az úr hidegében nyújtotta tüzes karjait, mielőtt kis és nagy teremtmények népesítették volna be földünket. E történet kezdetén egy távoli, gyönyörű helyen éltetek.

Nem tudunk sok mindent az e halandóság előtti élet részleteiről, de azért van némi tudásunk róla. Mennyei Atyánk kinyilatkoztatta számunkra, hogy ki Ő, kik vagyunk mi, és kikké válhatunk.

Ebben az első állapotunkban tökéletes bizonyossággal tudtátok, hogy Isten létezik, mivel hallottátok és láttátok Őt. Ismertétek Jézus Krisztust, aki később majd az Isten Báránya lesz. Hittetek Benne. És tudtátok, hogy rendeltetések nem az, hogy halandóság előtti otthonotok biztonságában maradjatok. Bármennyire szerettétek is azt az örökkévaló világot, tudtátok, hogy útnak akartok és kell is indulni. Tudtátok, hogy el kell távoznotok Atyátok karjából, át kell haladnotok a feledés fátyolán, halandó testet kell kapnotok,

Dánia, Kopenhága

valamint meg kell tanulnotok és tapasztalnotok olyan dolgokat, amelyek remélhetőleg segíteni fognak hasonlóbbá válnotok Atyátokhoz a mennyben, és visszatérnetek az Ő színe elé.

Azon a szent helyen, körülvéve azoktól, akiket ismertetek és szeretettek, bizonyára ajkatokon és szívetekben volt ez a kérdés: „Vajon visszatérek-e biztonságban mennyei otthonomba?”

Oly sok dolog lesz, amit nem ti irányítotok! A halandó élet olykor nehéz lesz, telve váratlan kanyarokkal az úton: betegséggel, szívfájdalommal, balesettel, nézeteltéréssel.

Előző létezésetek emléke nélkül – anélkül, hogy emlékeznétek, hogy egykor Mennyei Atyátokkal élettetek – vajon képesek lesztek-e felismerni az Ő hangját a halandó élet mindenféle zaja és figyelemelterelő tényezője közepette?

Az előttetek álló út olyan hosszúnak és bizonytalannak látszott – annyira veszélyekkel telinek!

Nem lesz könnyű, de tudjátok, hogy megér majd minden erőfeszítést.

Ott álltatok hát az örökkévalóság peremén, kimondhatatlan izgalommal és reménnyel tekintve előre – és úgy képzelem, egy jó adag aggodalommal és félelemmel is.

Tudtátok, hogy Isten végül igazságos lesz – hogy jósága diadalmaskodni fog. Részt vettetek a nagy mennyei tanácsokban, és tudjátok, hogy Szabadítótok és Megváltótok, Jézus Krisztus majd utat készít számotokra, hogy megtisztulhassatok a bűntől és megmenekülhessetek a fizikai haláltól. Hittetek abban, hogy végül örvendezni fogtok és hangotok a mennyei kórusal fog dicséretet zengeni az Ő szent nevének.

Így aztán mély lélegzetet vettetek...

Nagyot léptetek előre...

És most itt vagytok!

Mindannyian megkezdtétek a saját csodálatos utazásotokat vissza a mennyei otthonotokba!

Térképetek

Most, hogy itt vagytok a földön, bölcsen teszitek, ha felteszitek magatoknak a kérdést: hogyan halad az utazásotok? A helyes úton jártok? Azzá váltok-e, akivé szántak, és akivé válni akartatok? Olyan döntéseket hoztok-e, amelyek segíteni fognak, hogy visszatérjete Mennyei Atyátokhoz?

Atyátok nem azért küldött erre az utazásra, hogy céltalanul, egyedül bolyongjatok. Azt akarja, hogy hazajöjjetek Hozzá. Szerető szülőket és hithű egyházi vezetőket adott nektek, egy

olyan térképpel együtt, amely jól ábrázolja a terepet és feltünteti a veszélyeket. A térkép megmutatja nektek, hol találhatok békességet és boldogságot, és segíteni fog megterveznetek a haza vezető utakat.

Nos, hol találhatjátok ezt a térképet?

- A szent írásokban.
- A próféták és apostolok szavaiban.
- És a Szentlélektől jövő személyes kinyilatkoztatásban.

Ez a térkép nem más, mint Jézus Krisztus evangéliuma, az örömhír, Krisztus tanítványának örömteli útja. A parancsolatokat és példát jelenti, amelyeket Szószólónktól és Tanácsadónktól kaptunk, aki ismeri az utat, hiszen Ő maga az út.³

Természetesen a térkép pusztá birtoklása mit sem ér, ha nem tanulmányozzuk – ha nem használjuk életünk navigálására. Felkérlek benneteket, hogy tegyétek elsődlegesen fontossá Isten szavának tanulmányozását és alkalmazását! Nyissátok meg szíveteket a Szentlélek előtt, hogy utat tudjon mutatni nektek az életen át vezető utazásotok során.

Térképetek tele van bátorító és tanító üzenetekkel Mennyei Atyától és Fiától, Jézus Krisztustól. Ma szeretnék megosztani veletek hármat ezen üzenetek közül, amelyek segíteni fognak abban, hogy sikeresen járjatok a mennyei otthonotok felé vezető utakon.

Az első üzenet a következő: „[N]e féljetek, mert én, az Úr, veletek vagyok”⁴.

Nem vagytok egyedül ezen az úton. Mennyei Atyátok ismer benneteket. Még ha senki más nem is hallgat meg titeket, Ő igen. Amikor örvendeztek az igazlelkűségben, Ő együtt örül veletek. Amikor megpróbáltatások vesznek körül, Ő együtt bánkódik veletek.

Mennyei Atyátok irántatok

érezett törődése nem függ attól, hogy mennyire vagytok gazdagok vagy szépek vagy egészségesek vagy okosak. Nem úgy lát benneteket, ahogyan a világ – Ő látja, kik vagytok valójában. Ő a szívetekbe tekint.⁵ És szeret titeket,⁶ mert az Ő gyermekei vagytok.

Drága nőtestvéreim, teljes szívetekből keressétek az Urat, és meg fogjátok találni.⁷

Állítom nektek, hogy nem vagytok egyedül!

Most pedig egy pillanatra nézzétek meg, hogy kik vesznek körül titeket. Néhányan talán a vezetőitek, barátaitok vagy családtagjaitok. Másokkal talán még soha nem találkoztatok. Mindazonáltal mindenki, akit láttok – akár ezen a gyűlésen, akár bárhol máshol, ma, vagy bármikor máskor –, mindenki bátran kiállt a halandóság előtti világban. Az a szerény és átlagos külsejű ember, aki mellettek ül, talán egyike volt azon nagyszerű alakoknak, akiket szerettetek és csodáltatok a lelkek világában. Lehet, hogy ti magatok is ilyen példaképek voltatok!

Egy dologban biztosak lehettek: minden ember, akit láttok, a családok tagja, mindegy, milyen a bőrszíne, a vallása, a politikai nézete, a testfelépítése vagy a külseje. A fiatal nőnek, akire tekintetek, ugyanaz a Mennyei Atyja, mint nektek, és hozzátok hasonlóan Ő is hátrahagyta Atyja szerető közelségét, alig várva, hogy eljőjön erre a földre, hogy egy nap majd visszatérhessen Hozzá.

Lehet azonban, hogy néha magányosnak érzi magát, ahogyan időnként talán ti is. Az is lehet, hogy olykor megfedkeznek utazása céljáról. Kérlek, szavaitokkal és tetteitekkel emlékeztessétek őt arra, hogy nincs egyedül! Azért vagyunk itt, hogy segítsük egymást.

Az élet nehéz lehet, és időnként olyannyira megkeményíti a szívet, hogy néhány ember látszólag megközelíthetetlenül válik. Néhányakat talán harag tölt el. Mások esetleg gúnyral és csúfolódással tekintenek azokra, akik hisznek egy szerető Istenben. De emlékeztetek erre: ők talán már elfelejtették, de egykor ők is arra vágytak, hogy majd

visszatérjenek Mennyei Atyjukhoz.

Nem a ti feladatotok bárki megtérítése. Az a Szentlélek dolga. A ti dolgok csak annyi, hogy megosszátok hitelveiteket, és ne féljete. Legyetek barátságosak mindenkivel, de ne adjátok lejjebb a normáitokat. Legyetek hűek meggyőződéseitekhez és hitetekhez. Húzzátok ki magatokat, mert Isten leányai vagytok, aki mellettek áll!

A második üzenet így hangzik: „[S]zeressétek egymást, a miképpen én szerettelek titeket.”⁸

Eltűnődtek már valaha azon, hogy milyen nyelvet beszéltünk mindannyian, amikor Isten jelenlétében éltünk? Én határozottan úgy vélem, hogy a német volt az, bár igazán senki sem tudhatja biztosan. Azt azonban tudom, hogy a halandóság előtti életünkben első kézből, lelkünk Atyjától megtanultunk egy egyetemes nyelvet – egy olyan nyelvet, amely képes legyőzni minden érzelmi, fizikai és lelki korlátot.

Ez a nyelv pedig Jézus Krisztus tiszta szeretete.

Ez a világ legerőteljesebb nyelve.

Krisztus szeretete nem színlelt szeretet. Nem az üdvözlőlapon megjelenő szeretet. Nem az a szeretet, amelyet a popzene és a sikerfilmek dicsőítenek.

Ez a szeretet valódi változást idéz elő jellemünkben. Képes áthatolni a gyűlöletet és eloszlatni az irigységet. Képes gyógyírt nyújtani a neheztelésre és eloltani a keserűség lángjait. Csodákat művelhet.

A szeretet e nyelvből Isten jelenlétében, lelkeként „részesült[ünk] első oktatásu[n]kban”⁹, itt a földön pedig lehetőségünk van gyakorolni és folyékonyan elsajátítani. Megtudhatjátok, hogy a szeretet e nyelvét tanuljátok-e, ha megvizsgáljátok, mi motiválja gondolataitokat és tetteiteket.

Ha gondolataitok elsősorban arra összpontosítanak, hogy a dolgok

Ausztrália, Sydney

miként fognak a javatokra válni, akkor motivációtok talán önző és sekélyes. Nem ez az a nyelv, amelyet el szeretnétek sajtátítani.

Ha azonban gondolataitok és viselkedésetek elsősorban Isten és mások szolgálatára összpontosítanak – amikor igazán arra vágytok, hogy megáldjátok és felemeljétek a körülöttek lévőköt –, akkor Krisztus tiszta szeretetének hatalma munkálkodhat szívetekben és életetekben. Ez az a nyelv, amelyet el szeretnétek sajtátítani.

Ha már folyékonyan beszélitek, és ezt használjátok a másokkal való kommunikációtokban, akkor az emberek észrevesznek majd bennetek valamit, ami felébreszti rég elveszett vágyukat, hogy megkeressék a mennyei otthonukba visszavezető utat. Elvégre a szeretet nyelve az ő valódi anyanyelvük is.

Ez a mély és maradandó hatás olyan nyelv, amely a lélek belsejéig hatol. A megértés nyelve ez, a szolgálaté, mások felemeléséé, vigasztalásáé, és az örvendezésé.

Tanuljátok meg Krisztus szeretetének egyetemes nyelvét!

A harmadik üzenet pedig így szól: „[B]ízottok”¹⁰ és örvendeztetek!

Néha türelmetlenné válunk az utunkon, nem igaz? 12 évesen talán

azt kívánjuk, bárcsak már 14 évesek lennénk. 14 évesen pedig esetleg azt, hogy bárcsak már 18 évesek lennénk. 18 évesen aztán meglehet, hogy azt kívánjuk, bárcsak újra 12 évesek lennénk, hogy mindent újra kezdhessünk.

Mindig lesz mi miatt panaszkodni, lesznek dolgok, amelyek – úgy tűnik – nem mennek jól. Élhetek azzal az érzéssel, hogy szomorúak, magányosak, meg nem értettek vagy kiközösítettek vagytok. De ez nem az az út, amelyben reménykedtetek, és nem is az, amelyre Mennyei Atyátok elküldött benneteket. Ne feledjétek: ti valóban Isten lányai vagytok!

Ezt szem előtt tartva arra kérlek benneteket, járjatok magabiztosan és örvendezve. Igen, az úton vannak buckák és elterelések, sőt, még veszélyek is. De ne ezekre összpontosítsatok! Utazásotok minden lépésében keressétek azt a boldogságot, amelyet Mennyei Atyátok előkészített számotokra. A boldogság a végcél, ugyanakkor az ösvény is. Az Úr „békességet [ígér] ebben a világban és örök életet az eljövendő világban”¹¹. Ezért parancsolja nekünk azt, hogy bízzunk és örvendezzünk.

Amikor örömmel használjátok a térképet, amelyet szerető Atyátok biztosított számotokra az utazáshoz, akkor

szent helyekre fog elvezetni benneteket, és el fogjátok érni mennyei lehetőségeiteket. Isten olyan leányaivá fogtok válni, akivé válni reméltetek.

Drága nőtestvérek, drága fiatal nők az egyházban, drága ifjú barátaim, az Úr apostolaként megáldalak benneteket, hogy képesek legyetek rálelni utatokra ezen a hazafelé vezető utazáson, valamint hogy inspirációként szolgáljatok útítársaitok számára. Ígéretem és imám továbbá az, hogy amikor tisztelitek és hűen betartjátok Jézus Krisztus evangéliumának szövetségeit, tantételeit és értékeit, akkor Mennyei Atyátok ott fog várni benneteket utazásotok végén. Karjába zár majd titeket, ti pedig egyszer s mindenkorra tudni fogjátok, hogy biztonságban hazaértetek. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Charles Dickens: *Karácsonyi ének*.
2. Lásd J. R. R. Tolkien: *The Hobbit*.
3. Lásd János 14:6.
4. Tan és a szövetségek 68:6; lásd még Ésaiai 41:10; János 14:18.
5. Lásd 1 Sámuel 16:7.
6. Lásd 1 Péter 5:6–7.
7. Lásd Jeremiás 29:13.
8. János 15:12; lásd még János 13:34; Moróni 7:45–48.
9. Tan és a szövetségek 138:56.
10. Tan és a szövetségek 78:18; lásd még János 16:33; 3 Nefi 1:13.
11. Tan és a szövetségek 59:23.

Életünk részévé tenni a konferenciát

Az itt található tevékenységek és kérdések felhasználásával elindíthatsz egy családi beszélgetést, vagy segítségükkel te magad is elgondolkozhatsz.

Az ötletekhez felsorolt oldalszámok a beszéd legelső oldalára utalnak.

Gyermekeknek

- Thomas S. Monson elnök az engedelmesség fontosságáról beszélt, és hogy az engedetlenségnek mindig vannak következményei (89. oldal). Gondolj egy olyan alkalomra, amikor engedelmeskedtél egy családi

szabálynak. És amikor engedelmeskedtél Isten szabályainak. Milyen érzés volt engedelmessé lenni?

- M. Russell Ballard elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából, elmesélte egy kislány történetét, aki elültetett egy paradicsommagot (18. oldal). A családdal közösen olvassátok vagy mondjátok el a történetet, és beszéljétek meg, mit tanít arról, hogy hogyan válhattok olyaná, mint Mennyei Atyánk. Kitzúzhatsz célul, hogy megteszel valamit, ami által közelebb kerülhetsz Mennyei Atyádhoz.
- Enrique R. Falabella elder a Hetvenektől arról beszélt, mi teszi erősebbé a családokat (102. oldal). Azt tanította, hogy a legfontosabb szavak némelyike, melyeket a családban használhatsz, a „szeretlek”, a „nagyon szépen köszönöm” és a „bocsáss meg”. Rosemary M. Wixom nőtestvér, az Elemi általános elnöke, azt javasolta, hogy a következőt mondjuk egymásnak: „Úgy szeretlek, ahogy vagy” (81. oldal). Nézd meg, mi történik, amikor ezeket a szavakat használod a családban! Boldoggá teszi őket? Te hogy érzed magad ilyenkor?

Fiataloknak

- Thomas S. Monson elnök négy tantételt tanított a misszionáriusi

munkára való felkészüléshez – nemcsak teljes idejű misszionáriusként, hanem egyháztagnaként is (66. oldal). Fontold meg, hogy a következő kérdéssel a fejedben tanulmányozod át e beszédet: Mit tehetek azért, hogy már most jobb misszionárius legyek?

- Jeffrey R. Holland elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából, azt tanította, hogy nincs azzal semmi baj, ha vannak kétségeink és kérdéseink, de így folytatta: „...kapaszkodjatok erősen abba, amit már tudtok, és álljatok szilárdan, míg további tudást nem kaptok! [...] [L]egyetek hűek ahhoz a hithez, amely megvan bennetek!” (93. oldal). Fontold meg, hogy leírod a naplódba a hitelveidet, a bizonyosságodat és néhány lelki élményedet. Írd le a kérdéseidet is, és tedd el őket, hogy a szentírások és a Liahóna e számának tanulmányozása közben válaszokat kereshess rájuk.
- Sok beszélő említette az engedelmességet és az azzal járó áldásokat.

Például Monson elnök ezt tanította: „Az igazságról való tudásra, valamint a legnagyobb kérdésekre adott válaszokra akkor teszünk szert, amikor engedelmessé válunk Isten parancsolatainak” (89. oldal). Átnézheted ezt a számat, és kiemelheted benne vagy leírhatod az engedelmességgel járó áldásokat. Az áldások átgondolása ösztönözhet, hogy továbbra is igazlelkűen élj.

- Számos beszélő tanított arról, hogy bármikor szolgálhatsz, nem csak szolgálati projektek alkalmával. „Szolgáljatok mindennap! – tanította David L. Beck testvér, a Fiatalkorúak Általános Elnöke. – Mindenütt körülvesznek titeket a lehetőségek”. Beck testvér beszédében olvashatsz néhány példát arra, hogy a fiatalok hogyan szolgálták egymást (55. oldal).

Felnőtteknek

- Sok beszélő tett bizonyosságot Jézus Krisztusról. Mit tanulhatsz az Ő isteni jelleméről, küldetéséről és

szolgálatáról a 22., 70., 96., 99. és 109. oldalon kezdődő beszédekből?

- Az ifjúsági tananyag májusi témája a próféták és a kinyilatkoztatás. Ha fiatalokat tanítasz az egyházban vagy tizenéves gyermekeid vannak, megbeszélheted velük a tananyagot és a következő kérdést: Miért fontos hallgatni az élő prófétákra, és követni őket? Fontold meg, hogy e példány tanulmányozása közben kikeresed azokat a próféciaakat és figyelmeztetéseket, melyek, ha követjük őket, segítenek átvészelnünk

a nehéz időszakokat.

- Számos beszélő koncentrált a család megerősítésére. Például Richard G. Scott elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából, ezt tanította: „Amikor [a Szabadító] áll otthonod középpontjában, akkor békeség és derű honol ott” (29. oldal). Keress módokat arra, hogy miként tudod a Szabadítót otthonod középpontjába állítani, miközben Scott elder beszédét, valamint a 6., 81., 83. és 102. oldalon kezdődő beszédeket tanulmányozod. ■

TANÍTÁS A SZENTÍRÁSOKBÓL

Fontold meg, hogy áttanulmányozod ezeket a szentírásokat, melyeket számos alkalommal idéztek vagy utaltak rájuk az általános konferencián:

1 Sámuel 16:7*
 Máté 7:24; 28:19
 János 13:34–35; 14:6; 16:33
 Móziás 3:19*; 18:8–9
 Hélamán 5:12*
 3 Nefi 11:7

Moróni 9:9
 Tan és a szövetségek 42:22; 59:23;
 64:34; 84:88; 87:8; 115:6
 Joseph Smith története 1:17*
 * Ifjúsági hitoktatási szentírás-memori-
 ter versek

Konferenciai történetek tárgymutatója

Ez a lista az általános konferencián elhangzott történeteket sorolja fel, melyeket felhasználhatsz a személyes tanulmányozásodhoz, valamint a családi estekhez és más tanításokhoz. A számok a beszédek első oldalára utalnak.

BESZÉLŐ	TÖRTÉNET
Neil L. Andersen elder	Egy mozambiki házaspár a Szabadítót követi a hagyományaik helyett 77
M. Russell Ballard elder	Egy hétéves unoka életre kelti az elhervadt paradicsompalántát 18
David L. Beck	Áronipapság-viselő fiatalok barátságukba fogadnak egy fiatal nőt, akit gúnyolnak mások 55 Egy diakónus az indiai Bangalore-ban segít aktivizálni az összes fiatal férfit a gyülekezetében 55
Tad R. Callister elder	A tizenhét éves George F. Richards a papság erejéről tanul, amikor édesanyjának áldást ad 52
D. Todd Christofferson elder	D. Todd Christofferson édesanyja segít egy szükséget látó fiatal nőnek, hogy feljön a lehetőségeihez 109
Mary N. Cook	Egy fiatal nő hitet gyakorolva néz szembe édesapja halálával és édesanyja rákos megbetegedésével 118
Quentin L. Cook elder	Egy hindu asszony békeséget érez a Fiji Suva templom nyílt napján 32
Dean M. Davies püspök	A kaliforniai Loma Prieta-t ért 1989-es földrengés megerősítette Dean M. Davies elméjében és szívében, hogy milyen fontos az életünket szilárd alapra építenünk 9
Ann M. Dibb	Egy kevésbé tevékeny fiatal nő érzi a Lelket egy Fiatal Nők táborban 115
Henry B. Eyring elnök	Egy árva fiú lesz az első egyháztag egy 130 000 fős városban 62 Miközben az egyesült államokbeli Új-Mexikóban és Új-Angliában szolgál, Henry B. Eyring meglátja Isten kezét királyságának építésében 62
Enrique R. Falabella elder	Arizonai egyháztagok pénzt adnak Enrique R. Falabellának és a feleségének, hogy a templomi házasságkötésük után vissza tudjanak térni Guatemalába 102
Jeffrey R. Holland elder	Jeffrey R. Holland azt mondja egy 14 éves fiúnak, hogy nem kell bocsánatot kérnie azért, hogy „csak hisz” 93
Thomas S. Monson elnök	Egy férfi Kanadában érdeklődik, majd csatlakozik az egyházhoz, miután két teljes idejű misszionárius erőteljes bizonyosságot tesz neki Joseph Smith profétáról 66 Egy teljes idejű misszionárius behozza az édesapját az egyházba azáltal, hogy a hetente írt leveleiben kifejezi az iránta érzett szeretetét 66 A nyolcéves Thomas S. Monson engedelmességet tanul, miután felgyújt egy mezőt 89 Egy hithű egyháztag Magyarországon évekig félreteszi a tizedét, míg oda nem tudja adni a házitanítóinak 89
Richard G. Scott elder	Egy teljes idejű misszionárius jövőbeli családját a misszióelnöke családjának mintájára szeretné megalapítani 29
Dieter F. Uchtdorf elnök	Nyugat-afrikai szentek himnuszokat kezdenek énekelni, amikor elmegy az áram a gyülekezeti házukban 70 Az evangélium segít egy fiatal nőnek leküzdeni a bántalmazással teli ifjúságának sötéttségét 70 Dieter F. Uchtdorf és a családja elmenekülnek Kelet-Németországból 125

Tanítások napjainkra

A melkisédeki papság és a Segítőegylet negyedik vasárnapra eső gyűléseit a „Tanítások napjainkra” tölti ki. A tanításokra a legutolsó általános konferencia egy vagy több beszéde alapján lehet felkészülni (lásd az alábbi táblázatot). A cövek- és a kerületi elnökök kiválaszthatják, mely beszédek kerüljenek felhasználásra, illetve ezzel a feladattal megbízhatják a püspököket és a gyülekezeti elnököket is. A vezetők hangsúlyozzák ki, mekkora értéke van annak, ha a melkisédeki papsági férfitestvérek és a segítőegyleti nőtestvérek ugyanazokat a beszédeket tanulmányozzák ugyanazon vasárnapokon.

A negyedik vasárnapra eső tanításon résztvevőket arra biztatjuk, hogy tanulmányozzák és hozzák magukkal az órára a folyóirat legfrissebb általános konferenciai számát.

Javaslatok arra, hogyan készítsünk leckét a beszédekből

Imádkozz, hogy a Szentlélek veled legyen, amikor tanulmányozod és tanítod a beszéd(ek)et. Esetleg kísértést érezhetsz majd arra, hogy egyéb anyagok használatával készülj fel a

tanításra, de ne felejtse el, hogy a konferenciai beszédek a jóváhagyott tananyag. Azt a feladatot kaptad, hogy segíts másoknak tanulmányozni az evangéliumot és a szerint élni azáltal, hogy követik az egyház legutóbbi általános konferenciáján elhangzott tanításokat.

Ismételd át a beszéd(ek)et, különös figyelmet szentelve azoknak a tantételeknek és tanoknak, melyek a leginkább megfelelnek a tanulók szükségleteinek. Keress továbbá olyan történeteket, szentírásutalásokat és kijelentéseket a beszéd(ek)ből, amelyek segítenek eme igazságok tanításában.

Készíts vázlatot arról, hogy miként szeretnéd tanítani az egyes tantételeket és tanokat. Fontold meg olyan kérdések alkalmazását, melyek segítenek az osztálytagjainak:

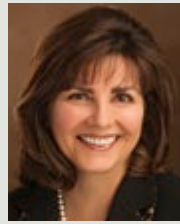
- tantételeket és tanokat keresni a tanított beszéd(ek)ben;
- elgondolkodni ezeknek a jelentésén;
- megosztani a velük kapcsolatos nézeteiket, meglátásaikat, élményeiket és bizonyosságaikat;
- alkalmazni ezeket a tantételeket és tanokat az életükben. ■

HÓNAPOK	LECKEANYAGOK A NEGYEDIK VASÁRNAPRA
2013. április– 2013. október	A 2013. évi áprilisi általános konferencián elhangzott beszédek*
2013. október– 2014. április	A 2013. évi októberi általános konferencián elhangzott beszédek*

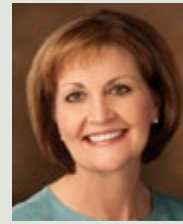
* Az áprilisi és októberi negyedik vasárnapi leckékhez az előző és a legutóbbi konferencián elhangzott beszédekből is lehet választani. A beszédek számos nyelven elérhetők a conference.lds.org honlapon.

Általános segédszervezeti elnökségek

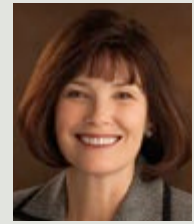
SEGÍTŐEGYLET

Carole M. Stephens
első tanácsos

Linda K. Burton
elnök

Linda S. Reeves
második tanácsos

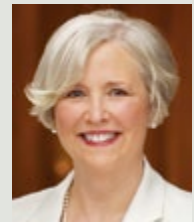
FIATAL NŐK

Carol F. McConkie
első tanácsos

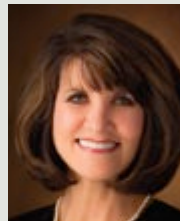

Bonnie L. Oscarson
elnök

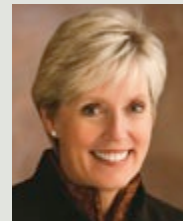

Neill F. Marriott
második tanácsos

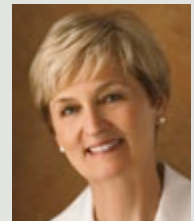
ELEMI

Jean A. Stevens
első tanácsos

Rosemary M. Wixom
elnök

Cheryl A. Esplin
második tanácsos

FIATAL FÉRFIAK

Larry M. Gibson
első tanácsos

David L. Beck
elnök

VASÁRNAPI ISKOLA

David M. McConkie
első tanácsos

Russell T. Osguthorpe
elnök

Matthew O. Richardson
második tanácsos

A 183. Éves Általános Konferencián támogatták a Fiatal Nők általános elnökségének új tagjait

„S zívünket megérintette és eme isteni munkáról való bizonyosságunkat megerősítette, hogy érezhettük az Úr Lelkét – mondta Thomas S. Monson elnök a 183. Éves Általános Konferencia záróülésén, 2013. április 7-én. – Emlékezzünk sokáig mindarra, amit az elmúlt két nap során hallottunk!”

Több mint 100 000 ember vett részt az általános konferencia öt ülésén a Salt Lake Cityben lévő Konferencia-központban április 6-án és 7-én. Az eseményt további milliók kísérték figyelemmel világszerte a televízió, a műhold, a rádió és az internet segítségével. A konferencia élő közvetítései, valamint online video-, audio- és szöveges anyaga 95 nyelven volt elérhető az egyháztagok számára az LDS.org-on.

Monson elnök a Utahi Cedar City és a Brazíliai Rio de Janeiro templomok építési tervének bejelentésével nyitotta meg a konferenciát, és ezzel 29-re emelkedett a bejelentett vagy építés alatt lévő templomok száma. Jelenleg 141 működő templom van világszerte.

Számos változást jelentettek be az egyház vezetésében a szombat délutáni ülésen. Felmentették a Fiatal Nők általános elnökségének összes tagját, valamint Walter F. González eldert a Hetvenek Elnökségéből. Ötvenegy területi hetvenest is felmentettek.

Ulisses Soares eldert a Hetvenek Első Kvórumából a Hetvenek

Elnökségének tagjaként támogatták.

A Fiatal Nők általános elnökségének új tagjaként a következő nőtestvérek nevét terjesztették elő támogató szavazatra: Bonnie Lee Green Oscarson, elnök; Carol Foley McConkie, első tanácsos; és Neill Foote Marriott, második tanácsos.

Szintén támogatásra került a Hetvenek Első Kvórumának három új tagja: Edward Dube elder Zimbabwéból; S. Gifford Nielsen elder a texasi Sugar Landból; valamint Arnulfo Valenzuela elder a mexikói Queretarából. A Hetvenek Második Kvórumában öt új tagot támogattak.

Elaine S. Dalton, a Fiatal Nők korábbi általános elnöke, áprilisi felmentése előtt összesen 11

évig szolgált a Fiatal Nők általános elnökségében tanácsosként, majd elnökként.

A támogatások és felmentések teljes listáját lásd a 26. oldalon.

Az újonnan elhívott vezetők életrajzának leírása a 139. oldalon kezdődik. ■

TE IS SEGÍTHETSZ!

M ind Thomas S. Monson elnök, mind pedig Russell M. Nelson elder, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja, arra buzdította az egyháztagokat, hogy tegyenek hozzájárulásokat az Általános Misszionáriusi Alapba. A 2013. április 4-i adatok szerint jelenleg 65 634 teljes idejű misszionárius szolgál, és további több mint 20 000 fiatal kapta meg az elhívását.

Az általános konferencia nyitóülésén Monson elnök a következőket mondta: „E misszionáriusi erő

fenntartásának elősegítésére, és mivel sok misszionáriusunk szerény körülmények közül érkezik, arra kérünk benneteket, hogy lehetőségeitekhez mérten tegyetek nagylelkű hozzájárulásokat az egyház Általános Misszionáriusi Alapjába.”

Az egyháztagok a tized felajánlási szelvényen az Általános Misszionáriusi Alap rubrikánál jelölhetik meg, mekkora összegű hozzájárulást kívánnak tenni, vagy felajánlásukat az interneten keresztül is elküldhetik a következő címen: ldsphilanthropies.org.

Az egyháznak szüksége van az idősebb házaspárok érettségére és tapasztalatára

Amellett, hogy a misszionáriusi korhatár csökkentésével jelentősen megnőtt a fiatal misszionáriusok száma, nagy szükség van az idősebb házaspárok szolgálatára a missziókban világszerte. A közel-múltban létrehozott 58 új misszióval sokkal több idősebb házaspárra lesz szükség, akiknek a vezetői tapasztalata és egyéb támogatása oly nélkülözhetetlen egy misszió sikerességéhez.

A 2013. áprilisi konferencián Thomas S. Monson elnök a misszionáriusok gyorsan növekvő számáról beszélt, továbbá szeretetét fejezte ki azok iránt, akik hajlandóak az Urat szolgálni a missziós mezőn (lásd 4., 66. oldal). Russell M. Nelson elder a Tizenkét Apostol Kvórumából kifejezetten az idősebb házaspárokat buzdította

szolgálatra. „Ti, idősebb házaspárok, tervezetek előre arra az időszakra, amikor el tudtok menni misszióba. Nagyon hálásak leszünk a szolgálatotokért” – mondta (lásd 45. oldal).

A 2012. októberi általános konferencia megnyitásán Monson elnök ezt mondta: „Továbbra is nagyon sok időskorú misszionáriusra van szükségünk. Arra buzdítalak benneteket, hogy ha a körülményeitek és az egészségetek engedi, álljatok készen arra, hogy amikor nyugdíjba mentek, teljes idejű misszionáriusi szolgálatot nyújtsatok. Mind a férjeknek, mind a feleségeknek még nagyobb örömet hoz majd, ha együtt szolgálják Atyánk gyermekeit” (lásd Üdvözlünk benneteket a konferencián! *Liahóna*, 2012. nov. 5.).

Az egyházi vezetők sok éve buzdítják

az idősebb házaspárokat a szolgálatra. M. Russell Ballard elder, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja, ezt mondta: „Minden misszióknak több házaspárra van szüksége. Érettségük és tapasztalatuk a legjobb misszionáriusainkká teszik őket. Különleges készségeik... képessé teszik őket arra, hogy hatékonyan képezzék a helyi vezetőket, megerősítsék és újra aktivizálják az egyháztagokat, és Krisztushoz hozzák a nem egyháztagokat” (“Missionary Couples—Trading Something Good for Something Better,” *Ensign*, June 1988, 9, 11).

Arra biztatják azokat az érdekes házaspárokat, akik misszionáriusként kívánnak szolgálni, hogy osszák meg püspökükkel vagy gyülekezeti elnökükkel e vágyukat. A szolgálat ideje 6 hónaptól 23 hónapig terjedhet.

Az időskori missziókkal kapcsolatos kérdéseiket az alábbi telefonszámokon tehetik fel: +1-800-453-3860, 2-6741-es mellék (vagy +1-801-240-6741), illetve a következő e-mail címen is választ kaphatnak konkrét kérdéseikre: SeniorMissionaryServices@ldschurch.org ■

Az idősebb házaspárok érettsége és tapasztalata lehetővé teszi, hogy helyi vezetőket képezzenek, megerősítsék az egyháztagokat, valamint Krisztushoz hozzák a nem egyháztagokat

Új online eszközök segítenek megőrizni és megosztani a családi fotókat és emlékeket

A FamilySearch.org látogatói jelentős változásokat figyelhetnek meg 2013 áprilisától. Vidám, ragyogó színek, hívogató képek, és számtalan új különlegesség nyújtja a lehetőségek széles skáláját a kutatáson túl. Habár az oldal még mindig

remek célállomás lesz genealógusok és családkutatók számára, az új alkalmazások sokkal több látogatót fognak idevonzani.

Az oldalon fellelhető újdonságok segítenek a családtörténetet a kutatásnál többé tenni, és a családtörténettel foglalkozó kevésbé jártas – fiatalabb és idősebb – közönség számára is egyaránt vonzóvá varázsolni. A látogatók most már közösen is építhetik a családfájukat online, valamint megőrizhetik és megoszthatják a családi fotókat és történeteket – mindezt teljesen ingyen.

A családi képek és történetek életre keltik az őseket. A dátumok mögötti valós emberek olyan tantételeket taníthatnak nekünk, mint például a kemény munka értéke, vagy hogyan kezeljük az élet kihívásait, és hogy a döntések milyen hatással vannak az életünkre.

A családtörténetek feljegyzésének és megőrzésének könnyebbé tétele segít kapcsolatba lépni a múltunkkal és örökséget teremtenünk a jövő nemzedékek számára.

Új funkciók a FamilySearch.org oldalon

FamilySearch Családfa. A FamilySearch.org oldalon az emberek most először együtt építhetik fel közös családfájukat teljes mértékben online felületen, kezdve azzal, hogy megadják saját adataikat, majd kibővítik a korábbi nemzedékekével.

A Családfa fő sajátosságai:

- A FamilySearch.org oldalon, a „Family Tree” fül alatt található.
- A fa eddig már több mint 900 millió egyén nevét tartalmazza, melyeket családfakutatók nyújtottak be.
- Ingyenes.
- Lehetővé teszi az egyének számára, hogy közösen hozzák létre, kezeljék és osszák meg családfájukat, teljes mértékben online.
- A felhasználók láthatják, mit találtak meg már esetleg mások a családtörténetükkel kapcsolatban.
- A felhasználók képeket, történeteket és linkeket kapcsolhatnak a családfájukhoz.
- A felhasználók maradandóan megőrizhetik közös családfájukat a jövőbeli nemzedékek számára.
- Az egyszerű „megragad és húz” funkció lehetővé teszi, hogy a felhasználók könnyen mozoghassanak fel és le a családfájukon.
- A kutatóknak ingyenes feljegyzések milliárdjaihoz lesz hozzáférésük a FamilySearch.org honlapon, ami segít fellelniük saját Családfájuk hiányzó ágait.

Fényképek. A felhasználók megőrizhetik az őseikről készült kedvenc fényképeket, hozzácsatolhatják azokat az adatlapjukhoz a FamilySearch Családfában, illetve megoszthatják a közösségi oldalakon. Mára több mint 200 000 fényképet töltöttek fel, valamint őriztek és osztottak meg e funkción keresztül.

Történetek. A felhasználók leírhatják kedvenc történeteiket a konkrét őseikről a FamilySearch Családfában. E funkció lehetővé teszi, hogy a családok összegyűjtsék, megosszák és megőrizzék a családtörténetüket.

© IRI

Interaktív legyező diagram. 2012-ben a FamilySearch egy olyan funkciót tesztelt, amely lehetővé tette, hogy az egyének színes legyező diagramban tekinthessék meg magukat és az őseiket. Ezt a funkciót továbbfejlesztették, és most már elérhető az FamilySearch.org oldalon.

Családfa varázsló. Azok, akik újonnan állítják össze a családfájukat, hasznosnak találják majd ezt az eszközt. Az eszköz beszélgető stílusban tesz fel kérdéseket az Ön élő és elhunyt őseiről, majd beépíti e kapcsolatokat a családfába, hogy segítsen az elindulásban.

Élő segítségnyújtás. A családtörténet iránti érdeklődés egyre nő világszerte. A FamilySearch világméretű online közösséget indított el, mely ingyenesen nyújt segítséget a program használatához és a kutatáshoz telefonon vagy internetes csevegőn a nap 24 órájában – most már 10 nyelven.

Nyelvek. Az összes új funkció és szolgáltatás 10 nyelven lesz elérhető. Az alkalmazásokat bemutató videók és más online források ingyenesen elérhetők minden funkcióhoz. Csak kattintson a Segítség gombra a részletekért. ■

A családtörténet megváltoztatja a szíveket

Írta: **R. Scott Lloyd**
Church News

A jövőben sok családtörténeti központ már az otthonokban lesz, jószola Bradley D. Foster elder a Hetvenektől a RootsTech 2013 Családtörténeti és Technológiai Konferencián március 23-án, Salt Lake Cityben mondott beszédében.

Foster elder, a Családtörténeti Részleg igazgatóhelyettese azt mondta, hogy hamarosan kilenc milliárd ember lesz a földön, és az Úr előkészítette azt a technológiát, amely majd lehetővé teszi, hogy „mindezen családokat összekössük és egymáshoz kapcsoljuk”.

Kihangsúlyozta, hogy nem csupán a genealógia, a nevek és dátumok felkutatása a fontos, hanem a családtörténet, őseink

történeteinek megismerése is. A világon minden temetőben olyan sírköveket találunk, melyekre fel van írva a név, a születési dátum, egy kötőjel, majd pedig a halálozási dátum, mondta. „A születési és halálozási dátum közötti kis kötőjel oly aprónak és jelentéktelennek tűnik, ám a mi egész történetünk húzódik meg mögötte – jegyezte meg. – Így bár gyakran ama dátumok felkutatására koncentrálnak, az őseink iránti szeretetünk – amikor szívünk atyáink felé fordul – a kötőjel felkutatásából fakad.”

A családtörténet összehoz bennünket, amikor megosztjuk a történeteket és együtt dolgozunk, magyarázta. „Így az őskutatás megváltoztatja a táblázatainkat, a családtörténet pedig megváltoztatja a szívünket.” ■

106 éves korában elhunyt Eldred G. Smith elder

Írta: Sarah Jane Weaver
Church News

Eldred G. Smith elder, aki 1947 és 1979 között szolgált az egyház pátriárkájaként, 2013. április 4-én hunyt el az otthonában. 106 éves volt.

A Utah állam legidősebb emberének tartott Smith elder hosszabb ideig élt, mint bármely más korábbi általános felhatalmazott.

Az egyház elnöke, Thomas S. Monson, meglátogatta Smith eldert a születésnapján, 2013. január 9-én. „Eldred Smith jó barátom – mondta Monson elnök. – Sok mérföldet tettünk meg együtt. Szeretem és tisztellem ezt az embert.”

Eldred G. Smitht 1947. április 10-én hívta el az egyház akkori elnöke, George Albert Smith az egyház pátriárkájának, és ő volt az utolsó ember ebben a pozícióban. 1979-ben emelték nyugalmazott státuszra. A hivatal 1833-ból ered, amikor Joseph Smith próféta édesapját, id. Joseph Smitht elhívták e pozícióba. Smith elder a próféta fivérének, Hyrumnak az ükunokája.

Az egyház pátriárkájaként végzett szolgálata során Smith elder a világ számos pontjára elutazott, hogy pátriárkai áldásokat adjon

Thomas S. Monson elnök, jobbra, 2013. január 9-én meglátogatja Eldred G. Smith eldert a 106. születésnapján, aki 1947 és 1979 között szolgált az egyház pátriárkájaként. Smith elder április 4-én hunyt el az otthonában

olyan területeken, ahol nem volt pátriárka. 1966-ban az akkor még Monson elderrel Ausztráliába és Szamoára utazott, hogy pátriárkai áldásokat adjon az ottani egyháztagoknak. Ez volt az első alkalom, amikor az elnöklő pátriárka ellátogatott Szamoára. Mára a legtöbb cövekben van pátriárka.

Monson elnök, valamint a Tizenkét Apostol Kvórumából M. Russell Ballard elder is beszélt Smith elder temetésén. Monson elnök felolvasta a családnak az Első Elnökség részvétnyilvánító levelét, majd hozzátette: „Ideiglenesen elvesztettem egy jó barátot.”

Ballard elder, aki szintén Hyrum Smith ükunokája, arról beszélt, Smith elder mi mindent tett azért, hogy életben tartsa családjuk történetét.

„Mi nemcsak az egyház pátriárkájaként, hanem a tág családuknak pátriárkájaként is ünnepeľjük őt” – mondta, majd hozzátette: tudja, hogy Smith elder a saját családját tartotta legnagyobb teljesítményének.

Eldred Smith 1932-ben vette feleségül Jeanne Audrey Nesst; öt gyermekük született. Felesége 1977 júniusában bekövetkezett halála után Smith elder feleségül vette Hortense Childot, aki akkor a Fiatal Nők általános elnökségében tanácsosként szolgált. Child nőtestvér 2012 májusában hunyt el.

Smith elder két fiát és két leányát hagyta hátra (a harmadik lánya már elhunyt), valamint 22 unokáját (két unokája már elhunyt), 63 dédunokáját és 22 ükunokáját. ■

A cikk Gerry Avant közreműködésével íródott.

Ulisses Soares elder

a Hetvenek Elnökségének tagja

Ulisses Soares elder, aki 2013 januárjában kezdte meg szolgálatát a Hetvenek Elnökségében, első kézből tapasztalta meg az egyház gyors növekedését a világ számos pontján.

Soares elder Brazíliában, São Paulóban született 1958 októberében. Szülei, Aparecido és Mercedes Soares akkor csatlakoztak az egyházhoz, amikor ő öt éves volt. Egy pékség felett lévő szobában tartották a gyűléseket, ahova jártak. Soares elder emlékszik, milyen lelkesen fogadta nyolc évesen, amikor 1966-ban megszervezték Dél-Amerika első cöveket São Paulóban. Az egyház gyorsan növekedett Brazíliában. 1990-re 50, 2000-re több mint 200 cövek működött már az országban.

Soares elder, aki a Pontificia Katolikus Egyetemen szerezte az alapidplomáját számvitelből és közgazdaságtanból, majd később a Posztgraduális Tanulmányok Nemzeti Intézetében MBA diplomát is szerzett, egy kerékabroncsokat forgalmazó multinacionális cégnél dolgozott, amikor egyházi pozíciót ajánlottak fel neki. A Pénzügyi Részleg munkatársaként állt alkalmazásba, ám hamarosan a világi ügyekért felelős igazgatóvá nevezték ki az egyház São Pauló-i területi irodájába, ahol 10 évig nyújtott támogatást a Területi Elnökségnek. Ő volt a Brazíliai São Paulo Cotia Cövek első elnöke is.

2000 és 2003 között a Portugáliai Porto Misszió elnökéként szolgált, majd 2005-ben elhívták a Hetvenek Első Kvórumába. Szolgált továbbá a Brazília és az Afrika Délkeleti Terület elnökségében.

„Ezek az élmények segítettek meglátnom, hogy az egyházat bárhol meg lehet szervezni, ahol hithű emberek élnek – mondta –, és hogy mit kell megtanulnom ahhoz, hogy jobban tudjak szolgálni.”

Soares elder és felesége, Rosana Fernandes Morgado 1982 októberében kötöttek házasságot a Brazíliai São Paulo templomban. Három gyermekük született.

Soares elder a Brazíliai Rio De Janeiro Misszióban szolgált teljes idejű missziót. Szolgált továbbá elderek kvóruma elnökként, püspök tanácsosaként, főtanácsstagként, cöveki végrehajtó titkárként és regionális jóléti képviselőként. ■

Edward Dube elder

a Hetvenektől

Edward Dube elderrel a munkaadója ismertette meg az evangéliumot 1981-ben, akinek az otthonában dolgozott. A férfi adott neki egy példányt a Mormon könyvéből. A könyvet csak 1983-ban olvasta el, akkor azonban olyan mély benyomást tett rá Joseph Smith bizonyossága Moróni látogatásáról, hogy elfogadta a meghívást egy böjti és bizonyoságtételi gyűlésre a zimbabwei Kwekweben lévő gyülekezeti házba.

Először kényelmetlenül érezte magát, mintha szolgálkapcsolat fűzné a jelenlévőkhöz.

„De ahogy bizonyosságukat tették a Mormon könyvről, valamiféle kötődést éreztem ezekhez az emberekhez – emlékezett vissza –, és meg tudtam osztani velük az érzéseimet a Mormon könyvről.”

Később részesült a misszionáriusi leckékben, megkeresztelkedett, és végül missziót szolgált a Zimbabwei Harare Misszióban.

Ez idő alatt tanította Naume Keresiya Salazani családját, aki akkor 16 éves volt. A missziója után fenntartották a kapcsolatot, és 1989. december 9-én összeházasodtak Kwekweben. 1992 májusában pecsételték őket egymáshoz a Dél-Afrika Johannesburg templomban. Három leány- és egy fiúgyermekük van.

Dube elder 1962 májusában született Zimbabwe Chirumanzu nevű falujában Clement és Rosemary Dube fiaként. 1992-ben tanári diplomát szerzett a Zimbabwe D. E. Főiskolán, majd az Egyházi Oktatási Szervezetben kezdett dolgozni, melynek során ifjúsági és felsőfokú hitoktatásokat szervezett meg Zimbabwében, Zambiában és Malawiban. Abban az áldásban volt része, hogy láthatta, amint számos tanuló, akinek bizonyítványt adhatott át, később vezetői pozícióban szolgált az egyházban ezekben az országokban, ahogy az egyház növekedett.

Dube elder szolgált elderek kvóruma elnökeként, gyülekezeti elnökként, kerületi elnökként, cövekelnökként, misszióelnök tanácsosaként, valamint 2009 és 2012 között a Zimbabwei Harare Misszió elnökéként. A Hetvenek Első Kvórumába való elhívását megelőzően területi hetvenesként szolgált. ■

S. Gifford Nielsen elder

a Hetvenektől

Stanley Gifford Nielsen elder szenvedélyes sportoló, de nem ez a legfontosabb az életében. Hisz abban, hogy nélkülözhetetlen az egyensúly mindenben, és az evangélium a boldogság forrása most és az örökkévalóságban.

1954 októberében született, szülei Harry és Lois Nielsen. Az egyetem befejezéséig a utahi Provóban élt, az Egyesült Államokban. A szülei evangéliumközpontú értékrendre tanították, mely útmutatásként szolgált az életében.

Súlyos sérülése véget vetett egyetemi futball-karrierjének, ám Nielsen elder azt mondta, megtanulta, hogy az életben a legfontosabb dolgokat nem veheti el egy sérülés.

Miután sikeresen felépült, középhátvédként játszott a Nemzeti Futball Ligában, de három év múlva darabokra hullott a karrierje. Nyilvános gúnyolódás tárgya lett. Az önvizsgálat ideje volt ez. Rá kellett jönnie, mi az, amiben valóban hisz. „Megtanultam, hogy a Szabadító soha nem hagy el, bármi történjen is” – mondta Nielsen elder, aki ma már a Texas állambeli Sugar Landben él.

Életét igyekezett a Máté 5:14–16 szerint élni: „Ti vagytok a világ világossága. [...] Úgy fénylőjék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.”

„Az Úr kitárja felénk a karját – mondta Nielsen elder. – Azzal szeretjük Őt, ha az evangélium szerint élünk.”

Az egyetemi évek során találkozott Wendy Olsonnal, akivel 1975. április 23-án kötöttek házasságot a Utahi Provo templomban. Később kommunikáció szakon végzett a Brigham Young Egyetemen. Középhátvédként játszott a Houston Oilers csapatában, és sportigazgató volt a KHOU televíziónál, mielőtt teljesidejű szolgálatra hívták el az egyházban.

Hat gyermek édesapjaként Nielsen elder szolgált ifjúsági hitoktatóként, Fiatal Férfiak elnökként, elderek kvóruma elnökként, püspökként és cövekelnökként. A Hetvenek Első Kvórumába történő elhívása idején területi hetvenesként szolgált. ■

Arnulfo Valenzuela elder

a Hetvenektől

Arnulfo Valenzuela elder a mexikói Chihuahua mormon vidékén nőtt fel, és az egyházi fenntartású Academia Juárezben végzett. Ottani gyermekkorában becses lehetőségeket nyújtott számára, hogy hithű nők és férfiak mentorálják, akik elkötelezték magukat az evangélium és az Úr szolgálata mellett.

A leckék, melyeket az egyháznak ezen eseménydús szegletében tanult Latin-Amerikában, jó szolgálatot tesznek neki, miközben megkezdte szolgálatát a Hetvenek Első Kvórumának tagjaként.

„Nagyon áldottnak érzem magam ezért ez elhívásért, hogy teljes időben az Urat szolgálhatom” – mondta.

Valenzuela elder 1959 májusában született Gilberto és Rosa Valenzuela gyermekeként. A fiatal Arnulfo már ekkor vonzódott az egyházi szolgálathoz. 19 évesen elfogadta teljes idejű misszionáriusi elhívását a Mexikói Veracruz Misszióba. Mexikónak ebben a festői térségében felfedezte, mekkora elégedettséget ad a napi evangéliumi szolgálat, és annak öröme, hogy másokat Krisztushoz hívhat.

Nem sokkal a missziója után meglátogattott egy családot, melyet ő keresztelt meg, és akik a keresztelés után Mexikóvárosba költöztek. A család közvetlen szomszédságában lakott Pilar Porras, az egyház egyik hithű megtérteje. Arnulfo és Pilar először jó barátok lettek, majd hamarosan elkezdtek randevúzni. 1982. április 6-án házasodtak össze az Arizonai Mesa templomban, mert ekkor a házájukban még nem volt templom.

Három gyermeket neveltek fel, és a mai napig szolgálnak az egyházban, miközben szemtanúi voltak, ahogy Mexikó a templomok országa lett. „Álmunkban sem gondoltuk volna, hogy egyszer 12 templom lesz Mexikóban, egy pedig még építés alatt áll!” – mondta.

Azon időszakai alatt, míg püspökként, cövekelnökségi és misszióelnökségi tanácsosként, illetve területi hetvenesként szolgált, Valenzuela elder rengeteg mexikói egyháztag elkötelezettségét látta, akik hajlandóak voltak mindenüket odaadni az Úr ügyéért.

Valenzuela elder a Mexikóvárosi Egyetemen végzett számviteli és adminisztráció szakon, majd számos igazgatói pozícióban dolgozott nemzetközi vállalatoknál. ■

Timothy J. Dyches
elder

a Hetvenektől

Timothy John Dyches elder egyik kedvenc szerepe az életben az, hogy tanú lehet, és bizonyosságot tehet másoknak, segítve őket abban, hogy Krisztushoz jöjjenek. Akár misszionáriusként szolgál, akár a családjában tevékenykedik vagy a munkáját látja el, boldogan vállalja ezt a szerepet és felelősséget, és igyekszik segíteni, hogy mások is ezt tegyék.

Dyches elder 1951 januárjában született a Utah állambeli Murrayben, Milo Fredrick és Mary Katherine Dyches fiaként. A hét gyermekből ő volt a második. Fiatal diakónusként a családja a Nevada állambeli Elkóba költözött, ahol iskola után az édesapja gyógyszerárában dolgozott. Édesapja mellett megtanulta, milyen fontos a kemény munka. Ez a szolgálatára volt akkor is, mikor 1970-től 1972-ig fiatal misszionáriusként a Németország Déli Misszióban szolgált.

„Nagyon kemény, de nagyszerű misszió volt ez a számomra – mondja. – Megtanultam a kemény munka és az engedelmesség értékét, és azt, hogy soha ne adjam fel.”

Ez a munkamorál a missziója után a tanulmányaiban, a szakmájában és az egyházi elhívásaiban is megmutatkozott. Dyches elder a leendő feleségével, Jill Dudley-val a Brigham Young Egyetemen találkozott. 1974. április 26-án házasodtak össze a Utahi Manti templomban. Három gyermekük van.

Dyches elder a Brigham Young Egyetemen szerzett alapdiplomát, és a Washington Egyetem Orvosi Karán szerzett orvosi diplomát. Fül-orr-gége sebészként praktizált egy magánklinikán a nevadai Renóban.

A Hetvenek Második Kvórumába történő elhívása idején Dyches elder a Fiatal Férfiak szervezetében szolgált diakónusok kvóruma tanácsadóként. Számos más elhívásban is szolgált, köztük területi hetvenesként, a Portlandi Oregon Misszió elnökeként, cövekelnökként, cövekelnökségi tanácsosként, főtanácsstagként, templomi szertartásszolgaként, Vasárnapi Iskola elnökként és egyházközségi írnokként. ■

Randy D. Funk
elder

a Hetvenektől

Randy Dennis Funk elder a Hetvenek Második Kvórumából életét e meghatározó tantétel szerint élte: „Bízz az Úrban és az Ő jóságában.”

A jogi egyetem harmadik évében a felesége a második gyermekükkel volt várandós, ő pedig társszerkesztő volt a jogi szemlénel, amikor elhívták őt, hogy szolgáljon az elderek kvóruma elnökeként. „E kihívást jelentő időszakban elfogadtam az elhívást, és imádkoztam Mennyei Atyánkhoz, hogy pótolja ki a hiányzó részt – mondta. – Segítségem volt szükségem az elhívásom teljesítéséhez, a tanulmányaim sikeres befejezéséhez, az álláskereséshez és ahhoz, hogy gondoskodni tudjak fiatal családomról. Több áldást kaptunk, mint amennyit megérdemeltünk. E tapasztalatom hatására nagy hitem lett az Úr jóságában és abban, hogy Ő megáldja azokat, akik őszintén igyekeznek szolgálni Őt.”

Funk elder 1952 augusztusában született C. Dennis és Rebecca Funk gyermekeként, és a utahi Mantiban, a wisconsini Madisonban és a utahi Smithfieldben nőtt fel. Láta, hogy édesapja hithűen szolgál az egyházban, és megtanították neki annak fontosságát, hogy ellássa papsági kötelességeit.

Indonéziában való misszionáriusi szolgálatát követően 1976. május 29-én összeházasodott Andrea Clyde-dal a Utahi Logan templomban. Hat gyermekük született. Funk elder történelemből végzett a Utah Állami Egyetemen, és jogi doktori fokozatot szerzett az Utah Egyetemen. A Colorado állambeli Denverben egy nagy jogi vállalat tagja volt, mielőtt elhívták volna teljes idejű egyházi szolgálatra, mely az Indiai Bangalore Misszió elnöki elhívásával vette kezdetét 2010-ben.

„Amikor Indiába mentünk, hittünk a Szabadító szavában: »Továbbá, azt mondom neked, hogy akiket az én nevemben küldesz, testvéreid, a Tizenkettek hangja által, akiket megfelelőképpen ajánlotok és felhatalmaztok, azoknak hatalmában áll majd királyságom ajtajának megnyitása minden olyan nemzet előtt, ahová csak elkülditek őket« (T&S 112:21).” Funk elder szolgált elderek kvóruma elnökeként, Fiatal Férfiak elnökként, püspökként, cövekelnökként és területi hetvenesként. ■

Kevin S. Hamilton elder

a Hetvenektől

Kevin Scott Hamilton önmagát „egy megtérés és egy megmentés eredményének” tartja.

1955 márciusában született a washingtoni Wenatcheeben. Születése az élet célját kutató kérdésekkel árasztotta el édesanyját, Kay-t. Beszél egy utolsó napi szent barátjával, Richard Pratt-tel, aki összehozta őt a misszionáriusokkal.

Férje, Norman Russell Hamilton elmondta, hogy ő már az egyház tagja, bár tinédzser kora óta nem volt tevékeny. Mikor a felesége csatlakozott az egyházhoz, ő is újra aktív lett.

„A szüleim nagyszerű egyháztagnak voltak, akik segítettek építeni a hitet, mellyel ma rendelkezünk” – mondta Hamilton elder.

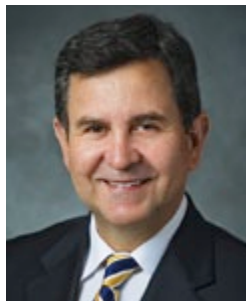
Ám bevallja, a franciaországi és svájci missziója volt az, ami valójában megváltoztatta az életét. „Olyan égető vágyat ültetett belém, mely soha nem múlt el” – mondta.

Lelki társát, Claudia Keysort 1978. július 27-én vette feleségül a Los Angeles templomban. Míg hat gyermeküket nevelték Kaliforniában, otthonuk szinte látogatóközponttá alakult.

„Azt mondják, az ember otthona lehet egy csendes prédikáció, ezért aztán sok kis idézetet tettünk ki szerte a házban” – mondta Hamilton nőtestvér. Az előszoba tele van Mormon könyvekkel, *A fiatalság erősségéért* füzetekkel és más egyházi irodalommal, melyeket újra és újra pótolni kell, mikor a látogatók elviszik őket.

Hamilton elder szolgálatkészsége lehetőségeket teremtett arra, hogy szolgáljon püspökként, cöveknökként és a Belgium Brüsszel/Hollandia Misszió elnökeként 2003-tól 2006-ig. A Hetvenek Második Kvórumába való elhívását megelőzően az egyház dél-kaliforniai közönségkapcsolati tanácsának elnöke volt, mely 64 cövetet fedett le a Los Angeles-i térségben.

A Brigham Young Egyetemen és a Washington Egyetemen szerzett üzleti alap- és mesterdiplomájával szakmai életének nagy részét a telekommunikációs iparban töltötte, több alkalommal vezérigazgatóként tevékenykedett. ■

Adrián Ochoa elder

a Hetvenektől

Míg területi hetvenesként szolgált Mexikóban, Adrián Ochoa elder néhány napot Chihuahua városában töltött, ahol a cöveknökkel és másokkal tanácskozott, majd felszállt a hazafelé tartó repülőjára. Ám miután elfoglalta a helyét, erőteljes lelki sugalmazást érzett, hogy chihuahuai munkája még nem ért véget.

A legénység a felszálláshoz szükséges utolsó előkészületeket tette. „De – mondta Ochoa elder – tudtam, hogy le kell szállnom erről a gépről.” Így hát le is szállt. Ezután egy sor interjút tartott, melyekben fontos információkat kapott. Ez segített megoldani egy bonyolult ügyet, és lehetővé tette egy család lelki fejlődését.

Ám Ochoa elder munkája Chihuahua-ban még mindig nem ért véget. A Lélek elvezette őt az egyik unokatestvéreinek szerény hajlékához is, akit évek óta nem látott. Az egyháztól elhidegült unokatestvérét és kis családját nagy nehézségek közepette találta. „Tudtam, hogy a helyzetükre az egyház és Krisztus jelentik a megoldást. Könyörögtem az unokatestvéremnek, hogy térjen vissza az egyházba” – mondta.

Az asszony meg is tette, és helyreállt egy értékes családi kapcsolat is. Az Úr számos életet tudott megmenteni Chihuahua-ban, mert egyetlen férfi hallgatott a Lélek sugalmazásaira.

Mindenkinek jogában áll olyan lelki sugalmazásban részesülni, mely megváltoztatja az ember életét, erről tett bizonyosságot Ochoa elder, aki különféle egyházi elhívásokban szolgált, míg a reklámszakmában dolgozott. 2004 és 2007 között a Hondurasi San Pedro Sula Misszió felett elnökölt, majd 2009-től a Hetvenek Második Kvórumába való elhívásáig a Fiatal Férfiak Általános Elnökségében szolgált második tanácsosként.

Ochoa elder 1954-ben született a Kaliforniai San Franciscóban Eduardo és Consuelo Ochoa gyermekeként. Kaliforniában és Mexikóban nőtt fel. Fiatalemberként egy különleges közönségkapcsolati misszióba hívták el Mexikóban. Feleségével, Nancy Villareallal a Mexikóváros templomban pecsételték össze. Öt gyermekük született. ■

Terence M. Vinson elder

a Hetvenektől

Terence M. Vinson elder, a Hetvenek Második Kvórumának újonnan elhívott tagja soha nem hallotta a *mormon* szót, míg meg nem ismerte Kay Anne Cardent az 1970-es évek elején az ausztráliai Sydney-ben. A pár beszélgetett a vallásról, és végül abban állapodtak meg, hogy vasárnaponként mindkét egyházba elmennek: Terence ifjúságának egyházába és Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának kis gyülekezetébe is. Az egyik csoport egy hatalmas és gyönyörű épületben találkozott, a másik egy kis bérleményben, mely a maroknyi utolsó napi szentnek adott otthont.

Egy idő után azonban „kínos volt az összehasonlítás”, és Terence elkezdte a misszionáriusi beszélgetéseket. Sok kérdése volt. Aztán egy cövekkonferencia alkalmával kapott egy kinyilatkoztatást, mely oly világosan jött, mintha hangosan mondták volna. Így szólt: „Csatlakoznom kell az egyházhoz, hogy fejlődni tudjak. Minden kérdésemre választ kapok majd” – mondta.

A következő héten megkeresztelkedett.

Terence Michael Vinson az ausztráliai Sydney-ben született 1951 márciusában, John Laurence és May Therese A. Vinson gyermekeként. Édesapja, aki tűzoltó volt, sok áldozatot hozott, hogy hét gyermekét taníttatni tudja.

Vinson elder matematikából és statisztikából szerzett alapidiplomát a Sydney Egyetemen, és tanítói diplomát a Sydney-i Tanárképző Főiskolán. Továbbá lediplomázott pénzgazdálkodásból a Deakin Egyetemen, és mesteri fokozatot szerzett a Macquarie Egyetemen alkalmazott pénzügyekből. Pályafutása során ismert matematika tanár, egyetemi előadó és pénzügyi tanácsadó, valamint egy pénzügyi tervező és beruházási vállalat igazgatója volt.

1974. május 2-án Sydney-ben feleségül vette Kay Anne-t, a nőt, aki megismertette az evangéliummal. 1975. augusztus 23-án pecsételték őket össze az Új-Zélandi Hamilton templomban. Hat gyermekük van. Alig három évvel a keresztelkedése után Vinson eldert püspöknek hívták el. Több cövekelnökségben is szolgált, valamint területi képviselőként és területi hetvenesként. ■

Bonnie L. Oscarson

a Fiatal Nők általános elnöke

Bonnie Lee Green Oscarson 2009-től 2012-ig a Svédországi Stockholm templom vezetőnővéreként szolgált. Eközben látta, ahogy utolsó napi szentek Svédországból, Norvégiából és Lettországból sokat áldoznak azért, hogy az Úr házában hódolhassanak.

Akkor azonban még nem tudhatta, hogy a leckék, melyeket e „nagyon alázatos, rendkívül odaadó és elkötelezett” egyháztagoktól tanul, segíteni fognak, hogy figyelmét az egyház Fiatal Nők általános elnöki feladataira összpontosíthassa.

„Mivel sok fiatal nő dönt úgy, hogy fiatalabb korban szolgál missziót és megy el a templomba, remélem, hogy a templomi szolgálatom során szerzett tapasztalataim által tudhatom majd, hogyan segítek nekik felkészülni” – mondta.

Bonnie Lee Green 1950 októberében született Salt Lake Cityben, Theo James és Jean S. Green gyermekeként. Amikor a szülei eldöntötték, hogy szeretnék, ha a gyermekeik Utah államon kívül is megtapasztalnák az egyház működését, az akkor kilencéves Bonnie és családja az Egyesült Államokbeli Oklahomába költöztek. A család Coloradóban és Tennesseeben is élt egy darabig, mielőtt Missouriba költöztek, ahol Bonnie találkozott Paul Kent Oscarsonnal a Missouri Far West-i templom területén, mely helyszín azért bír jelentőséggel számukra, mert mindkettejüknek vannak őseik, akik Far Westben és környékén éltek.

A Brigham Young Egyetem elvégzése után a pár 1969. december 19-én házasodott össze a Salt Lake templomban. Hét gyermekük született az évek során.

Oscarson nőtestvér csupán 25 éves volt, amikor a férjét – aki egyébként a Svédországi Misszióban szolgált teljes idejű missziót 1965-től 1968-ig – elhívták, hogy a Svédország Göteborg Misszió elnöke legyen.

Amikor Oscarsonék visszatértek az Egyesült Államokba, Missouriban, New Jersey-ben, Massachusettsben és Texasban éltek, ahol Oscarson testvér egy áruházlánc területi elnökhelyetteseként dolgozott. Oscarson nőtestvér a szüleihez hasonlóan nagyon szeretett olyan területeken élni, ahol az egyház tagsága csekély volt.

Oscarson nőtestvér háromszor szolgált Fiatal Nők elnökként, kilenc évig kora reggeli ifjúsági hitoktatóként, és evangéliumi tan tanítóként is. ■

Carol F. McConkie

*első tanácsos
a Fiatal Nők Általános
Elnökségében*

Carol Foley McConkie már fiatal kora óta „vágyódott a templomba”. Egész életében ez a szemléletmód vezérelte a cselekedeteit is.

McConkie nőtestvér 1952 áprilisában született a Washington állambeli Spokane-ben, Williams és Joanne W. Foley gyermekeként. Kisgyermek volt még, mikor a misszionáriusok bekopogtak szülei ajtaján a delaware-i Wilmingtonban, és megismertették a családdal az evangéliumot. A szülei gyorsan elfogadták a tanításokat annak ellenére, hogy sokan körülöttük elleneztek, és hogy sok mindent kellett megváltoztatni az életükben.

Gyermekkorában vonattal utazták át az országot, hogy összepecsételjék őket a Utahi Manti templomban.

„Nagyon drága emlék ez nekem – mondta. – Emlékszem, ahogy fehérbe öltöztem, és hogy mit jelentett mindez a családom számára. Nagyszerű élmény volt, és bár nagyon fiatal voltam, emlékszem az akkori érzéseimre, bevillan a sok fehérség, és hogy milyen gyönyörű nap volt. Ettől az élménytől támadt bennem először vágy arra, hogy a templom mindig az életem része legyen.”

A templom nyújtott reményt számára a nehézségek idején, és akkor is, mikor már saját családja volt.

A férjével, III. Oscar Walter McConkie-val az Arizona Állami Egyetemen találkozott, ahová mindketten jártak. McConkie nőtestvér angol nyelvből szerzett pedagógusi alapidiplomát. 1973. december 22-én házasodtak össze az Arizonai Mesa templomban, és hét gyermekük van.

Amikor McConkie nőtestvért elhívták, hogy a Fiatal Nők Általános Elnökségében első tanácsos legyen, éppen a Fiatal Nők Általános Testületében szolgált. Az egyházban legtöbbször olyan elhívásokban szolgált, ahol tanítania kellett, és szolgált Fiatal Nők egyházközségi elnökként, valamint a Segítőegylet és az Elemi egyházközségi elnökségekben tanácsosként. 2005 és 2008 között együtt szolgált a férjével, aki a Kaliforniai San Jose Misszió felett elnökölt. ■

Neill F. Marriott

*második tanácsos
a Fiatal Nők Általános
Elnökségében*

Neill Foote Marriott már kislányként, még azelőtt, hogy az egyházhoz csatlakozott volna, megtanulta, hogy van egy Isten, aki szereti őt.

„Az édesapám szinte olyan volt, mint Mennyei Atyánk – mondta a Fiatal Nők Általános Elnökségének új második tanácsosa. – A mások iránti szeretete és elfogadása határtalan volt. A földi édesapám iránti szeretetemből és bizalmamból természetesen és egyszerűen következett a Mennyei Atyám iránti bizalmam és szeretetem.”

Marriott nőtestvér 1947 októberében született a Louisiana állambeli Alexandriában, George és Antonia Foote gyermekeként. Egyedüli lánygyermek volt; hat öccse között nőtt fel. Miután elvégezte a Déli Metodista Egyetemet a texasi Dallasban, ahol angol irodalomból és középiskolai pedagógiából szerzett diplomát, a massachusettsi Cambridge-be költözött, ahol a Harvard Egyetemen dolgozott titkárnőként. Itt találkozott David Cannon Marriott-tal, aki azt mondta neki, hogy van néhány barátja, akikkel szeretné, ha találkozna. Hamarosan elhozta a misszionáriusokat, akik tanították őt és a szobatársait.

Azt mondta, hogy miközben a misszionáriusoktól tanult, a leckék kitöltötték az evangéliumi tudásának hiányos réseit. 1970 májusában történt kereszttelje után ő és David továbbra is csak barátok voltak. Aztán egy évvel később randevúzni kezdtek, majd 1971 júniusában házasodtak össze a Salt Lake templomban.

Marriott nőtestvér összedolgozva a férjével otthon maradt a 11 gyermekükkel, míg a férje üzleti vállalkozóként építette karrierjét. Számos egyházi elhívásban szolgáltak. Marriott nőtestvér együtt szolgált férjével, aki 2002-től 2005-ig a São Paulo Interlagos Misszió elnöke volt. Ezen kívül szolgált templomszolgaként a Salt Lake templomban; cöveki és egyházközségi segítőegyleti elnökként; egyházközségi Fiatal Nők elnökként; evangéliumi tan tanítóként és élelmiszerraktározási szakértőként.

Új elhívásában Marriott nőtestvér reméli, hogy megszathatja azt a bizonyosságot, melyet fiatal nőként kapott. Szeretné, ha a fiatal nők tudnák, hogy „Mennyei Atyjuk a legmélyebb és legdicsőségesebb szeretettel van irántuk”. ■

„Noha vak voltam, most látok.” Készítette: Brady Fairbanks

„És a mint eltávozék, látá egy embert, a ki születésétől fogva vak vala. [...]

*Ezeket mondván [Jézus], a földre köpe, és az ő nyálából sárt csinála, és rákené a sarat a vak szemekre,
És monda néki: Menj el, mosakodjál meg a Siloám tavában... Elméne azért és megmosakodék, és megjöve látva. [...]*

Felele azért az és monda: ...egyed tudok, hogy noha vak voltam, most látok” (János 9:1, 6–7, 25).

„A világ történelmének olyan korszakában élünk, amikor sok nehéz kihívás támad, ugyanakkor rengeteg lehetőségünk és okunk van az örövendezésre is – mondta Thomas S. Monson elnök az egyház 183. Éves Általános Konferenciájának záróülésén. – Természetesen adódnak olyan időszakok, amikor csalódást, szívfájdalmat vagy akár tragédiát tapasztalunk meg az életünkben, ha azonban az Úrba vetjük bizodalmunkat, akkor Ő átsegít minket a nehézségeinken, bármik legyenek is azok.”

AZ UTOLSÓ NAPOK
SZENTJEINEK
JÉZUS KRISZTUS
EGYHÁZA